இந்திய வம்சாவழி மக்களின் பிரச்சினைகள் இலங்கை-இந்திய உறவில் ஏற்படுத்திய தாக்கம்

1948 - 1989

ஆய்வாளன்:

சிவசுப்பிரமணியம் ஜோதிலிங்கம்

B.A. (Hons),
(Political Science)

PGD / 90 / 10E

ஆசிரியர்:
நல்லாயன் கன்னியர் மடம்,
கொட்டாஞ்சேனை.

பகுதிநேர ஆசிரியர்:
மெதடிஸ்ற் கல்லூரி,
கொள்ளுப்பிட்டி.

இவ் ஆய்வு சர்வதேச விவகாரங்களிலான பட்டப் பின்னிலை டிப்புளோமா கல்விநெறிக்காக சர்வதேச விவகாரங்களுக்கான பண்டாரநாயக்கா கல்விநிலையத்திற்த சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச விவகாரங்களுக்கான நிலையம்
பௌத்தலோக மாவத்தை, கொழும்பு-7.

1992

THE QUESTION OF TAMILS OF RECENT INDIAN ORIGIN AND ITS IMPACT ON SRI LANKA'S FOREIGN POLICY (1948-1989)

SIVASUBRAMANIAM JOTHILINGAM

B.A.(Hons)
(Political Science)

PGD / 90 / 10E

TEACHER:
GOOD SHEPHERD CONVENT
KOTAHENA.

PART TIME TEACHER:
METHODIST COLLEGE
KOLUPPITIYA.

DISSERTATION IS SUBMITTED TO THE BANDARANAIKE CENTRE FOR INTERNATIONAL STUDIES TO MEET THE REQUIREMENTS FOR THE COMPLETION OF THE POST GRADUATE DIPLOMA IN INTERNATIONAL AFFAIRS.

BANDARANAIKE CENTRE FOR INTERNATIONAL STUDIES

BMICH , COLOMBO-7.

1992

நாளும் பொழுதும் புதல்வர்களை
அவையத்து முந்தியிருப்ப முயற்சித்து
நின்ற எனது தந்தை
திரு.வீரகத்தியார் சிவசுப்பிரமணியம்
அவர்களின் மங்காத நினைவுக்கு
இவ்வாய்வு சமர்ப்பணம்.

பொருளடக்கம்

1. முன்னுரை ... 01 - 04

2. இந்திய வம்சாவழியினர் பற்றிய அறிமுகம் 05 - 15

3. இந்தியா தொடர்பாக இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கை (சுதந்திரத்தின் பின்னர்) 16 - 33

4. இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பான சட்டங்கள், ஒப்பந்தங்கள் இலங்கை-இந்திய உறவில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் 34 - 59

5. முடிவுரை ... 60 - 68

6. உசாத்துணை நூல்கள் ... 69 - 72

முன்னுரை

****

'இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சினைகள் இலங்கை-இந்திய உறவில் ஏற்படுத்திய தாக்கம்' எனும் தலையங்கத்தினாலான இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை சர்வதேச கல்விக்கான பண்டாரநாயக்கா நிலையத்தில் நான் மேற்கொண்ட பட்டப்பின் டிப்புளோமா கற்கை நெறியின் ஒரு பகுதியை நிறைவேற்றுவதற்-காக எழுதப்பட்டதாகும்.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலாவது பகுதி இந்திய வம்சாவழி மக்கள் பற்றிய அறி-முகத்தைத் தருகின்றது. அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள், ஏன் வந்தார்கள், எவ்வாறு இலங்கையில் வாழ்ந்தார்கள் என்பது பற்றிய விபரங்களை அது கொடுக்க முனைகின்றது. இதனூடாக அம்மக்கள் தாமாகக் குடியேறவில்லை; நயவஞ்சகமாகக் குடியேற்றப்பட்டார்கள் என்பதையும் இலங்கை நோக்கிய பயணத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்து இலங்கையில் நிலைபெற்று இன்று வரை அவர்களின் வாழ்க்கை துயரம் தோய்ந்ததாக அமைந்திருந்தது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டி-யுள்ளேன்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் 1987ம் ஆண்டு வரை இந்தியா தொடர்பில் இலங்கை பின்பற்றிய வெளிநாட்டுக் கொள்கை பற்றி விளக்குகின்றது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலங்க-ளில் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் சீராக இருக்கவில்லை என்பதையும், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் உறவுகள் சீராக இருந்தன என்பதையும் கூறி அதற்கான காரணங்களையும் முன் வைத்துள்ளேன். இப் பொது முடிவுக்குப் புறம்பாக 1965 - 1970 காலப்பகுதியில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியில் இருந்த போதும் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் சீராக இருந்தன என்பதை-யும் இவ்விதிவிலக்கான போக்குக்குக் காரணங்களாக என்ன இருந்தன என்பதை-யும் கூறியுள்ளேன்.

மூன்றாவது அத்தியாயமே என் ஆய்வின் மையப் பகுதியாக அமைந்து-ள்ளது. இதில் இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பான சட்டங்களும், ஒப்பந்தங்க-ளும் இலங்கை-இந்திய உறவுகளை எந்த வகையில் பாதித்துள்ளது என்பது பற்றிக் கூறியுள்ளேன். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான விடயங்களில் கூடிய கவனம் செலுத்-தியிருந்தாலும் ஆய்வினை 1947ம் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பித்துள்ளேன். இவ்வத்தியாயத்-தின் மூலம் சட்டங்கள், ஒப்பந்தங்கள் என்பது தொடர்பில் இரு அரசுகளும் என்ன உள் நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தன, அவை எவ்வாறு இந்திய வம்சா-வழி மக்களைப் பாதித்துள்ளன என்பவற்றைக் கூறியுள்ளேன். இதனூடாக ஒப்பந்-தங்கள், சட்டங்கள் இரு நாடுகளினதும் வெளியுறவுக் கொள்கைகளைப் பாதித்

-தனைவிட வெளியுறவுக் கொள்கைகளே ஒப்பந்தங்கள், சட்டங்களைப் பாதித்-துள்ளன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன்.

ஆய்வின் நான்காவது அத்தியாயம் முடிவுரையாக அமைகின்றது. இம் முடிவுரையில் இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சினைகள் எதிர் காலத்திலும் இலங்கை-இந்திய உறவுகளைப் பாதிக்கின்ற ஒன்றாக விளங்குமா என்பதை ஆராய்ந்துள்ளேன். இந்தியப் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்கள் இந்தியாவுக்குத் திரும்-பாத நிலைமை, இந்திய வம்சாவழி மக்களின் மத்தியில் தற்போது எழுந்துவரும் 'மலையகம் மலையக மக்களுக்கே' என்ற கோரிக்கை, அதன் வெளிப்பாடான மலையக மக்களுக்கெனத் தனியான மாகாணசபைக் கோரிக்கை என்பன எதிர் காலத்திலும் இலங்கை-இந்திய உறவுகளில் பாதிப்புக்களைச் செலுத்தக்-கூடிய ஒன்றாக அமையலாம் என்றும், அதற்கான அறிகுறி தற்போது எந்த வகையில் தோன்றியுள்ளது என்பதையும் கூறியுள்ளேன்.

இவ் ஆய்வினை நான் எடுத்துக் கொண்ட விடயம் தொடர்பான பூரண ஆய்வாக நான் கருதவில்லை. எனக்கேற்பட்ட பல்வேறு சிக்கலான நிலைமைகள் காரணமாக இதனைப் பூரணப்படுத்த முடியவில்லை எனினும் இது தொடர்பாக ஆய்வு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் ஒருவருக்குக் குறைந்தளவிலாவது இந்த ஆய்வு உதவி புரியும் என்று நினைக்கின்றேன். அவ்வாறு உதவுமாக இருந்-தால் அதற்காக நான் நிறைந்தளவு மகிழ்ச்சியடைவேன்.

சர்வதேச விவகாரங்களுக்கான இப் பட்டப் பின்படிப்பும் அது தொடர்பான இவ்வாய்வு முயற்சியும் உண்மையில் கொழும்பில் இயந்திர வாழ்க்கை வாழும் சாதாரண மனிதனாகிய எனக்கு, எனது கொள்ளளவிற்கு அப்பாற்பட்ட முயற்சியாகவே இருந்தது. சாதாரண மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மட்டும் நாள் தோறும் 14 மணித்தியாலங்கள் வரை உழைப்பில் ஈடுபட வேண்டிய நிலையில் இருக்கும் போது இக் கல்விக்கும், ஆய்வு முயற்சிக்கும் என்னால் எவ்வாறு தான் நேரத்தினை ஒதுக்க முடியும் ? இதனால் பல தடவைகள் இக்கல்வியை இடைநிறுத்துவோமா என்றுகூட சிந்தித்ததுண்டு. எனினும் பல்வேறுபட்டவர்களின் ஒத்துழைப்பும் உதவிகளுமே இறுதிக்கட்டத்திலாவது இவ்வாய்வினை நிறைவு செய்வதற்கு உதவியது.

என் இவ்வாய்வு முயற்சியின் நிறைவுக்குப் பிரதானமாகப் பங்களித்தவர் எனது ஆய்வின் மேற்பார்வையாளரும், கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரி-யருமான பீ.பஸ்தியாம்பிள்ளை அவார். அவரது கண்டிப்பும் அன்பும் கலந்த வழிகாட்டல் ஆய்வின் நிறைவுக்குப் பெரிதும் துணையாக அமைந்தது. எங்களது நிலையை உணர்ந்து நான் கலந்துரையாடலுக்குக் கேட்ட வேளையெல்லாம் தனது வேலைகளை ஒதுக்கி எனக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதற்கான நேரத்தினை ஒதுக்கித் தந்திருந்தார். அவருக்கு இது தொடர்பில் நன்றி கூறுவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

என் ஆய்வு தொடர்பில் பல தகவல்களைத் தந்ததோடு ஆய்வின் முதல் அத்தியாயத்தை எழுதி முடிப்பதற்குத் தான் எழுதிய நூலையும் தந்து பல்வேறு ஆலோசனைகளையும் கொழும்பு பல்கலைக்கழக கல்வித் துறையைச் சேர்ந்த கலாநிதி சோ. சந்திரசேகரன் தந்திருந்தார். அவருக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

என் ஆய்விற்கான ஆரம்ப வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது பயனுடைய பல ஆலோசனைகளையும் வழிகாட்டலையும் எனது கல்லூரி நண்பனும், கவிஞனும், இன ஆய்வு நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவருமான உ. சேரன் தந்திருந்தார். அவருக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். எனது துரதிஷ்டம் நான் ஆய்வு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த போது அவர் வெளிநாடு சென்றிருந்தார். அதனால் அவருடைய ஆலோசனைகளையும் வழிகாட்டலையும் என்னால் பூரணமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

எனது இவ்வாய்வில் என் மோசமான கையெழுத்தினை அழகான வகையில் பிரதிபண்ணுவதில் ஐவர் எனக்கு உதவி புரிந்துள்ளனர். எனது சக ஆசிரியையான செல்வி. சுதர்சினி புஉஷ்பாகரன், எனது மாணவிகளான நிர்மலதா, யாழினி, உஷா, கவிதா ஆகியோரே அவர்களாவர். அதிலும் கவிதாவின் பங்களிப்பு மிகப் பாரியளவாக இருந்தது. கட்டுரையின் மிகப் பெரும் பகுதியைப் பிரதி-பண்ணும் பங்களிப்பை அவரே செய்திருந்தார். விரைவில் எழுதி முடிக்க வேண்-டும் என்பதற்காக நள்ளிரவு 1 மணி வரை கூட கண்விழித்து எழுதித் தந்திருந்தார். இவர்கள் அனைவருக்கும் என் மிகுந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இதைவிட அவ்வப்போது கட்டுரைகளில் வரும் மொழிப் பிழைகளைத் திருத்தித் தந்த எனது பல்கலைக்கழக நண்பன் செ. சக்திதரனுக்கும், இவ்வாய்-வினை அழகான வகையில் தட்டச்சுப் பொறித்துத் தந்த நண்பர் ரவீந்திரனுக்கும், நூல் வடிவில் கட்டித் தந்த M.K.R. அச்சக அதிபர் இரத்தினம் அவர்களுக்கும், நான் கற்பதற்கும், எழுதுவதற்கும் தமது இல்லத்தின் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கித் தந்த அற்புதம் குடும்பத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையை சென்ற டிசம்பர் 31ம் திகதிக்கு முன்னர் நான் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அது என்னால் இயலாமற் போன போது கால எல்லையை நீடித்துத் தந்து உதவி புரிந்த சர்வதேச கல்விக்கான பண்டாரநாய-க்கா நிலைய அதிபர் போப்ஸ் அவர்களுக்கும், உதவி அதிபர் மல்லவராச்சி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இறுதியாக என் ஆய்விற்கும் கல்வி முயற்சிக்கும் எனக்கு வலது கரமாக உதவி ஊக்குவித்த எனது துணைவி ஈஸ்வரிக்கும் எனது நன்றிகள்.

நன்றி.

சிவ. ஜோதிலிங்கம்
B.A.Hons (Po.Sc)

ஆசிரியர்,
நல்லாயன் கன்னியர் மடம்,
கொட்டாஞ்சேனை,
கொழும்பு-13.

பகுதி நேர ஆசிரியர்,
மெதடிஸ்ற் கல்லூரி,
கொள்ளுப்பிட்டி,
கொழும்பு-3.

சர்வதேச கல்விக்கான பண்டாரநாயக்கா நிலையம்,
பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த மண்டபம்,
கொழும்பு-7.

அத்தியாயம் - I

இலங்கை இந்திய வம்சாவழியினர் பற்றிய அறிமுகம்

இலங்கை இந்திய வம்சாவழியினர் என்ற சொற்றொடர் இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கில் வாழும் பாரம்பரிய தமிழ் முஸ்லிம்களுக்குப் புறம்பாக இலங் கையின் மத்திய பகுதிகளில் செறிவாகவும் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் பர வலாகவும் வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களைக் குறிக்கின்றது. இவர்களில் பெரும்பான் மையோர் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் குறிப்பாக 1830 களில் வளர்ச்சியடைந்த கோப்பிச் செய்கையில் ஊழியம் செய்வதற்காகக் கொண்டுவரப் பட்ட தொழிலாளர்கள் ஆவர். இதனால் இந்திய வம்சாவழி மக்கள் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் போது அதன் பெரும் பகுதியும் பிரதான பகுதியும் இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டில் வசிக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய ஆய்வாகவேயுள்ளது. இலங்கைவாழ் இந்திய வம்சாவழி மக்களின் தொழில்கள் பற்றிய அட்டவணையும் இதனையே எமக்குக் காட்டுகின்றது.

இந்தியாவில் பிறந்தவர்களின் தொழில்கள் 1891

தொழில்வகுப்பு	இந்தியாவில் பிறந்தவர்களில் 1000 பேருக்கு
உயர் தொழில்	15
வீட்டு வேலை	36
வர்த்தகம்	68
விவசாயம்	726
கைத்தொழில்	104
குறித்துக் கூறமுடியாத தொழில்கள்	51
	1000

மூலாதாரம்: Report of the Immigration Commission-1988. (Jackson Report)

இவ்விந்திய வம்சாவளி மக்கள் இந்தியாவின் தென் மாநிலங்களின் ஒன் றான தமிழ் நாட்டிலிருந்தே கொண்டுவரப்பட்டனர். இவர்களில் தோட்டத்துறை சார்ந்தவர்கள் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சேலம், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், மதுரை, இராமநாதபுரம், புதுக்கோட்டை, தென்னாற்காடு, செங்கல் பட்டு, திருநெல்வேலி, கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களிலிருந்து பெரும்பான்மை யாகவும் தமிழ்நாட்டின் ஏனைய மாவட்டங்களிலிருந்து மிகச் சிறிய அளவிலும்

கொண்டுவரப்பட்டனர். இம்மாவட்டங்களில் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்திலிருந்து மிக அதிகளவில் சுமார் 35 வீதம்அளவில் கொண்டுவரப்பட்டனர்.

தோட்டத்துறைச் சாராதவர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையோர்தி திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலிருந்தும், அடுத்தபடியாக இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்தும் ஏனையோர் தமிழ்நாட்டு மாவட்டங்களான தஞ்சாவூர், மதுரை, சென்னை, புதுக்கோட்டை, ஆற்காடு மாவட்டங்களிலிருந்தும், கேரள மாவட்டங்களான மலபார், திருவாங்கூர், கொச்சி போன்ற மாவட்டங்களிலிருந்தும் கொண்டுவரப்பட்டனர். இதனைப் பின்வரும் அட்டவணை மூலம் விளங்கிக்கொள்ளலாம்:

இலங்கைக்குக் குடிவந்தவர்களின் சொந்த மாவட்டங்கள்

தோட்டத் தொழிலா -ளர் மாவட்டம்	மொத்தத்தின் வீதம்	தோட்டத்துறை சாரா -தவர் மாவட்டம்	மொத்தத்தின் வீதம்
திருச்சிராப்பள்ளி	35	திருநெல்வேலி	40
சேலம்	18	இராமநாதபுரம்	15
தஞ்சாவூர்	10	மலபார்	8
மதுரை	8	தஞ்சாவூர்	8
இராமநாதபுரம்	7	மதுரை	6
புதுக்கோட்டை	7	திருவாங்கூர்	5
தென்னாற்காடு	5	சென்னை	4
செங்கல்பட்டு	3	கொச்சி	4
திருநெல்வேலி	3	பிறமாவட்டங்கள்	3
கோயம்புத்தூ ர்	2	புதுக்கோட்டை	1
பிறமாவட்டங்கள்	2	ஆற்காடு	1

மூலாதாரம்: Census of India-1930.

இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்தவர்களில் பெரும்பான்மையோர் இந்தியாவில் தீண்டத்தகாத வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். 1931ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட சென்னை மாகாணக் குடிசன மதிப்பீட்டு அறிக்கை (தற்போதைய தமிழ்நாடு) குடிபெயர்ந்தவர்களில் 1/3 பங்கினர் தீண்டத்தகாத வகுப்புக்களையும், ஆதி திராவிட வகுப்புக்களையும் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர் என்றும் எஞ்சியவர்கள் வேளாளர், கவுண்டர், அம்பலக்காரர், கள்ளர் ஆகிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது[1]. தீண்டத்தகாத வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் பெருமளவில் நிலமற்ற விவசாயக் கூலிகளாகவே காணப்பட்டனர். பாரம்பரிய நிலப் பிரபுக்களினதும், பணக்கார விவசாயிகளின் நிலங்களில் வேலை செய்தவர்கள் ஒரு அரைகுறை அடிமை நிலையிலேயே நடாத்தப்பட்டனர். குடி பெயர்ந்தவர்களில் வர்த்தகர்கள், கங்காணிமார்கள் என்போர் உயர் சாதியைச்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	35	[illegible]	40
[illegible]	13	[illegible]	15
[illegible]	10	[illegible]	6
[illegible]	8	[illegible]	6
[illegible]	7	[illegible]	6
[illegible]	7	[illegible]	5
[illegible]	5	[illegible]	4
[illegible]	3	[illegible]	4
[illegible]	3	[illegible]	3
[illegible]	2	[illegible]	1
[illegible]	2	[illegible]	1

[illegible]: Census of India-1931.

[illegible]

சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இந்தியச் சாதி அமைப்பின் அனுகூலத்தை தாமும் அனுபவிக்கும் வகையில் தோட்ட முதலாளிகள் மேற்பார்வை செய்யும் கங்காணி வேலைகளுக்கு உயர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களையே அமர்த்தியிருந்-தனர்.

இந்தியர்கள் இலங்கை நோக்கிக் குடிபெயர்வதற்கு அவர்கள் தரப்பில் பல காரணிகள் ஊக்கியாக இருந்தன. அவற்றினுள் பிரித்தானியர் பின்பற்றிய பொருளாதாரக் கொள்கைகள், நில வரிகள் அதிகரிக்கப்பட்டமை, உணவுப்பஞ்சம் ஏற்பட்டமை என்பவற்றை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம்.

இந்தியர்களின் இலங்கை நோக்கிய குடிபெயர்விற்கும் ஏனைய நாடுகள் நோக்கிய குடிபெயர்விற்கும் அன்றைய காலகட்டத்தில் பிரித்தானியர்கள் பின்பற்றிய பொருளாதாரக் கொள்கைகள் முக்கிய இடத்தை வகித்தன. பிரித்தானியாவின் கைத்தொழில், வர்த்தகத் தேவைகள் இந்தியாவை உற்பத்தி செய்யும் நாடு என்ற நிலையிலிருந்து மூலப்பொருட்களை விநியோகித்து பிரித்தானிய உற்பத்திப் பொருட்-களை வாங்கும் சந்தையாக மாற்றியிருந்தது. 17ம், 18ம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் உற்பத்தி ஆற்றல் மிக மேலோங்கிய நிலையில் காணப்பட்டது. இந்திய உற்பத்திப் பொருட்களான பருத்தி, பட்டு, தளபாடங்கள், இரும்பு, செப்புப் பொருட்கள் என்பன ஆசிய ஐரோப்பிய நாடுகளில் விற்கப்பட்டன. அதுவும் நூல் நூற்றல் ,நெசவு என்பன இந்தியாவின் தேசிய கைத்தொழில்களாக விளங்கி இலட்சக் கணக்கானவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பையும் கொடுத்தன. இப்பொருட்கள் பிரித்தானியச் சந்தையிலும் நல்ல மதிப்பைப் பெற்றிருந்தன. 17ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இங்கிலாந்தில் கைத்தொழில் புரட்சி ஏற்பட்டு தனது உற்பத்தியை விரிவாக்கிய போது இந்திய உற்பத்திப் பொருட்கள் அவர்களுக்குச் சவாலாகவே விளங்கின. இந்நிலையில் இந்திய உற்பத்திப் பொருட்களைத் தடை செய்யவே அவர்கள் விரும்பினர். அதைவிட தமது உற்பத்திப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வத-ற்கு உற்பத்திக்கான மூலப்பொருட்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குப் பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்கள் குடியேற்ற நாடுகளையே அதுவும் குறிப்பாக இந்தியாவையே நம்பியிருந்தனர். இது தொடர்பாக கார்ல் மார்க்ஸின் கூற்று கவனிக்கத்தக்கதா-கும். அவர் பிரித்தானியாவின் ~~வளர்ச்சி பற்றிக் கூறும் போது~~ கைத்தொழில் வளர்ச்சி பற்றிக் கூறும் போது "இந்தியா கைப்பற்றப்பட்டமையும் சூறையாடப் பட்டமையும் பிரித்தானியாவின் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பிரதான பங்கு ஆற்றி-ன" எனக் குறிப்பிட்டார்[2]. இந்நிலையில் இந்திய உற்பத்திகளைச் சகல மட்டத்திலும் தடை செய்தாலொழிய தமது உற்பத்தி முயற்சிகள் வெற்றியடையாது என்-பதைப் பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்கள் உணர்ந்தனர். இவ்வுணர்வின் அடிப்படையில் இந்திய உற்பத்திப் பொருட்களைச் சகல வழிகளிலும் தடைசெய்யுமாறு பிரித்தானிய வற்புறுத்தினர். இவர்களின் வற்புறுத்தலுக்குப் பணிந்த பிரித்தானிய அரசாங்கம் இந்தியப் பருத்தியின் மீதும், இந்தியப் பட்டின் மீதும் கடுமையான சுங்க வரிகளை விதித்ததோடு 18ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்திய உற்பத்திப் பொருட்களின் இறக்குமதிகளை முற்றாகவே தடைசெய்தது. அதேவேளை பிரித்தானிய அரசினர்

இந்தியாவில் இந்திய முதலீட்டாளர்களின் உற்பத்திகளைத் தடை செய்யும் வகையில் இந்திய மூலப்பொருட்களைப் பிரித்தானியாவுக்குக் கொண்டு செய்றதோடு பிரித்தானிய உற்பத்திப் பொருட்களைத் தாராளமாக இந்தியாவில் இறக்குமதியும் செய்தனர். அத்தோடு வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தின் கப்பற் போக்குவரத்துப் பாதையையும் தமது தனியுடைமையாக்கி சகல வழிகளிலும் இந்திய முதலீட்டாளர்களை வீழ்ச்சியடையச் செய்தனர்.

பிரித்தானியாவின் இந்நடவடிக்கைகளினால் இந்தியாவின் உற்பத்தி வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இந்திய முதலீட்டாளர்கள் உள்நாட்டுச் சந்தையைப் பாதுகாப்பது தொடர்பாகவும், மூலப்பொருட்களை வெளியே கொண்டு செல்வதைத் தடுப்பது தொடர்பாகவும் பல போராட்டங்களை நடாத்திய போதும் பிரித்தானிய அரசு அதனைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. இதனால் பிற்காலங்களில் இப்போராட்டங்களே இந்தியச் சுதந்திரப் போராட்டமாகவும் வளர்ச்சியடைந்தது.

பிரித்தானிய உற்பத்திப் பொருட்கள் இந்தியாவில் தாராளமாகக் குவிந்தமையால் இந்திய சிறு கைத்தொழில்களும் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கின. இதனால் இச்சிறு கைத்தொழில்களைக் குடும்பத் தொழிலாகக் கொண்ட பல குடும்பங்களும் வேலைவாய்ப்பினை இழக்க வேண்டியேற்பட்டது. இதுவும் பெரிய கைத்தொழில்களின் வீழ்ச்சியும் இந்தியாவில் பெருமளவில் வேலையில்லாப் பிரச்சனையை ஏற்படுத்தியது. இந்நிலைமை இந்தியர்களை வேலைவாய்ப்புத் தேடி வெளிநாடுகளுக்குக் குடிபெயர்வதைத் தூண்டியது.

நிலவரி அதிகரிக்கப்பட்டமையும் குடிபெயர்வுக்கான காரணிகளில் ஒன்றாக விளங்கியது. இந்நிலவரி அதிகரிப்பினால் விவசாயிகள் தமது உற்பத்தி நடவடிக்கைகளைக் குறைத்துக் கொண்டனர். உயர்ந்த வரிகளைக் கட்டாத விவசாயிகளின் நிலங்களையும் அரசு சுவீகரித்துக் கொண்டது. இவ்வரி அதிகரிப்பானது 18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியிலும் மிக அதிகமாக இருந்தது. அக்காலப் பகுதியில் குறிப்பாக 1793-1822 காலப் பகுதியில் வங்காளத்தில் நிலவரி 90% அதிகரிப்புடையதாகவும் வட இந்தியாவில் 80% அதிகரிப்புடையதாகவும், சென்னை மாகாணத்தில் விளைச்சலில் அரைப்பகுதியாகவும் காணப்பட்டது[3].

மேற்கூறிய நிலவரி அதிகரிப்பினால் விவசாயிகளின் உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் குறையவே, அதனை நம்பியிருந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்கள் இல்லாமற் போயின. இந்நிலைமையும் அவர்களை வெளிநாடுகள் நோக்கி வேலைவாய்ப்புக்களைத் தேடும் முயற்சியில் தள்ளின.

18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 19ம் நூற்றாண்டிலும் இந்தியாவில் மிகவும் தலைவிரித்தாடிய உணவுப் பஞ்சமும் இந்தியர்களின் குடிபெயர்விற்கு

ஒரு காரணமாக விளங்கின. 1770, 1784, 1804, 1837, 1861 ஆகிய ஆண்டுகளில் வங்காளத்திலும், வட இந்தியாவிலும் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரை 1880-1889 காலப்பகுதியைவிட எல்லாக் காலங்களிலும் உணவுப் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. இப்பஞ்சம் ஆரம்ப-த்தில் தமிழ்நாட்டின் தானியக் களஞ்சியமான தஞ்சாவூரில் ஆரம்பித்ததினால் அது தமிழ்நாட்டின் எல்லா மாவட்டங்களையும் பாதித்தது. இத்தகைய தொட-ர்ச்சியான கொடுமையான பஞ்சங்களினால் 1876-1878 காலப்பகுதியில் மட்டும் 42 இலட்சம் மக்கள் வரை மடிந்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது[4].

மேற்கூறியவாறு பிரித்தானியரின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள், நிலவரி அதிகரிப்பு உணவுப்பஞ்சம் என்பன இந்தியர்களை வெளிநாடுகளை நோக்கித் தள்ளியபோது உலகெங்கும் இருந்த பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்களும் இவர்களை ஏற்பதையே விரும்பியிருந்தனர். இலங்கையிலிருந்த பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்களும் உள்ளூர்த் தொழிலாளர்களைத் தமது பெருந்தோட்டத் துறையில் ஈடுபடுத்துவதை விட இந்தியத் தொழிலாளர்களைக் குறிப்பாக தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதிலேயே அக்கறையாக இருந்தனர். உள்ளூர் மத்திய பிரதேசத் தொழிலாளர்கள் குறைந்த சம்பளத்தில் வேலை செய்யத் தயாராக இல்லாமையினாலும், அவர்களுடைய நிலங்களிலிருந்து அவர்கள் அப்புறப்படுத்தப்ப டாமையினாலும் ஆங்கிலேயருக்குக் கீழ் வேலை செய்வதைக் கௌரவக்குறைவாக கருதியமையினாலும் பெருந்தோட்டங்களில் வேலைக்குச் சேர முன்வரவில்லை. அதேவேளை பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்களும் உள்ளூரில் உள்ளவர்களை மிகக் கடுமையாகச் சுரண்டி வேலை வாங்குதல் கடினம் என உணர்ந்ததனால் உள்ளூரிலுள்ளவர்கள் வேலைக்குச் சேர்வதை ஊக்குவிக்காது வெளிநாட்டிலிருந்து தொழிலாளர்களை வருவிக்கவே தலைப்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் சீனாவிலிருந்து தொழிலாளர்களைத் தருவிக்க முயன்றாலும் அதற்கு ஏற்படுகின்ற போக்குவரத்-துச் செலவு, அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய கூடியளவிலான வேதனம் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு இந்தியாவின் தென் மாநிலமான தமிழ்நாட்டிலிருந்தே தொழி-லாளர்களைத் தருவிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

இத்தொழிலாளர்கள் தமிழ்நாட்டு மாவட்டங்களிலிருந்து ராமேஸ்வரத்-திற்குக் கால்நடையாகக் கொண்டு வரப்பட்டு, அங்கிருந்து கப்பல்கள் மூலமும் படகுகள் மூலமும் தலைமன்னாருக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். பின்னர் தலைமன்-னாரிலிருந்து கால்நடையாக அடர்ந்த காடுகளினூடாக இலங்கையின் மத்திய பகுதிகளுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். இவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்ட போது சரியான உணவின்மையாலும், போதிய சுகாதார தங்குமிட வசதியின்மையாலும் மலேரியா நோயினாலும் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் இடைவழியில் இறந்தனர்.

முதலில் இத்தொழிலாளர்கள் கோப்பிச் செய்கையிலேயே ஈடுபடுத்தப் பட்டனர். கோப்பிச் செய்கைக்குக் காலம் முழுவதும் தொழிலாளர் தேவைப் படவில்லை. கோப்பி அறுவடைக் காலத்திலும், விதைப்புக் காலத்திலுமே தேவைப்பட்டனர். இதனால் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமா-

கத் தங்காமல் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் போவதும் வருவதுமாக இருந்-தார்கள்.

1850 களில் கோப்பிப் பயிர்களுக்கு நோய் ஏற்பட்டு கோப்பி வீழ்ச்சியடைந்து தேயிலை உற்பத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தேயிலை உற்ப-த்தியைப் பொறுத்தவரை உற்பத்திக் காலம் முழுவதும் தொழிலாளர்கள் தேவை-ப்பட்டதால் தொழிலாளர்கள் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் தேயிலை உற்பத்தி வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்ததுடன் தாய்நாட்டுக்குப் போவதும் வருவதுமாக இருந்த இந்தியத் தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாகவே இலங்கையில் தங்கியிருக்கத் தொடங்கினர்.

இத்தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாகத் தங்கியிருப்பதற்காகத் தோட்டங்கள் தோறும் லயன்கள் என அழைக்கப்படும், அவர்களுடைய இருப்பிடங்கள் கட்டப்பட்டு அதில் குடியிருத்தப்பட்டனர். இவர்கள் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் உள்ள சிங்களக் கிராமங்களோடு தொடர்புறாத வகையில் வைக்கப்பட்டனர். ஒரு தோட்டத்திலிருந்து இன்னோர் தோட்டத்திற்குச் செல்வதென்றாலோ அல்லது தோட்டத்திலிருந்து நகரத்திற்குச் செல்வதென்றாலோ தோட்ட நிர்-வாகத்தின் அனுமதியில்லாமல் செல்ல முடியாத நிலை இருந்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சிங்களக் கிராமங்களோடு தொடர்புற்றால் ஓர் அரைகுறை அடிமை நிலையில் வைத்திருந்து சுரண்டுவது இயலாமற் போகும் எனத் தோட்ட உரிமையாளர்கள் கருதியிருந்தனர். இதனால் கிராம மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு ஒரு தனிமையான நிலையிலேயே இவர்கள் வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். தொழிற்சங்கங்கள் வளர்ச்சியடையும் வரை உண்மையில் இத் தொழிலாளர்கள் தோட்டத்துக்கு வெளியில் என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறியா-தவர்களாகவே இருந்தனர்.

இவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரமும் மிக மோசமான நிலையில் இருந்-தது. இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கூலிகள் இவர்களுடைய உணவுத்தேவையைச் சமாளிக்கவே போதுமானதாக இருக்கவில்லை. சுகாதார வசதிகள் இவர்களுக்கு ஒழுங்காகச் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. தொழிலாளர்களும் தாம் கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தினைச் சேமித்து இந்தியாவுக்குச் செல்ல விரும்பியதால் போ-ஷாக்குள்ள உணவை உட்கொள்வதிலோ, வைத்திய வசதிகளைத் தேடிக்கொள்வ-திலோ அக்கறை செலுத்தவில்லை. இதனால் பலர் இறக்க வேண்டிய நிலையும், நோயாளிகளாக மாற வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக 1841க்கும் 1849க்கும் இடையில் ஏறத்தாழ 70,000 பேர் அதாவது குடிவந்தவர்களில் 25 வீதமானோர் இறந்தனர் என அப்போது வெளிவந்த ஒப்சேவர் பத்திரிகை கூறியது[45]. இதைவிட அமுலில் இருந்த துண்டு முறை தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாக கடனாளியாக்கித் தொடர்ச்சியாகத் தோட்டங்களோடு பிணைப்பதற்குத் தூண்டு கோலாக இருந்தது.

தொழிலாளர்களுடைய கல்வி வசதிகளும் மோசமான நிலையிலேயே இருந்தது. அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட கல்வி வசதிகள் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. தோட்டங்களில் ஆரம்பப் பாடசாலைகள் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இடைநிலைப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. தோட்ட உரிமையாளர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு ஆரம்பக் கல்வியே போதும் எனக் கருதியமையே இதற்குக் காரணம் ஆகும். அமைக்கப்பட்ட ஆரம்பப் பாடசாலைகள்கூட போதியளவு தரமானதாக இருக்கவில்லை. ஓரிரு ஆசிரியர்கள் மட்டும் ஒரு தோட்டத்தின் முழுப்பிள்ளைகளையுமே கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அங்கு ஒரு ஆசிரியருக்கான பிள்ளைகளின் வீதம் 113.25 ஆகவிருந்தது.

பெருந்தோட்டக் கல்வியின் இத்தகைய நிலைமைகளினால் இலங்கை முழுவதிலும் கல்வி அறிவுள்ளவர் தொகை 82% ஆகக் காணப்பட தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் இந்நிலைமை தலைகீழாக உள்ளது. இங்கு கல்வியறிவு அற்றவர்கள் 80% ஆக உள்ளனர்.

மேலும் தோட்டத் துறையில் 5-16 வயதுக்கிடைப்பட்டவர்களில் 66% ஆனோர் பாடசாலை செல்வதில்லை. இதில் ஆண்கள் 51.4% ஆகவும், பெண்கள் 72.0% ஆகவும் உள்ளனர். முழு இலங்கையோடு ஒப்பிடும் போது தோட்டத்துறையின் இத்தகைய மோசமான நிலையைப் பின்வரும் அட்டவணை மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

<u>கல்வி மட்டங்களின் வீதாசாரம்</u>

	நாடு முழுவதும்	நகரம்	கிராமம்	தோட்டப்புறம்
பாடசாலை செல்-வோர்	17.5	16.1	15.8	38.0
ஆரம்ப வகுப்புக்கள்	44.6	37.8	45.4	51.0
நடுத்தர வகுப்புக்கள்	9.4	37.8	31.7	8.8
ஜீ.சி.ஈ.(சா/த) சித்தியடைந்தோர்	6.6	11.0	6.3	3.3
ஜீ.சி.ஈ.(உ/த) சித்தியடைந்தோர்	6.9	1.0	0.8	0.3

மூலம்: 1969/70 சமூக பொருளாதார ஆய்வு
குடிசன புள்ளிவிபரத் திணைக்களம்.

இதைவிட தோட்டத்துறையில் 38.8 வீதத்தினருக்கு (ஆண்கள் 27.9%- பெண்கள் 49.8%) கையெழுத்து வைக்கக்கூடத் தெரியாது. 33.4%த்தினருக்கு (25.6% ஆண்கள்-41.2% பெண்கள்) கையெழுத்து மாத்திரமே

[illegible] மில்லியன் ரூபா 113.25 [illegible].

[illegible] 62% [illegible] 80% [illegible].

[illegible] 5-14 வயதுக்குட்பட்டோரில் 65% [illegible] 51.4% [illegible] 72.0% [illegible].

[illegible]

	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	17.5	14.1	15.8	35.0
[illegible]	44.6	37.3	45.4	51.0
[illegible]	3.4	37.8	31.7	8.8
[illegible]	3.4	11.4	5.3	3.3
[illegible]	6.5	7.0	6.6	0.3

மூலம்: 1969/70 [illegible]
[illegible].

[illegible] 32.6 [illegible] (17.0% - [illegible] 43.0%) [illegible] 33.4% [illegible] (26.0% [illegible] - 41.3% [illegible]) [illegible]

வைக்கத் தெரியும்; எழுத வாசிக்கத் தெரியாது[6].

மொத்தமாக இவர்களின் நிலையைப் பார்க்கும் போது நீக்கிரோக்-களைப் போல ஓர் அடிமை நிலையிலேயே இவர்கள் நடாத்தப்பட்டனர். இவ்வடிமை நிலையினை, ஜனநாயகம் பற்றியும், அடிமைமுறை ஒழிப்புப் பற்றியும் பெரிதாகப் பிரச்சாரம் செய்யும் பிரித்தானிய அரசு அங்கீகரித்தமைதான் கவலைக்குரியது.

இவர்களுடைய அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் ஏனைய இனங்களுக்கு 1831ம் ஆண்டு கோல்புறு க் அரசியலமைப்பைத் தொடர்-ந்து பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டாலும் இந்திய வம்சாவளியினரைப் பொறுத்தவரை 1920ம் ஆண்டு மனிங் அரசியல் சீர்திருத்தத்தைத் தொடர்ந்தே பிரதி-நிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. அப்பிரதிநிதித்துவமும் இந்திய வர்த்தகர்களைக் கவனத்தில் கொண்டு வழங்கப்பட்டதே தவிர தோட்டத் தொழிலாளர்களைக் கவனத்தில் கொண்டு வழங்கப்படவில்லை. 1910ம் ஆண்டு குரு-மக்கலம் சீர்-திருத்தத்தின் மூலம் வழங்கப்பட்ட மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமை கூட கல்வி அறிவுடையவர்களுக்கும் சொத்துடையவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டமையால் தோ-ட்டத்தொழிலாளர்களுக்குப் பயனுடையதாக இருக்கவில்லை.

1931ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் இலங்கையில் சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது அது இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கும் பயனுடையதாகக் காணப்பட்டது. எனினும் இலங்கையில் அப்போதிருந்த சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் சர்வஜன வாக்கு-ரிமையைச் [illegible] காரசாரமாக எதிர்ப்பதற்கு இந்தியர்களுக்கும் வாக்குரிமை கிடைக்கும் என்ற அம்சமே பிரதான காரணி-யாக இருந்தது. இதனைப் பல தலைவர்கள் வெளிப்படையாகவே கூறினர்.

இலங்கையின் முதற் பிரதமராக இருந்த டி.எஸ்.சேனநாயக்கா சட்ட சபையில் டொனமூர் திட்டம் தொடர்பான விவாதம் நடைபெற்ற போது பேசுகையில், "இந்தியர் ஒரு பெரிய நாட்டைப் பெற்றிருப்பதாகவும் ஆனால் சிங்களவருக்கு இச்சிறிய நிலமே இருப்பதாகவும், அதனால் இதனை இந்தியரிடமிருந்து பாதுகாப்பது அவசியம்" எனவும் குறிப்பிட்டார்[7]. அதே போல பிரான்சிஸ் மொல மூரே என்னும் இன்னொரு சட்ட சபை உறுப்பினர் பேசுகையில், "இந்தியர் வாக்குரிமை பெற்றால் லிப்டனின் தேயிலைத் தோ-ட்டம் எனப் பெயர் பெற்ற இலங்கை எதிர்காலத்தில் இந்திய ஆலமரம் என அழைக்கப்படலாம்" எனக் கூறினார்[8]. சீ.டபிள்யூ.கன்னங்கரா என்பவர் இன்னுமொரு படி மேலே சென்று, "இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை எதிர்க்க முன் வராதவர்கள் நாட்டின் துரோகிகளாகக் கருதப்பட வேண்டும்" என்றார்[9].

சிங்களத் தலைவர்களின் இத்தகைய எதிர்ப்பினால் டொனமூர் இந்தியூர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதில் சில மட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தினார். இதன் படி 5 வருடம் தொடர்ந்து குடியிருப்பதுடன் தொடர்ந்தும் இலங்கையில் வசிக்க விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது.

இவ்வாக்குரிமையினால் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் ஒருபகுதியினர் வாக்களிக்கும் தகுதியைப் பெற்றனர். 1931ம் ஆண்டு நடைபெற்ற முதலாவது அரசாங்கசபைத் தேர்தலில் 1,00,000 ஆகக் காணப்பட்ட இந்திய வாக்காளர் தொகை 1939ல் சுமார் 10 வருடத்தில் 2,25,000 ஆக உயர்வடைந்தது. இவ்வுயர்வினைக் கண்டு அஞ்சிய சிங்களத் தலைவர்கள் இந்தியர் வாக்குரிமை தொடர்பான டொனமூர் சிபார்சுகள் கடுமையாகப் பின்பற்றப்படவில்லை எனக் குற்றம் சாட்டியதால் 1939ன் பின் வசித்திருப்பது தொடர்பான தகைமைகள் இறுக்கமாகப் பின்பற்றப்பட்டன. இதனால் 1940ன் பின் பதிவு செய்யப்பட்ட இந்திய வாக்காளர் தொகையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. 1943 அளவில் அவர்களின் தொகை 1,68,000 ஆக வீழ்ச்சியடைந்தது.

இம்மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையின் கீழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 1931ம் ஆண்டு தேர்தலில் தலவாக்கலையிலிருந்து எஸ்.பீ.வைத்திலிங்கத்தையும், உறட்டனிலிருந்து பெரி.சுந்தரத்தையும், 1936ம் ஆண்டு தேர்தலில் அதே இரு தொகுதிகளிலிருந்து எஸ்.பீ.வைத்திலிங்கத்தையும், கே.நடேசயரையும் தெரிவு செய்தனர்.

கிராமச் சங்க தேர்தல்களைப் பொறுத்தவரையில் பறங்கியர், ஐரோப்பியர் என்போருக்கு வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டது. இம்மறுப்பினை அரசாங்கசபையின் இந்திய அங்கத்தவர்களும், இந்திய அரசாங்கமும் எதிர்த்த போதும் கூட அது கவனத்தில் எடுக்கப்படவில்லை. இதற்கான காரணமாக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளருக்கான வசதிகள் கிராம சபையினாலன்றி வேறு சட்டங்களின் கீழ் ~~தொழிலாளர்களி-னால்~~ தோட்டங்களினால் வழங்கப்படுவதால் அவர்கள் வாக்குரிமை பெறுவதற்குத் தகைமை அற்றவர்கள் எனக் கூறப்பட்டது.

இவ்வாறு உள்ளூர் மட்டத்திலும், கிராம மட்டத்திலும் இந்தியர்கள் பங்குபற்றுவதைத் தொடர்ச்சியாகத் தடுத்த போதும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்தி இந்தியர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதும், தேர்தலில் பங்குபற்றுவதும் அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. இதன் உச்ச நிலையாக 1947ம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நடைபெற்ற தேர்தல் விளங்கியது. இத்தேர்தலில் இந்திய வம்சாவளி மக்களின் பிரதிநிதிகள் 7 இடங்களில் வெற்றி பெற்றதோடு இருபது வரையிலான இடதுசாரிக் கட்சிகளின் உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கும் இந்திய வம்சாவளியினர் காரணமாக இருந்தனர்.

[illegible]

[illegible] 1931ம் [illegible] 1,00,000 [illegible] 10 [illegible] 3,25,000 [illegible] 1935ம் [illegible] 1940ம் [illegible] 1943 [illegible] 1,62,000 [illegible]

[illegible] 1931ம் [illegible] 1935ம் [illegible]

[illegible]

[illegible] 1947ம் [illegible] 7 [illegible]

இந்நிலையில் இந்திய வம்சாவளியினரின் வாக்குரிமை அன்றைய ஆட்சியினராக இருந்த முதலாளித்துவக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு இரு பெரும் தலையிடிகளைக் கொடுத்தது. ஒரு பக்கத்தில் இந்திய வம்சாவளி மக்களின் அரசியல் ஆதிக்கம் வளர்ச்சியடைவதோடு மறுபக்கத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பரம வைரிகளான இடதுசாரிக் கட்சிகளின் வளர்ச்சிக்கும் அது உதவுவதாக இருந்தது. இதனால் இந்தியர்களின் வாக்குரிமையை முழுமையாக நிறுத்தும் முயற்சிகளில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினர் ஈடுபட்டதோடு அவர்களில் ஒரு பகுதியினரையாவது நாடுகடத்தும் முயற்சியிலும் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர். இதன் முதற் கட்டமாக 1948ம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தையும் 1949ம் ஆண்டு இந்திய பாகிஸ்தானிய பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தையும் கொண்டு வந்து இந்தியர்களின் குடியுரிமையைப் பறித்தனர். அதன் தொடர்ச்சியாக 1949ம் ஆண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள் திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அவர்கள் வாக்குரிமையையும் பறித்தனர். தொடர்ந்து அவர்களில் ஒருபகுதியினரை நாடு கடத்தும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர். இப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்களும், நாடு கடத்தல் முயற்சிகளும் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இலங்கை இந்திய உறவுகளில் முக்கியமான தாக்கங்களை விளைவிப்பனவாக அமைந்தன. அத் தாக்கங்களின் பரிமாணங்கள் பற்றி அடுத்தடுத்த அத்தியாயங்களில் நோக்குவோம்.

****

சான்றாதாரங்கள்

1 . சந்திரசேகரன். சோ — இலங்கை இந்திய வரலாறு
மதுரை 1989, பக்.20

2. நித்தியானந்தன். வி கலாநிதி — இலங்கை அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்தி
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
1989, பக்.10

3. சந்திரசேகரன். சோ — இலங்கை இந்திய வரலாறு
மதுரை 1989, பக்.13

4. அதே நூல் — பக்.15

5. அதே நூல் — பக்.60

6. மாவலியான் — தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய உண்மைகளும் பொய்மைகளும்
மறுமலர்ச்சிக் கழகம்,
யாழ். பல்கலைக்கழகம். பக்.41

7. ஜெயவர்த்தனாகுமாரி — இலங்கையின் இனவர்க்க முரன்பாடுகள்
சென்னை 1987 ,பக்.64, 65

8. அதே நூல் — பக்.65

9. அதே நூல் — பக்.66

அத்தியாயம் - II

இந்தியா தொடர்பாக இலங்கை அரசின் வெளியுறவுக் கொள்கை

வெளியுறவுக் கொள்கை என்றால் என்ன ?

வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள் பலவாகவும் சிக்கல் நிறைந்தனவாகவும் காணப்படுவதால் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் வரைவிலக்கணத்தினைத் தீர்மானித்துக் கொள்வதிலும் அரசியலறிஞர்கள், அரசியல்வாதிகள் என்போர் கருத்து வேறுபாடுகளைக் கொண்டவர்களாகவே விளங்கினார்கள். இத் தொடர்பில் அரசியல் அறிஞர்களான கிளூஜிப்சன், மொடல்ஸ்கி, நோர்ரேடஜ், பிராங்கல், பண்டயோபாட்யாமா, அப்பாத்துரை என்போர் அதனை வரைவிலக்கணப்படுத்துவதில் மட்டுமன்றி வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் வெவ்வேறு அம்சங்களை வரைவிலக்கணப்படுத்துவதிலும் கூட வேறுபட்டே காணப்படுகின்றார்கள். எனினும் ஒரு நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கை அந்நாட்டின் தேசிய நலனை வளர்ப்பதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது தொடர்பில் அவர்கள் ஒருமைப்பாடு உடையவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

வெளிநாட்டுக் கொள்கை தொடர்பான அரசியல் அறிஞர்களின் வரைவிலக்கணங்களில் கிளூஜிப்சனின் வரைவிலக்கணம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு தெளிவான வரைவிலக்கணமாகக் காணப்படுகின்றது. அவர் இதுபற்றி வரைவிலக்கணம் கூறும் போது "உலகின் மற்றைய பகுதிகளோடு ஒரு அரசாங்கத்தின் தொடர்புகளை நடாத்துவதற்கான திட்டவட்டமானதும் அறிவு அநுபவம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதுமான விரிவான திட்டமே வெளிநாட்டுக் கொள்கையாகும். இது நாட்டின் தேசிய நலனை வளர்ப்பதையும் பாதுகாப்பதையும் இலக்காகக் கொண்டது."[1] என்றார்.

இவ் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிர்ணயிப்பதில் பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இதில் புவியியல் அமைவு, பொருளாதாரப் பின்னணி, பாதுகாப்பு, ஆட்சியிலிருக்கும் அரசாங்கங்களின் இயல்புகள், அரசியல் தலைமைத்துவத்தின் இயல்புகள், பல்லினச் சமூகத்தின் இயல்புகள் என்பன முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றன.

தென்னாசிய நாடுகளில் குறிப்பாக இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள்:

தென்னாசியப் பிராந்திய நாடுகளைப் பொறுத்தவரையிலும் மேற் கூறப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள் பொருத்தப்பாடு உடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. இப்பிராந்தியத்தில் இலங்கையும், மாலைதீவும் மட்டுமே நிலத்தினால் பிணைக்கப்படாத பிரதேசங்களாக உள்ளன.

அத்தியாயம் - II

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இதனால் நில ரீதியான எல்லைப் பிரச்சனை வெளிநாட்டுக் கொள்கையைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தவில்லை. ஆனால் பிராந்தியத்தின் ஏனைய நாடுகளில் அக்காரணியும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. எனினும் கடல் எல்லை சம்பந்தமான பிரச்சனைகள் இலங்கை-இந்திய உறவுகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது.

பொருளாதாரப் பின்னணியைப் பொறுத்தவரை இலங்கை தனது ஏற்றுமதி வருமானத்திற்குப் பெருந்தோட்டத் துறையிலேயே தங்கியிருந்தது. பெருந்தோட்டத் துறையின் சந்தை வசதிகள், தொழில் நுட்ப வசதிகள் பிரித்தானியாவோடு பிணைக்கப்பட்டதாகவே காணப்பட்டது. இலங்கையர்களுக்குப் பெருந்தோட்டத்துறையின் வழிகாட்டிகளாகவும் பிரித்தானியர்களே விளங்கினர். பெருந்தோட்டத் துறையில் முதலீடுகளை மேற்கொண்ட இலங்கையர்கள் பிரித்தானிய முதலீட்டாளர்களோடு இணைந்த வகையிலேயே உற்பத்தி நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டனர். இந்நிலையில் சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து ஆட்சியைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பெருந்தோட்டத் துறையை அடிப்படையாகக்கொண்ட இலங்கையின் உயர் குழாமினர் பிரித்தானியாவோடு வர்க்க ரீதியில் இணைந்த ஒரு குழுவினராகவே காணப்பட்டனர். இது பற்றி வி. நித்தியானந்தன் குறிப்பிடும் போது "இலங்கையில் முதலாளித்துவ அலுவல்கள் பலவற்றிலும் அக்கறை கொண்டு மூலதனத்தைத் திரட்டிக் கொள்ள முற்பட்டிருந்த உயர் வர்க்கமானது பிரித்தானிய ஆட்சியாளரையும் சார்ந்த ஒன்றாகவே வளர்ந்திருந்தது" [2] எனக்கூறியமை இதனை மேலும் தெளிவாக்குகின்றது. இதனால் பிரித்தானியா சார்பான ஒரு வெளிநாட்டுக் கொள்கையையே சுதந்திரத்தை அடுத்துப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினர் கடைப்பிடித்தனர்.

ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியினரின் ஆட்சியின் போது அக்கட்சியினரின் வர்க்க அமைவு பெருந்தோட்டத் துறை சார்ந்ததாக இருக்கவில்லை. தேசிய முதலாளிகள், வரண்ட வலய விவசாயிகள், பௌத்த குருமார்கள், சிங்கள ஆசிரியர்கள், ஆயுர்வேத வைத்தியர்கள் என்போரைக் கொண்டதாகவே காணப்பட்டது. இதனால் அவர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரைப் போல பிரித்தானியாவை முழுமையாகச் சாராது ஏனைய கம்யூனிச நாடுகளுடன் உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்கின்ற ஓர் அணி சேரா வெளியுறவுக் கொள்கையையே பின்பற்ற முயற்சித்தனர். எனினும் ஏற்றுமதி வருமானத்திற்குத் தொடர்ந்தும் பிரித்தானியாவின் உறவு தேவையாக இருந்தமையால் அதனுடனும் சுமுகமான உறவினை வளர்த்துக் கொள்கின்ற வகையிலேயே வெளியுறவு நடவடிக்கைகளை மேற் கொண்டனர்.

புவியியல் அமைவைப் பொறுத்தவரை இலங்கை இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவுக்குக் கீழே 18 மைல் தொலைவிலுள்ள ஒரு தீவாகவுள்ளது. அதேவேளை தூரகிழக்கிற்கான போக்குவரத்துப் பாதையில் ஒரு கேந்திர நிலையத்திலுமுள்ளது. அதைவிடப் போர் சம்பந்தமான விடயங்களுக்குப் பெரிதும் உதவும்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வகையில் இயற்கைத் துறைமுகமான திருகோணமலை துறைமுகத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டதாக விளங்குகின்றது. இக்காரணிகள் தான் பிரித்தானியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றுவதற்கும் காரணமாக அமைந்திருந்தன. பிரித்தானியர் இந்தியாவை ஆட்சி செய்த போதுஇலங்கை பிரித்தானிய இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கு உட்பட்ட பிரதேசம் என்பதையே தமது பாதுகாப்புக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்ததன் பின் பதவிக்கு வந்த ஆட்சியாளர்களும் இதே கொள்கையையே கடைப்பிடித்தனர். இதனால் இரு நாடுகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை உருவாக்கும் போதுஅதில் போது அதில் இப் புவியியல் அமைவு என்னும் காரணி பெரும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற நிலையை அவதானிக்கலாம்.

பாதுகாப்பு தொடர்பான காரணியைப் பொறுத்த வரை இக்காரணியின் தாக்கத்தினாலேயே சுதந்திரத்தின் பின் ஆட்சியைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தினர் பிரித்தானியாவுடன் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டனர். இவ்வொப்பந்தத்தின் படி இலங்கை தன் பாதுகாப்புக்குப் பிரித்தானியாவையும் பொறுப்பாக்கியதுடன் பிரித்தானிய படைத் தளங்களையும் இலங்கையில் வைத்திருப்பதற்கும் சம்மதம் தெரிவித்தது. இலங்கை இவ்வாறு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடுவதற்கு இந்தியாவின் ஆக்கிரமிப்பு எப்போதும் நிகழலாம் என்ற அச்சமே ஒரு பிரதான காரணமாக அமைந்திருந்தது. இலங்கையின் எல்லைகளை பிற நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதே ஒப்பந்தத்தின் பிரதான அம்சமாகவும் இருந்தது. இவ்வாறு இலங்கை அச்சம் பயந்ததிற்குக் காரணம் இலங்கையின் புவியியல் அமைவு இந்தியாவின் பாதுகாப்பு எல்லைக்கு உட்பட்டது எனச் சுதந்திர இந்தியாவின் ஆட்சியாளர்களது பாதுகாப்புக் கொள்கையும் விளங்கியமையேயாகும்.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவுடன் அவர்களுக்கு நல்லுறவு நிலவியதால் இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் பற்றி அவர்கள் பெரிதாகக் கவலை கொள்ளவில்லை. இதனால் அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் பாதுகாப்பு என்கின்ற அம்சமும் பெரிய அளவிற்குச் செல்வாக்குச் செலுத்தவில்லை.

வர்த்தகம் என்கின்ற காரணியும் ஒரு நாட்டின் வெளியுறவுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதை இலங்கையின் வரலாற்றிலிருந்து அவதானிக்கலாம். ஒரு நாட்டின் வருமானத்திற்கும் இறக்குமதிப் பொருட்களுக்கான செலவினங்களுக்கும் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் என்பது அவசியமான ஒன்றாகும். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கக் காலத்தில் சீனா ஒரு கம்யூனிச நாடாக இருந்த போதும் தமது கட்சியின் கொள்கைகளுக்கு நேர் முரணான கொள்கைகளைப் பின்பற்றுகின்ற நாடாக இருந்த போதும் சீனா இலங்கையின் உற்பத்திப் பொருளான றப்பரைக் கூடுதலான விலைக்கு வாங்கி அரிசியைக் குறைந்த விலைக்கு வழங்க முன்வந்த போது இலங்கையால் அதனைத் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை. இதனாலேயே

அரிசி-இறப்பர் ஒப்பந்தத்தில் இலங்கை கைச்சாத்திட்டது. இதேபோல் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கை திறந்த பொருளாதா-ரக் கொள்கையையும் அமெரிக்கா, யப்பான் போன்ற நாடுகளோடு கூடுதலான உறவுகளையும் பேணிக்கொண்டாலும் இந்தியப் பொருட்களைக் குறைந்த விலையில் குறைந்த போக்குவரத்துச் செலவில் பெறக்கூடியதாக இருந்ததனால் அதனுடன் தனது வர்த்தக உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டது. அதேவேளை திறந்த பொரு-ளாதாரக் கொள்கையில் கூடுதலான அனுகூலங்களைப் பெறுவதற்காக ஜப்பான், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளோடும் இறுக்கமான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டது.

ஆட்சியிலுள்ள அரசாங்கங்களின் இயல்புகளுக்கு ஏற்ற வகையிலும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆரம்பகால ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தை பொருளா-தார அடிப்படையாகவும் பிரித்தானிய மாதிரியிலான பாராளுமன்ற அடிப்படையா கவும் கொண்டிருந்தமையினால் பிரித்தானியாவோடும், பொதுநலவாய நாடுகளின் அமைப்போடும் கூடுதலான உறவுகளைப் பேணிக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டது. பிற்கால ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் குறிப்பாக ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா கால அரசாங்கம் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை -யை பொருளாதார அடிப்படையாகவும், ஜனாதிபதி முறை சார்ந்த அரசாங்க முறையை அரசியல் அடிப்படையாகக் கொண்டமையால் அமெரிக்கா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளுடனேயே கூடுதலான உறவுகளைப் பேணுகின்றதாகக் காணப் பட்டது.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் அணிசேராமை, கம்யூனிச நாடுகளுடன் உறவுகளைப் பேணுதல், பொதுநலவாய நாடுகளின் அமைப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடாமை என்பவை பிரதான கொள்கைகளாக இருந்தன. இதனால் இந்தியாவுடனும், கம்யூனிச நாடுகளுடனும் உறவுகளை வளர்த் -துக் கொண்டது. இந்தியாவும் இதே கொள்கைகளைப் பின்பற்றியதால் கம்யூனிச நாடுகளோடும், மூன்றாம் உலக நாடுகளோடும் தமது உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்ட ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. பாகிஸ்தான் தனது பொருளாதாரத்திற்கும், பாதுகாப்பிற்கும் அமெரிக்காவையே நம்பி இருந்ததால் அமெரிக்காவுடனேயே இறுக்கமான உறவுகளைப் பின்பற்றியது.

பல்லின சமூகத்தின் இயல்பு என்ற காரணியை நோக்குவோமாயின் இதுவும் பிரதான இடத்தை வகிப்பதைக் காணலாம். இலங்கையில் வாழ்கின்ற மூன்று பிரதான இனங்களின் இயல்புகளும் ஏதோ ஒருவகையில் வெளியுறவுக் கொள்-கையில் பாதிப்பினைச் செலுத்துவதை அவதானிக்கலாம். இலங்கையில் வாழும் முஸ்லீம்களின் அரசியல் செல்வாக்கினால் அரபு நாடுகளுடன் கூடுதலான உறவுக ளைப் பேணுகின்ற நிலைமையும், பாலஸ்தீனப் பிரச்சினையில் இஸ்ரேலுக்கு எதிரான

நிலையையும் இலங்கை எடுத்திருந்தது. பௌத்தர்களின் செல்வாக்குக் காரணமாக வியட்னாம் பிரச்சினையில் அமெரிக்காவை எதிர்த்ததோடு தென் வியட்னாம் பௌத்தர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவு தெரிவித்த அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு பௌத்தர்களின் வழிபாட்டுச் சுதந்திரத்தை அங்கீகரிக்குமாறு கோரிக்கை விடுத்த -தோடு இவ்விடயத்தில் U.N.O. வையும் தலையிடுமாறு கோரியிருந்தது. இதேபோல் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையும், இலங்கைவாழ் இந்திய வம்சாவளி யினரின் பிரச்சினைகளும், இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது.

உள்நாட்டு அரசியற் சூழ்நிலை என்ற காரணியும் தெவ்னாசிய நாடுகளின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதை அவதானிக்கலாம். காஷ்மீர் பிரச்சினை, பஞ்சாப் பிரச்சினை தொடர்பான பிரச்சினைகள் இந்திய பாகிஸ்தான் உறவிலும் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை, இலங்கை இந்திய உறவிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதை அவதானிக்கலாம்.

எனவே வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் காரணிகளையும் கருத்திற் கொண்டே இலங்கை இந்திய உறவில் வெளியுறவுக் கொள்கையின் தாக்கத்தினையும் நாம் ஆராய வேண்டும். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற 1948ம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கை-இந்திய உறவில் வெளியுறவுக் கொள்கைகளின் தாக்கத்தால் மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். நாம் ஆய்வுக்கெடுத்த 1948 - 1989 காலப்பகுதியில் இலங்கையில் U.N.P. யினதும், S.L.F.P. இனதும் அரசாங்கங்கள் மாறி மாறி ஆட்சி செய்துள்ளன. 1948 தொடக்கம் 1956ம் ஆண்டு வரை U.N.Pயும், 1956-1964 வரை S.L.F.P.உம் 1977க்குப் பின்னர் U.N.P. யும் அரசாங்கத்தை அமைத்துள்ளன. U.N.P. ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் பாதிப்படைந்திருந்த நிலையிலும் S.L.F.P. ஆட்சிக் காலத்தில் சுமுகமான நிலையிலும் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். இவ்வுறவுகளில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய பிரச்சனைகளாக 1980 வரை இந்திய வம்சாவளியினர் பிரச்சினையும், 1980க்குப் பின்னர் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையும் இருந்து வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். எனது ஆய்வின் பிரதான நோக்கம் இந்திய வம்சாவளியினரின் பிரச்சினைகள் இலங்கை-இந்திய உறவில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளதா என்பது பற்றியிருப்பதால் தொடரும் ஆய்வில் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது இந்திய வம்சா-வழியினர் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. அப்பிரச்சினைகள் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர் இந்தியா தொடர்பாக இலங்கை யின் வெளியுறவுக் கொள்கை வரலாற்று ரீதியாக எப்படியிருந்தது என்பதை ஆராய வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது.

[illegible] U.N.P. [illegible]

[illegible]

[illegible] 1948 - 1956 [illegible] U.N.P. [illegible] S.L.F.P. [illegible] 1956 [illegible] U.N.P. [illegible] 1956-1965 [illegible] S.L.F.P. [illegible] U.N.P. [illegible] U.N.P. [illegible] S.L.F.P. [illegible] 1960 [illegible]

இந்தியா தொடர்பான இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கை (சுதந்திரத்துக்குப்பின்)

இந்தியா 1947ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15ம் திகதி சுதந்திரமடைந்தது. இலங்கை 1948 பெப்ரவரி 4ம் திகதி சுதந்திரமடைந்த போதும் 1947 சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் டொமினியன் அந்தஸ்தை உடைய ஒரு நாடாக மாறியது. இதனால் இவ்விரு நாடுகளும் தங்களுக்கான வெளிநாட்டுக் கொள்கையையும் உருவாக்க முனைந்தன. இந்திய வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிர்ணயிப்பதில் நேரு, கிருஷ்ணமேனன் போன்றவர்களும், இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிர்ணயிப்பதில் டீ.எஸ்.சேனநாயக்கா, சோல்பரி பிரபு ஜவர்ஜெனிங்ஸ் ஆகியோரும் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினார்கள். சுதந்திர இந்தியாவின் ஆட்சித் தலைவர்கள் பிரித்தானியாவிலிருந்து விலகியவர்களாகவும் சுதந்திர இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள் பிரித்தானியாவுடன் கூட நெருக்கமானவர்களாகவும் காணப்பட்டனர்.

இந்தியா தனது வெளியுறவுக் கொள்கையை நிர்ணயிக்கும் போது பாதுகாப்பு என்பதில் முக்கிய கவனம் செலுத்தியது. இது தொடர்பில் பிரித்தானியா இந்தியாவில் பிரித்தானியர் பின்பற்றிய பாதுகாப்புக் கொள்கையையே இந்தியாவும் பின்பற்ற முனைந்தது.

பிரித்தானியா இந்தியாவில் அதன் பாதுகாப்புக் கொள்கையைப் பற்றி "பணிக்கர்" விளக்குகையில் பின்வருமாறு கூறினார்: "பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கமானது இந்தியாவைப் பாதுகாப்பதற்கென சமுத்திரத் திட்டமெனவும், கண்டத் திட்டமெனவும் இரு திட்டங்களைக் கொண்டிருந்தது. அவை 3 அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது.

(1) இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியைப் பாதுகாத்தல்.
(2) இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைச் சூழவுள்ள கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதிகளை வெளி வல்லரசுகளிடம் விழ விடாது தடுத்தல்.
(3) இந்து சமுத்திரத்தின் மீதும் அதனைச் சூழவுள்ள பகுதிகளின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்துதல்.[1]

இதில் இரண்டாவது அம்சத்திலேயே இந்தியாவின் பாதுகாப்பு தொடர்பில் இலங்கையும் முக்கியமானதாக இருந்தது. இலங்கையில் காணப்படும் இந்திய எதிர்ப்புச் சக்திகளால் இந்தியாவுக்கு எப்போதும் இலங்கை அபாயமாக இருந்தது. பிரித்தானிய இந்தியாவில் இலங்கையும் பிரித்தானியாவுக்கு உட்பட்ட ஒரு நாடாக இருந்ததினால் அவர்களுக்கு அபாயமாக இருக்கவில்லை. ஆனால் சுதந்திர இந்தியாவில் இலங்கை இந்தியாவின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்படாத பகுதியாக இருந்ததினால் அபாயத்தை எதிர் நோக்கியிருந்தது. இதனால் இந்தியச் சுதந்திரத்திற்கு முன்னரே இந்தியத் தலைவர்கள் இலங்கையை இந்தியாவுடன் இணைக்க

வேண்டும். பொதுவான பாதுகாப்புக் கொள்கை இருக்க வேண்டும் என்ற வகையில் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர். உதாரணமாக "இந்திய சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பில் இலங்கையையும் ஒரு சுயாதிக்கமுள்ள பகுதியாக நிலவலாம்" என 1945ல் நேருவும், "இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கு இலங்கை இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட வேண்டும்" என அதே ஆண்டு பணிக்கரும், "இலங்கை விரும்பினாலென்ன விரும்பாவிட்டாலென்ன இந்திய சமஷ்டி அமைப்பில் இணைய வேண்டும்" என 1949ல் வைத்தியாவும், "இந்தியாவுக்கு விரோதமான நாடுகளுடன் இலங்கை உறவு கொள்ளக் கூடாது" என்றும் இரு நாடுகளுக்கும் பொதுவான பாதுகாப்புக் கொள்கையையே இருக்க வேண்டும்" என பட்டாபி சீதாராமையா இதே ஆண்டும் குறிப்பிட்டனர்.[2] இதனால் இலங்கையிலிருந்து அபாய நிலை தோன்றிய போதெல்லாம் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் சீரற்றதாகவும், அபாய நிலை தோன்றாத காலங்களில் சீரானதாகவும் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் நாம் இரு பிரதான அம்சங்களை அவதானிக்கலாம்.

(1) மேலைத் தேச சார்பு அல்லது சார்பின்மை.

(2) இந்திய எதிர்ப்பு அல்லது நட்பு.

இலங்கை மேலைத்தேச சார்பின்மையைக் கடைப்பிடித்த போது சோஷலிச நாடுகளுடன் உறவை வளர்த்திருந்தது. ஆனால் அது இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கைப் போக்கில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அம்சமாக இடம்பெற வில்லை. அதேவேளை இலங்கை மேலைத்தேச சார்பினைக் கடைப்பிடித்தபோது அச்சார்பு என்பது ஆதிக்கம் வகிக்கும் அம்சமாக அல்லது ஒரு நிர்ணயிக்கக்கூடிய அம்சமாகக் காணப்பட்டது. இதேபோல் இந்திய நட்பு என்பதைக் கடைப்பிடித்த போது இலங்கை-இந்திய உறவுகள் சீராகக் காணப்பட்டன. இரு நாடுகளுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளும் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் தீர்ப்பதற்கு முயற்சி எடுக்கப் பட்டு சிலவற்றில் வெற்றியும் காணப்பட்டன. ஆனால் நட்பின்மை என்பதை இலங்கை கடைப்பிடித்த போது இரு நாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் சீர்குலைந்ததோடு நாடுகளுக்கிடையேயான பிரச்சினைகளும் கூர்மையடைந்து புதிய புதிய வடிவங்களை எடுக்கத் தலைப்பட்டன. இதனைச் சுதந்திரத்திற்குப் பின்பட்ட இலங்கை-இந்திய உறவுகளை நோக்கும் போது தெளிவாக அவதானிக்கலாம்.

இந்தவகையில் சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட இலங்கை- இந்திய உறவுகளைப் பின்வரும் கால கட்டங்களாகப் பிரித்து நோக்குவது இலகுவானதாகும்.

[illegible] 1945ம் ஆண்டு [illegible]

[illegible] 1948ல் [illegible]

[illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) 1948 - 1956 கால கட்டம்.
(2) 1956 - 1965 கால கட்டம்.
(3) 1965 - 1970 கால கட்டம்.
(4) 1970 - 1977 கால கட்டம்.
(5) 1977 - 1989 காலகட்டம்.

(1) 1948 - 1956 காலகட்டம்

1947ம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நடைபெற்ற தேர்தல் மூலம் டீ.எஸ்.சேனநாயக்கா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. 1948ம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரமடைந்த போது பழைய பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படாமல் அதுவே தொடர்ந்தும் இருந்தது. 1947ல் தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியே தொடர்ந்தும் ஆட்சியில் இருந்-தது. டீ.எஸ்.சேனநாயக்காவே தொடர்ந்து சுதந்திர இலங்கையின் பிரதம-ராகவும் இருந்தார். இதனால் சுதந்திர இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை-யை வகுக்க வேண்டிய பொறுப்பிலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், டீ.எஸ். சேனநாயக்காவும் ஈடுபட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதில் டீ.எஸ்.சேன-நாயக்காவின் பிரதம ஆலோசகர்களாக சோல்பரி பிரபுவும், ஐவர் ஜெனிங்சும் தொழிற்பட்டனர். டீ.எஸ்.சேனநாயக்கா பிரித்தானிய சார்பானவராகவும், அவர்கள் மீது நம்பிக்கை கொண்டவராகவும் காணப்பட்டார். இதனால் அவரால் வகுக்கப்பட்ட கொள்கையும் பிரித்தானிய சார்புள்ளதாகக் காணப்பட்டது. இச் சார்புத் தன்மையினாலேயே பிரித்தானிய படைத் தளங்கள் இலங்கையில் இருப்ப-தற்கும் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. இலங்கையின் இப் பிரித்தானிய சார்புத் தன்மை இந்தியாவின் பஞ்சசீலக் கொள்கைக்கு முரணானதாகக் காணப்பட்டது. இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் பிரதான அம்சமான பஞ்சசீலக் கொள்கை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிறவாத எதிர்ப்பு, இனவாத எதிர்ப்பு, குடியேற்ற-வாத எதிர்ப்பு, தேசிய விடுதலை இயக்கங்களுக்கு ஆதரவு என்பதாக இருந்-தது. ஓர் ஏகாதிபத்திய நாடான பிரித்தானியாவுடன் இலங்கை சார்ந்திருத்தல் இந்தியாவின் பஞ்ச சீலக் கொள்கைக்கும், அணிசேராமைக் கொள்கைக்கும் முரணானதாகக் காணப்பட்டது. எனவே இக் காலகட்டத்தில் இலங்கை -இந்திய உறவுகள் சீரானதாக இருக்கவில்லை. இச் சீரின்மைக்கு இலங்கை அரசின் பிரித்தானிய சார்பு முக்கிய காரணியாகத் தொழிற்பட்டது. இச் சார்பு நிலை-யின் உச்ச நிலையாக பிரித்தானிய படைத் தளங்கள் இலங்கையில் இருந்தமையும் பிரித்தானியாவோடு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் மேற்கொண்டமையும், இந்திய இராஜதந்திரிகள் மத்தியில் பெரும் கவலையை ஏற்படுத்தியதோடு இலங்கை மீது அவநம்பிக்கையையும் உருவாக்கியது. ஒரு வகையில் இந்தியா தொடர்பான பயமே இலங்கையை பிரித்தானியாவோடு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்-திட வைத்தது. 1953ல் சேர்.ஜோன்.கொத்தலாவல " என்று இலங்கை பிரிட்டனின் பாதுகாப்பிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொள்கின்றதோ அன்றே

(1) 1948 - 1956 வரை காலம்.
(2) 1956 - 1965 வரை காலம்.
(3) 1965 - 1970 வரை காலம்.
(4) 1970 - 1977 வரை காலம்.
(5) 1977 - 1989 வரைகாலம்.

(1) 1948 - 1956 வரைகாலம்

1947ம் [illegible]

இந்தியாவின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டு விடும்." எனக் கூறியமை இதனையே தெளி-வாக்குகின்றது.[3]

இக் காரணியை விட இலங்கை இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பாக இலங்கையின் நடவடிக்கைகளும் இரு நாடுகளுக்குமிடையேயான உறவுகளைச் சீர்குலைத்தன. 1947ம் ஆண்டு நேரு -டீ.எஸ்.சேனநாயக்கா ஒப்பந்தத்திற்கு முரணாக இலங்கையின் குடியுரிமைச் சட்டங்களை உருவாக்கியமையும்,,பெரும்-பான்மையான இந்தியர்கள் குடியுரிமை பெறுவதிலிருந்து தவிர்க்கின்ற நடவடிக்-கையை இலங்கை மேற்கொண்டமையும் இந்தியாவிற்கு இலங்கை மீதான அதிருப்தி-யை ஏற்படுத்தியது. இவ்வதிருப்தியின் வெளிப்பாடாகவே இந்திய வம்சாவழி-யினர் தொடர்பாக இக் காலகட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நேரு-கொத்த-லாவலை ஒப்பந்தம் என்பன வெற்றி பெறவில்லை.

மேலும் இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்குமிடையில் காஷ்மீர் பிரச்சினை தொடர்பான 1947 - 1948 போரின் போது இலங்கை நடுநிலைமை வகிப்ப தாகக் கூறிக் கொண்டாலும், சேர்.ஜோன்.கொத்தலாவலை வெளிப்படையாகப் பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாக நடந்து கொண்டமையும், 1954ல் கொழும்பில் நடைபெற்ற தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் பிரதமர்கள் மகாநாட்டில் கொத்த-லாவலை நேருவின் கருத்துக்களை நிராகரித்த சம்பவங்களும் இரு நாடுகளினதும் உறவுகளை மேலும் சீர்குலைத்தன. மொத்தத்தில் இக் காலப்பகுதியில் இலங்கை இந்திய தொடர்பில் ஓர் எதிர்ப்பு நிலையையே எடுத்திருந்தது.

இக்காலகட்டத்தில் பதவி வகித்த பிரதமர்களான டீ.எஸ்.சேன-நாயக்கா, டட்லி சேனநாயக்கா, சேர்.ஜோன்.கொத்தலாவல என்பவர்-களில் ஜோன்.கொத்தலாவலையே தீவிர இந்திய எதிர்ப்பாளராகக் காணப் பட்டார்.

(2) <u>1956 - 1965 கால கட்டம்</u>

1956ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் மூலம் 9 ஆண்டுகளாகத் தொடர்-ந்து ஆட்சியிலிருந்து வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தோற்கடிக்கப்பட்டு, எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டீ.பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி பதவிக்கு வந்தது. பண்டாரநாயக்கா ஆட்சிக்கு வந்ததும் இலங்கையின் வெளி-நாட்டுக் கொள்கையைப் பல மாற்றங்களுக்கு உள்ளாக்கியது. அவர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி கொண்டிருந்த இந்திய எதிர்ப்பு, கம்யூனிச எதிர்ப்பு, பிரித்தானிய சார்பு நிலை என்பவற்றை மாற்றினார். இலங்கையின் புவிசார் அரசியற் போக்கைச் சரிவரப் புரிந்து கொண்ட அவர் அதனை ஏற்று இந்தியா வுடன் நல்லுறவையே பேணினார். இந்தியா பின்பற்றிய வெளிநாட்டுக் கொள்கை யைத் தானும் பின்பற்றினார். நேருவின் அணிசேராமைக் கொள்கையினதும்,பஞ்ச சீலக் கொள்கையினதும் பிரதான ஆதரவாளராகவும் விளங்கினார். சர்வதேசப்

[illegible]
[illegible].

[illegible] 1947ம் ஆண்டு [illegible]

[illegible] 1947 – 1948 [illegible] 1954ம் [illegible]

[illegible]

(2) 1956 – 1965 வரை காலம்

1956ம் ஆண்டு [illegible]

பிரச்சினைகளில் இந்தியாவின் கருத்தையே பிரதிபலித்திருந்தார். இதனால் அவரது ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே சுமுகமான உறவுகளே நிலவியிருந்தன. தான் பதவிக்கு வந்தும் பிரித்தானிய படைத் தளங்களை இலங்கையிலிருந்து நீக்கியதன் மூலம் இந்தியாவின் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார். "நேருவின் அடிவருடி" என ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் கூறுகின்ற அளவுக்கு உறவு நெருக்கமானதாக இருந்தது. இந்நெருக்கத்தின் மூலம் இந்தியா, இலங்கையைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் என்ற அச்ச உணர்வையும் பண்டாரநாயக்கா போக்கியிருந்தார். இவ்வச்ச உணர்வை 1952 இலே தவறானது எனப் பண்டாரநாயக்கா கண்டித்துமிருந்தார்." இந்தியா போன்ற ஒரு நாடு இலங்கையைத் தன்னுடன் இணைக்குமென்பது சரியான அறிவுள்ள எந்த ஒரு மனிதனும் கற்பனை செய்ய மாட்டான்" என்றார்.[4] இவ்வாறு உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டாலும் இலங்கையின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதிலும் அவர் அக்கறையாக இருந்தார். எந்தவொரு கட்டத்திலும் இந்தியாவுடன் பாதுகாப்பு உடன்படிக்கையைச் செய்கின்ற அளவுக்கு அவர் செல்லவில்லை.

1959ம் ஆண்டு பண்டாரநாயக்கா அகால மரணமடைந்ததன் பின்னர் சிறிது காலம் டபிள்யூ.தகநாயக்கா பிரதமராக இருந்தாலும், இலங்கை -இந்திய உறவில் எதுவித மாற்றமும் நடைபெறவில்லை. பின்னர் 1960 ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் திருமதி.சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா பதவியேற்ற பின்னரும் அவர் வெளியுறவுத் தொடர்பில் பண்டாரநாயக்காவின் கொள்கைகளையே பின்பற்றியதால் இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் சுமுகமான நிலையே காணப்பட்டது. எனினும் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா சீனாவுடன் நெருங்கிய உறவை வளர்த்த படியால் 1962 இல் சீனா- இந்திய யுத்தம் நடைபெற்ற போது ஒரு பக்கமும் சாராது நடுநிலைமையைக் கடைப்பிடித்தார். இந்நிலைமை இலங்கைத் தொடர்பில் இந்தியாவுக்குச் சந்தேகத்தைக் கொடுத்தது. இந்த யுத்தத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், ~~சீனாவைக் கண்டித்திருந்தது~~ தமிழரசுக் கட்சியும் சீனாவைக் கண்டித்திருந்தன. இச் சந்தேகம் இருந்த போதும் இந்தியா சுமுகமான நட்புறவையே பேணியது. சிறீமாவோவின் நடுநிலைமைப் போக்கு இந்தியாவுடன் உறவுகளைப் பேணினாலும் அது தனித்துவமான கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளது என்பதையே காட்டியது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினரையும், சிறீமாவோவையும் பொறுத்தவரை கம்யூனிச நாடுகளுடனும், இந்தியாவுடனும் சுமுகமாக உறவுகளைப் பேணுவதையே விரும்பியிருந்தது. இவ்விரு நாடுகளும் யுத்தத்தில் ஈடுபடுவதை விரும்பவில்லை. இதனாலேயே யுத்தத்தை நிறுத்தி சமாதானம் செய்கின்ற முயற்சிகளிலும் சிறீமாவோ ஈடுபட்டிருந்தார். 1964ல் இலங்கையும், இந்தியாவும் நீண்ட காலமாகத் தீர்க்கப்படாமல் இருந்த இந்திய வம்சாவழியினர் பிரச்சினை தொடர்பாக ஒப்பந்தத்தையும் செய்து கொண்டது.

சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்படுகின்ற இவ்வொப்பந்தத்தின் மூலம் இந்தியா இலங்கைக்கு விட்டுக் கொடுத்துள்ளது என்று இந்திய அரசியல்வாதிகளால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட போதும் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. அன்றைய கால கட்டம் இந்திய - பாகிஸ்தானிய யுத்த சூழல் நிலவப்பெற்ற காலகட்டமாக இருந்தமையினால் சில விட்டுக் கொடுப்புக்களைச் செய்வதன் மூலம் இலங்கையுடன் நட்புறவைப் பேண வேண்டிய அவசியம் இந்தியாவுக்கு இருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. உண்மையில் அக் காலகட்டத்தில் இலங்கை - சீனா உறவுகள் நெருக்கமாக இருந்த கால கட்டத்தில் எல்லா முனைகளிலிருந்தும் எதிர்ப்புக்களைச் சம்பாதிக்க இந்தியா விரும்பவில்லை. இந்திய - பாகிஸ்தானியப் பிரச்சினையில் இலங்கை, பாகிஸ்தான் சார்பானதாக இருக்கக்கூடாது என்பதிலும் இந்தியா கவனமாகவே இருந்தது. மொத்தத்தில் இக்காலகட்டத்தில் இந்திய-சீன யுத்தத்தில் இலங்கையின் நிலை தொடர்பான சில கசப்புக்களைத் தவிர இலங்கை - இந்திய உறவுகள் சுமுகமானதாகவே காணப்பட்டன.

(3) 1965 - 1970 கால கட்டம்

இக்கால கட்டம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி போன்ற எழு கட்சிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து அரசாங்கத்தை அமைத்த கால கட்டமாகும். இக் காலகட்டத்தில் அரசாங்கம் மேற்குத் தேசத்தைச் சார்ந்த கொள்கையைப் பின்பற்றினாலும் இந்தியாவுடனான உறவுகளிலும் ஒரு மோதல் நிலை இருக்கவில்லை. 1964 ஆம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் நடைமுறைப்படுத்தும் முயற்சியும் இக்காலகட்டத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கமும் அதற்குக் கூடிய வகையில் ஒத்துழைப்புக் கொடுத்த நிலையே காணப்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தைப் பொறுத்த வரை இந்தியா தனக்கு எதிரான கொள்கையை இலங்கை பின்பற்றாத வரை இலங்கையுடன் சுமுகமான உறவுகளைப் பேண விரும்பியது. மாறாகத் தனக்கு எதிரான கொள்கையைப் பின்பற்றுமானால் ஏதாவது புற நிர்ப்பந்தங்களைக் கொடுத்து தனது வழிக்கு இலங்கையைக் கொண்டுவரும் முயற்சிகளிலேயே ஈடுபட்டது. ஏனெனில் பொதுவாக இலங்கையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலங்களில் வெளி வல்லரசுகள் தென்னாசியப் பிராந்தியத்திற்குள் நுழையக்கூடிய நிலை இருந்தது.[5] ஆனால் இக் காலகட்டத்தில் ஆட்சியிலிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டையோ, எதிரான கொள்கையையோ பின்பற்றாததால் இந்தியாவும் சுமுகமான உறவுகளையே பேணியது. இலங்கைக்கு இந்தியா தொடர்பில் ஏதாவது தப்பெண்ணங்கள் தோன்றினாலுங்கூட அதனை விரைவாகத் தீர்த்து வைக்கவே இந்தியா விரும்பியது. உதாரணமாக 1967 காலப்பகுதியில் இந்திய மாநிலத் தேர்தலில் தமிழ்நாட்டில் சி.என்.அண்ணாத்துரை தலைமையிலான திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அமோக வெற்றியைப் பெற்றிருந்தது. இது இலங்கையிலிருந்த சிங்கள ஆட்சியாளருக்கு ஓர் அச்சத்தைக் கொடுத்திருந்தது. இதை உணர்ந்திருந்த இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி 1968ல் இலங்கை

அரசுக்கு ஓர் செய்தியை அனுப்பியிருந்தார். அச்செய்தியில் தமிழ்நாட்டின் பிரதான அமைப்பாக இருந்த "நாம் தமிழர்" இயக்கத்துடன் நாம் எந்த வகையிலும் தொடர்புபடமாட்டோம் என உறுதி அளித்திருந்தார்[6]. இந்த "நாம் தமிழர் இயக்கம்" திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரால் உருவாக்கப் பட்ட அமைப்பாகும்.

(4) 1970 - 1977 கால கட்டம்

1970ம் ஆண்டு தேர்தலில் முதன் முதலாக ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெற்று அரசாங்கத்தை அமைத்தது. இவ்வரசாங்கத்தின் ஆரம்ப காலப் பகுதியே அதற்குப் பிரச்சனையாக அமைந்தது. காரணம் 1971ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் நடைபெற்ற மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் கிளர்ச்சியாகும். இக்கிளர்ச்சி சீனச் சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து வெளியேறி மக்கள் விடுதலை முன்னணி என்னும் அமைப்பை உருவாக்கிய றோகண விஜேவீரா தலைமையில் நடைபெற்றது. இக் கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கு இலங்கை திண்டாடி இந்தியாவிடம் உதவி கோரிய போது இந்தியா படை உதவியையும், கப்பல் படை றோந்துப் படகுச் சேவையையும் கொடுத்து கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கு உதவியது. இந்திய அரசினால் அனுப்பப்பட்ட 500 விமானப்படை வீரர்கள் கிளர்ச்சியாளர்கள் தங்கியிருந்த சிங்கராஜ வனத்தில் குண்டுகளை வீசி கிளர்ச்சியாளர்களை அடக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். அதேவேளை இலங்கையின் கடற் பிராந்தியமும் இந்தியக் கடற்படையால் பாதுகாத்துக் கொடுக்கப்பட்டது.[7] இந்தியா இவ்வுதவியின் மூலம் இலங்கை-இந்திய நல்லுறவைப் பேணியதோடு என்றைக்கும் தனக்குச் சார்பான கொள்கைகளைப் பின்பற்றும் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சியைப் பாதுகாத்தல், இப்பிராந்தியத்தில் சீனாவின் ஊடுருவலைத் தடுத்தல், இந்திய எதிர்ப்பினைப் பிரதான கொள்கையாகக் கொண்டிருக்கும் ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியை அடக்குதல் என்பவற்றில் வெற்றி கண்டது.

1971 டிசம்பரில் மேற்குப் பாகிஸ்தான் ஆட்சியாளர்கள் கிழக்குப் பாகிஸ்தானை ஒடுக்குவதற்காகத் தமது இராணுவத்தை இலங்கை ஆகாய வழியாகக் கொண்டு செல்வதற்கு இலங்கை அனுமதி அளித்திருந்தது. இதனை இந்தியா பலமாகக் கண்டித்தது. உடனடியாக அதனை நிறுத்தும்படி கோரிய பின் இலங்கை நிறுத்தியது. தொடர்ந்து யுத்தம் 1971 டிசம்பர் மாதம் இந்திய-பாகிஸ்தானிய யுத்தம் மூலம் பங்களாதேஷ் உருவாகி அது ஒரு நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தப் பட்ட போதும் 1972 டிசம்பர் வரை இலங்கை அந்நாட்டை அங்கீகரிக்கவில்லை. பங்களாதேஷ் பிரச்சினை தொடர்பில் இலங்கையின் இவ்வாறான போக்குகள் இந்தியாவுக்கு அதிருப்தியையே கொடுத்திருந்தது. எனினும் ஏனைய விடயங்களில் இலங்கை விரோதமாக அமையாததினால் இந்தியா அதனைப் பெரிதாக எடுக்காமல் சமுகமான உறவையே வளர்த்தது. 1972ல் இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்தைச் சமாதானப் பிராந்தியமாக்க வேண்டும் என்ற இந்தியாவின் நீண்ட

நாள் விருப்பத்தை இலங்கை யூ.என்.ஓ. வில் பிரேரித்துத் தீர்மானமாகவும் நிறைவேற்றியது. 1974ல் இந்தியா "பொக்காரா" அணுகுண்டுப் பரிசோதனையை மேற்கொண்டது. இந்தியாவின் இந்நடவடிக்கை இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்தை அணுத்தொல்லைகள் அற்றதாக மாற்றுதல் என்பதில் சிக்கலை ஏற்படுத்தியுள்ளது என இலங்கை கண்டித்தது. இதனைப் பாகிஸ்தானும் ஏற்றுக்கொண்டு இந்தியாவைக் கண்டித்தது. இருப்பினும் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் சுமுகமாகப் பேணப்பட்டது. இலங்கை இதே ஆண்டு இந்தியாவுடன் இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பாகவும், கச்சதீவு தொடர்பாகவும் ஒப்பந்தங்களைச் செய்து வெற்றியும் கண்டு கொண்டது.

இக்காலகட்டத்தில் இன்னோர் முக்கிய பிரச்சினையும் இலங்கையில் வளர்ந்திருந்தது. அதுவே இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையாகும். இப்பிரச்சினை இக்கால கட்டத்தில் மிகக் கூடிய அளவில் கூர்மையடைந்திருந்தது. அரசியலமைப்பு ரீதியாக தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பேணும் வகையில் இந்த ஏற்பாடுகள் புதிய அரசியல் திட்டம் மூலம் நீக்கப்பட்டன. உயர் கல்வியில் தமிழ்பேசும் மாணவர்களைப் பாதிக்கக்கூடிய தரப்படுத்தல் முறை கொண்டுவரப்பட்டது. அரசாங்க உத்தியோகங்களில் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. இவ்வொடுக்கு முறைகளை எதிர்ப்பதற்காகத் தமிழ் பேசும் கட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்கின்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு 1976 இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக தனி நாட்டுக் கோரிக்கை முன் வைக்கப்பட்டது. தமிழ் இளைஞர்களுக்கு எதிரான பொலீஸ் நடவடிக்கைகளும் தீவிரமாக்கப்பட்டன. இருந்தும் இனப் பிரச்சினை 1977க்குப் பின்னரைப் போல இலங்கை-இந்திய உறவில் ஒரு முக்கிய விடயமாகக் கருதப்படவில்லை. இலங்கையில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியா, இலங்கை இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் அக்கறை கொள்ளாத நிலையே காணப்பட்டது.

எனவே முழுமையாக இக் காலகட்டத்தை நோக்கும் போது இடைக்கிடையே சில கசப்பான சம்பவங்கள் காணப்பட்ட போதும் இலங்கை-இந்திய அரசுகளுக்கிடையே சுமுகமான நிலையே காணப்பட்டது. இதற்குப் பிரதான காரணம் இரு நாடுகளினதும் வெளியுறவுக் கொள்கையில் ஒருமைப்பாடு இருந்தமையே ஆகும்.

(5) 1977 - 1989 கால கட்டம்

இக் காலப்பகுதியில் மூன்று ஆண்டுகள் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் சீரான நிலையில் காணப்பட்டாலும் 1980ற்குப் பின்னர் மோசமான நிலையையே அடைந்தன. இம் மோசமான நிலைக்குப் பிரதான காரணமாக விளங்கியது இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையாகும். முதல் மூன்று ஆண்டுகளிலும் 1977-1980 வரை இந்தியாவில் மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையில் ஜனதா கட்சி ஆட்சி புரிந்தது. இலங்கையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 1977 இலிருந்து ஆட்சி புரிந்து

வருகின்றது. இவ்விரு கட்சிகளும் அமெரிக்க சார்புடைய கட்சிகளாக இருந்தமையால் இலங்கை-இந்திய உறவிலும் சீரான நிலைமை இருந்தது. 1978ல் இலங்கையின் சுதந்திர தின விழாவில் பிரதம விருந்தினராக இந்தியப் பிரதமர் கலந்து கொள்கின்ற அளவிற்குச் சுமுகமாக இருந்தது. 1977ல் இலங்கையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரம் இலங்கை-இந்திய உறவில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடிய காரணியாக இருந்த போதிலும் தாக்கம் செலுத்தவில்லை. இந்தியா, இலங்கை அரசுடன் சமுகமான உறவைப் பேண விரும்பிய படியால் இதில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. இலங்கை இனப் பிரச்சினை, இலங்கையின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்றே இந்தியா கருதியது. இலங்கைத் தமிழர்களின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையையும் இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இது தொடர்பில் 1978ல் இலங்கையின் சுதந்திரதின விழாவில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட இந்தியப் பிரதமர் மொறார்ஜி தேசாய் பேசுகையில் "இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை அதன் உள்நாட்டுப் பிரச்சினையாகும். என்றும், தமிழீழக் கோரிக்கை கைவிடப்பட வேண்டும் என்றும் கூறினார்.[8]

1980ல் திரும்பவும் இந்திராகாந்தி பதவிக்கு வந்ததோடு இலங்கை-இந்திய உறவுகள் சீர் குலையத் தொடங்கின. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அமெரிக்கா சார்ந்த கொள்கையை இந்திராகாந்தி அங்கீகரிக்கவில்லை. இலங்கை 1981 மேயில் அமெரிக்கா சார்பான ஆசியான் கூட்டமைப்பில் சேருவதற்கு விண்ணப்பித்தமை இந்தியாவுக்கு மேலும் கசப்பை ஏற்படுத்தியது. இலங்கையின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை, அந்நியக் கம்பனிகளின் வருகை என்பனவும் கசப்புக்குக் காரணமாக இருந்தன. இத்தகைய சூழலில் 1983 இல் இலங்கையில் இனக் கலவரம் நடைபெற்றது. நூற்றுக் கணக்கான தமிழர்கள் இறந்ததோடு கோடிக் கணக்கான தமிழர்களின் சொத்துக்களும் நாசமடைந்தன. இக் கலவரம் தமிழ்நாட்டில் பாரிய பாதிப்பையும் எழுச்சியையும் உருவாக்கியது. இலங்கைக்கு இந்திய இராணுவத்தை அனுப்பி தமிழர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகள் தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகளால் எழுப்பப்பட்டன. இந்திய அரசாங்கம் இதனைப் பயன்படுத்தி இலங்கை விடயங்களில் தலையிடுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. இக் கலவரம் தொடர்பாக இலங்கை அரசுக்குக் கண்டனம் தெரிவித்ததோடு தமிழ் இளைஞர் குழுக்களுக்கு ஆயுதங்களையும், பயிற்சியையும் கொடுத்து இந்தியாவைப் பின் தளமாகப் பயன்படுத்துவதற்கும் உதவியது. அத்தோடு தன்னுடைய பிரச்சார இயந்திரங்களினூடாக சர்வதேச ரீதியில் இலங்கைக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களிலும் ஈடுபட்டது. இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் இந்தியா இரு அணுகுமுறைகளைக் கையாண்டது. தமிழ் இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சி, மற்றும் ஆயுத உதவி, பிரச்சாரம் என்பவற்றை வழங்கி ஊக்குவித்தல், இலங்கை அரசுடன் சமரசப் பேச்சுக்களில் ஈடுபடல், என்பதே இவ்விரு அணுகுமுறைகளாகும். முதலாவது அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தி இலங்கையைத் தனக்கு ஏற்றவாறு மாற்றிக் கொள்ளல் என்பதே இந்தியாவின் நோக்கமாக இருந்தது. அதேவேளை இலங்கையும் இப்பிரச்சினை தொடர்பில் இரு வழிமுறைகளைக் கையாண்டது. தமிழ் விடுதலைக் குழுக்களைத் தோற்கடிக்கும்

[illegible]

[illegible]

வகையில் தன்னை இராணுவ ரீதியில் தயார் படுத்துதல், இந்தியாவை உள்நாட்டுப் பிரச்சினையில் தலையிடாது செய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் வெளிநாடுகளுடன் உறவுகளை வளர்த்தல் என்பதே இவ்விரு அணுகுமுறைகளாகும். இதனை அமுலாக்கும் வகையில் இஸ்ரேலிய மொசாட், தென்னாபிரிக்கா, பிரிட்டிஷ் கூலிப்படை, எஸ்.ஏ.எஸ். என்பவற்றுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின் நேரடி இராணுவ ஆலோசனைகளையும், ஆயுத உதவிகளையும் பெற்றுக்கொண்டது. அத்துடன் இந்தியாவுடன் முரண்படக்கூடிய ஆசிய நாடுகளான சீனா, பாகிஸ்தான் என்பவற்றுடன் கூடிய உறவையும் வளர்த்தது. ஜே.ஆர். நேரடியாகப் பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்து உறவினை வளர்த்திருந்தார்.

இவ்வாறு இலங்கை அரசு திட்டங்களைத் தீட்டிய போதும் இலங்கை அரசு வெற்றி பெற முடியவில்லை. இலங்கையின் புவியியல் சார் அரசியல் நிலையும், சர்வதேச ரீதியில் இந்தியாவின் செல்வாக்கும் இலங்கையை வெற்றிபெற முடியாதவாறு தடுத்து இந்தியாவுக்குப் பணிய வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தியது. இந்தியாவின் சமரச முயற்சிக்குப் பணிந்த இலங்கை 1984 ஜனவரி 10ல் சர்வகட்சி மகாநாட்டை நடாத்தியது. இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக முன்வைக்கப்பட்ட இணைப்பு "சி" பற்றி ஆலோசனை செய்யவும் முன்வந்தது. அதுவும் சரிவராமற் போக 1985 இல் திம்பு பேச்சு வார்த்தைக்கும் முன்வந்தது.

இந்திராகாந்தி ஆட்சிக் காலத்தில் அவர் இலங்கை தொடர்பான தீவிரமான போக்கையே கடைப்பிடித்திருந்தார். அதனை நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில் தனது விசேட தூதுவராக பார்த்தசாரதியை இலங்கையுடன் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட வைத்தார். இந்தியா இலங்கைக்கு விட்டுக்கொடுப்புக்களைச் செய்யக் கூடாது என்பதும், தனது ஸ்திரத் தன்மையையும் விட்டுக் கொடுப்பற்ற உறுதியையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டு இந்தியாவின் திட்டப்படி இலங்கையை நடக்கச் செய்ய வேண்டும் என்பதுமே பார்த்த சாரதியின் கொள்கையாக இருந்தது.[9] 1984ல் இந்திராகாந்தி கொலைசெய்யப்பட்டதும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட ராஜீவ் காந்தி இந்திராவைப் போலவே இலங்கையோடு தீவிரமான போக்கைக் கடைப்பிடிக்காமல் மென்மையான போக்கையே கடைப்பிடித்தார். பார்த்தசாரதியை ராஜதந்திர வேலைகளிலிருந்து விலக்குமாறு இலங்கை கேட்ட போது அதனை ஏற்று அதற்குப் பதிலாக மென்மையான போக்கைக் கடைப்பிடிக்கின்ற றொமேஸ் பண்டாரியை நியமித்தார். இதனால் இந்திராகாந்தி காலத்தில் இருந்த கடுமையான நிலை சற்றுக் குறைந்து ஓரளவு சுமுகமான நிலை காணப்பட்டது. இச் சுமுகமான நிலையும் சர்வகட்சி மாநாடு, திம்பு பேச்சு வார்த்தை என்பவற்றை நடாத்துவதை இலகுபடுத்தி இருந்தது.

சர்வகட்சி மகாநாடு, திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகள் என்பன தோல்வி அடைந்து இலங்கை அரசு மீண்டும் இராணுவத் தீர்வை நோக்கித் தீவிரமாக இருந்த போது இந்திய-இலங்கை உறவுகள் மீண்டும் சீரற்ற நிலையை அடைந்தன. தமிழ் இயக்கங்களுக்கு எதிரான தாக்குதலில் இலங்கை வெற்றி பெற்றுவிட்டால் எதிர்காலத்தில் இலங்கை தான் நினைத்த மாதிரி இந்தியாவிற்கு எதிராக நடந்துகொள்ளக்கூடும் என இந்தியா கருதியது. அதைவிட தமிழ்நாட்டு மக்களிடமிருந்து வரும் எதிர்ப்பையும் சந்திக்க வேண்டி வரும் என்றும் கருதியது. தமிழ் நாட்டில் அப்போது ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த எம்.ஜி.ஆர். அரசு, மத்திய அரசாங்கத்தை ஆதரித்த அரசாங்கமாக இருந்தமையினால் அதனைத் திருப்திப் படுத்த வேண்டிய அவசியமும் இந்திய மத்திய அரசுக்கு இருந்தது. இக்காரணங்க -ளினால் இலங்கை அரசைப் பணிய வைக்கும் நோக்கில் 1987 ஏப்பிரல் மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் உணவுப் பொட்டலங்களைப் போட்டது. பின்னர் இலங்கையைச் சமரசத்திற்கு இணங்க வைத்து 1987 ஜுலை 29ல் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தையும் கைச்சாத்திட்டுக் கொண்டது.

இவ்விலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தில் இந்தியாவின் நலன்களே கூடுதலா -கப் பேணப்பட்டன. ஒப்பந்தம் தொடர்பில் இரு தலைவர்களும் பரிமாற்றிக் கொண்ட கடிதத்தில் அந்நிய இராணுவத்தினர், உளவுப் பிரிவினர் என்பவர்களை இலங்கை-இந்திய உறவைப் பாதிக்கக்கூடிய செயல்களில் ஈடுபட விடாது தடுத்தல், திருகோணமலைத் துறைமுகத்தையும், ஏனைய துறைமுகங்களையும் வேறு நாடுகள் பயன்படுத்த விடாது தடுத்தல், அந்நிய ஒலிபரப்பு நிறுவனத்தால் இந்தியா பாதிக்கப்படாது பாதுகாத்தல், திருகோணமலை எண்ணெய்க் கிட்டங்குகளைக் கூட்டாகப் பயன்படுத்துதல் என்பதில் இலங்கை இணங்கிக் கொள்வதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது.[10]

எனவே முழுமையான சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட கால இந்தியா தொடர்பில் இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையை நோக்கும் போது ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் வெளியுறவுகள் சீரானதாக அமையவில்லை. இதற்கு அக்கட்சி பின்பற்றிய மேலைத்தேச சார்பான வெளிநாட்டுக் கொள்கை -யும், இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையுமே பிரதானகாரணமாக இருந்தது. இதன் அடிப்படையில் இந்திய அரசின் கொள்கையை மீறியும் இவ்வரசினால் நடந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதற்கான பிரதான காரணியாக புவிசார் அரசியலே அமைந்திருந்தது. இலங்கை மேலைத்தேசம் சார்பானதாக இருந்த போதிலும் இலங்கை-இந்தியப் பிரச்சினைகளில் மேலைத் தேசங்கள் இலங்கைக்குச் சார்பாக நின்று இந்தியாவின் பகையைப் பெற்றுக் கொள்ள அவை விரும்பவில்லை. இந்தியா பெரிய நாடாக இருந்ததினால் இந்தியாவில் மேற்குத் தேசங்களின் நலன்கள் பல இருந்தன. அந்நலன்கள் இலங்கையிலிருந்து கிடைக்கின்ற நலன்களி-லும் பார்க்க அதிகமானதாக இருந்தன. அதனால் அவற்றை இழக்க அவை விரும்பவில்லை. இந்தியாவில் இந்திரா காங்கிரஸ் தவிர்ந்த வேறு கட்சிகள்

ஆட்சிக்கு வந்த போதும் இலங்கையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்திலும் சுமுகமான நிலைமைகள் காணப்பட்டன.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியா பின்பற்றிய வெளிநாட்டுக் கொள்கையையே அதிகளவில் இலங்கையும் பின்பற்றி இருந்தது. இதனால் இரு அரசுகளுக்குமிடையில் சுமுகமான நிலை காணப்பட்டது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இந்தியா சார்பான கொள்கையைப் பின்பற்றினாலும் இந்தியாவுக்கு முழுமையாகப் பணிந்து விடாது தனித்துவமான நிலையையும் எடுத்து இருந்தது. தான் எடுத்த முடிவுகள் இந்தியாவின் நலன்களுக்கு முரணாக இருந்தாலும் அது விட்டுக்கொடுக்க முன்வரவில்லை. இந்திய-சீன யுத்தத்தில் நடுநிலையாக இருந்தமை, இந்திய-பாகிஸ்தானிய யுத்தத்தில் நடுநிலையாக இருந்தமை ஒரு வருடமாக பங்காளதேஷ் அரசை அங்கீகரிக்காமல் இருந்தமை, இந்தியாவின் அணுப் பரிசோதனையைக் கண்டித்தமை என்பன இதனையே காட்டுகின்றன. இவை இந்தியாவுக்குக் கசப்பானதாக இருந்த போதும், ஏனைய விடயங்களில் குறிப்பாக அணிசேராமைக் கொள்கை, பஞ்சசீலக் கொள்கை, இந்துசமுத்திரத்தைச் சமாதானப் பிராந்தியமாக்கல் என்பவற்றில் இந்தியாவோடு ஒருமித்த கருத்தினைக் கொண்டுள்ளதால் இலங்கையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியை விட, ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சியையே இந்தியா விரும்பியது. இதனால் அதன் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையோடு சுமுகமான நிலைமையைப் பேணி அதனைப் பாதுகாக்கவே இந்தியா முயற்சித்தது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் சுமுகநிலை இல்லாமல் இருந்தாலும் 1956 தொடக்கம் 1977 வரை இலங்கை-இந்திய உறவுகள் பாரியளவு பாதிப்படையாமல் சுமுக நிலையிலேயே இருந்தன. 1956 இற்கு முன்னரும் 1977 இற்குப் பின்னருமே சீர்குலைந்த நிலையை அடைந்தன. 1956 இற்கு முன்னரான நிலைக்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தீவிரமான பிரித்தானிய சார்பும் 1977 இற்குப் பின்னரான நிலைக்கு இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையும் பிரதான காரணங்களாக அமைந்தன.

******

சான்றாதாரங்கள்
****

1. உதயன் விஜயன் — இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப் பிரச்சனையும் சென்னை-1988; பக்.50,51.

2. அதே நூல் — பக்.81.

3. அதே நூல் — பக்.84.

4. அதே நூல் — பக்.86.

5. விஜயகிருஉஷ்ணன்.அ — இலங்கை இந்திய உறவுகள் கருத்தரங்கு உரை, கொழும்பு 1992 பக்.5.

6. அதே நூல் — பக்.6.

7.

8. உதயன் விஜயன் — இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப் பிரச்சினையும் சென்னை 1988 ; பக்.94.

9. அதே நூல் — பக்.103.

10. அதே நூல் — பக்.171.

11. சிவராஜா.அ.கலாநிதி — இலங்கை அரசியல் யாழ்ப்பாணம்.

12. நித்தியானந்தன்.வி.கலாநிதி — இலங்கை அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்தி யாழ்ப்பாணம்-1989.

***

அத்தியாயம் - III

இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பான சட்டங்களும், ஒப்பந்தங்களும் இலங்கை-இந்திய உறவில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள்

****

இந்திய வம்சாவழியினர் அரசியல், பொருளாதார உரிமைகள் பற்றி 1920 களில் இருந்து இலங்கை-இந்திய அரசாங்கங்கள் பேச்சுவார்த்தைகள் நடாத்திய போதும் அவை தோல்வியிலேயே முடிந்தன. சோல்பரி குழுவினரும் இப்பிரச்சினைகளை இலங்கை-இந்திய அரசாங்கங்களின் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு நழுவிவிடவே முயற்சித்தனர். குடியுரிமையைப் பொறுத்தவரை சர்வஜன வாக்குரிமை அமுலுக்கு வரும் வரை அது ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. அதுவரை இலங்கையில் வாழ்ந்த அனைவரும் பிரித்தானிய பிரஜைகளாகவே கருதப்பட்டனர். சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னரே இலங்கை உயர் குழாமினர் அதனை எதிர்க்கத் தலைப்பட்டனர். 1911ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டுக்காகப் பிரித்தானியரால் முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த "இந்திய வம்சாவழியினர்" என்ற பதத்தைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி மட்டுப்படுத்தப்பட்ட குடியுரிமையை இந்தியருக்கு வழங்க முயற்சித்தனர். இலங்கையர் என்பதற்கு அவர்கள் கொடுத்த விளக்கங்களும் குடியுரிமைக்காக விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளும் மற்றைய நாடுகளில் இல்லாத விளக்கங்களாகவும், நிபந்தனைகளாகவும் காணப்பட்டன.

1947ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15ம் திகதி இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது. அதேவேளை இலங்கையும் டொமீனியன் அந்தஸ்து உடைய ஒரு நாடாக மாறியது. இந்தியப் பிரதமராக நேருவும், இலங்கைப் பிரதமராக டீ.எஸ்.சேனநாயக்காவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவ்விருவரும் இந்தியர் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக புதுடில்லியில் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி ஓர் ஒப்பந்தத்தையும் செய்து கொண்டனர்.

<u>நேரு-சேனநாயக்கா ஒப்பந்தம்</u> (1947)

நேரு-சேனநாயக்கா பேச்சுவார்த்தைகள் இரு பிரச்சினைகள் பற்றியதாக அமைந்தது. இலங்கைவாழ் இந்தியர்களில் குடியுரிமைக்கு உரித்துடையவர் யார் ? அவர்கள் எவ்வாறு குடியுரிமை பெற வேண்டும் என்பதை நிர்ணயிப்பதுமே அவ்விரு பிரச்சினைகளுமாகும். இப்பிரச்சினைகள் தொடர்பாக இரு பிரதமர்களும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தில் பின்வரும் அம்சங்கள் அடங்கியிருந்தன.

(1) <u>வாழ்ந்த காலம்</u>: 1945ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31ம் திகதிக்கு முன்னர் அல்லது 1948ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 1ம் திகதிக்கு முன்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு விண்ணப்பதாரர்கள் இலங்கையில் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஒரு ஆண்டு அல்லது அதற்கும் குறைவான காலப்

III - அத்தியாயம்

இந்திய மலேரியாவின் கொடூரமான விளைவுகள், ஒழிப்புத்திட்டம்
இலங்கை-இந்திய உலகச் சுகாதார நிறுவனங்கள்

* *

இந்திய மக்களுக்கு மலேரியாவின் கொடுமை, பொருளாதார உயிரழிவுகள் பற்றி 1930 களில் இருந்தே இந்தியா-இலங்கை அரசாங்கங்கள் பெருங்கவலைக்கொள் பட்டன் போராக அவை தொலைவிலேயே அடுத்தன. போரும் அவைகளும் ஒழிப்புத்திட்டங்களை இலங்கை-இந்தி அரசுகள் தாமாகவே ஆட்சி நடத்திட கொடுத்தன். மலேரியாவை ஒழிப்பதற்கு அரசுகளும் மக்களும் ஒன்றாக பாடுபட்டனர். இந்தியாவின் பலநாட்களில் மலேரியா அழிந்தது. எனினும் பலவாறான மக்கள் இறந்தனர். 1941ம் ஆண்டு முதல் மலேரியாவின் பாதிப்பு அதிகமாக இருந்தது. 1942 இல் மலேரியாவின் பாதிப்பு குறைந்தது. மலேரியா ஒழிப்பு திட்டங்கள் அரசுக்கும் மக்களுக்கும் பொருளாதார நலன்களை உண்டாக்கி சுகாதாரத்தை மேம்படுத்தின.

1947ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 15ம் தேதி இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது. அதுமுதல் இந்தியாவும் பொருளாதார திட்டங்களை வகுத்தது. இந்திய மக்களின் நலம் காக்க மத்திய, மாநில அரசுகள் மலேரியா ஒழிப்பு வேலைகளை மேற்கொண்டன. மலேரியா ஒழிப்பதற்கு உலகச் சுகாதார நிறுவனத்தின் உதவியையும் பெற்றன.

<u>இந்திய-இலங்கை மலேரியா ஒழிப்பு (1947)</u>

இந்திய-இலங்கை மலேரியா ஒழிப்பு பற்றிய திட்டங்களை மத்திய அரசு மாநில அரசுகளின் ஒத்துழைப்புடன் செயல்படுத்தின. மலேரியா ஒழிப்பு திட்டங்களை சுகாதார அமைச்சகம் வகுத்தது. நாடு முழுவதும் மலேரியா ஒழிப்பு மையங்கள் தொடங்கப்பட்டன.

(1) <u>மலேரியா காய்ச்சல்</u>: 1946ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31ம் தேதியன்று முடிவடைந்த ஆண்டில் இந்தியாவில் மலேரியா காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது. பலர் இறந்தனர். மக்கள் நலன் கருதி அரசு மலேரியா ஒழிப்பு திட்டங்களை மேற்கொண்டது.

பகுதியில் இலங்கையில் வசிக்காமலிருந்தால் இலங்கையில் தொடர்ச்சியாக வாழவில்லை என்பது கொள்ளப்பட மாட்டாது.

1948 ஜனவரி 1ம் திகதிக்கு முன்னர் திருமணமாகாதவர்களும் இலங்கையில் வசித்திருக்க வேண்டிய காலம் 7 ஆண்டுகள் என விதிக்கப்படல் வேண்டும் என்று இந்தியப் பிரதமர் கோரியதைக் கருத்திற் கொள்வதாக இலங்கைப் பிரதமர் ஒத்துக் கொண்டார்.

(2) சீவனோபாயத்திற்கான வழிகள்: இந்தியப் பிரதமர் வேலைபார்ப்பவர்களுக்கும் தற்காலிகமாக வேலையற்றிருப்பவர்களுக்கும் (வேலைசெய்யத் தகுதியுள்ளவர்கள்) குடியுரிமை பெறுவதிலிருந்து தவிர்க்கப்படக் கூடாது என்றும் எந்த விண்ணப்பதாரியும் சீவனோபாயத்திற்கான வழிகளைக் கொண்டவர்களாக விளங்குதல் வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிக்கக் கூடாதென்றும் வேண்டினார். இலங்கைப் பிரதமர் இதனைக் கருத்திற் கொள்வதாக ஒப்புக் கொண்டார்.

(3) திருமணமானவராயின் மனைவியும், திருமணமாகாத பிள்ளைகளும் விண்ணப்பதாரியுடன் சாதாரணமாக வசித்திருக்க வேண்டும். இதனை இந்தியப் பிரதமர் ஏற்றுக்கொண்டார்.

(4) விண்ணப்பதாரி நாட்டின் சட்டங்களுக்கும் மரபுகளுக்கும் இணங்கி நடத்தல் வேண்டும் என்றும், அம்சத்தில் விண்ணப்பதாரிகள் இலங்கைக் குடியுரிமை பெறுமிடத்து இலங்கைச் சட்டங்களுக்கு இணங்கி நடத்தல் வேண்டும் என்றும் முடிவு எடுக்கப்பட்டது. குடியுரிமை பெறும் இந்திய வம்சாவழியினர் தமது பாரம்பரிய மரபுகளைப் பின்பற்றுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென எதிர்பார்ப்பது நியாயமற்றதென்றும், பிற சமூகத்தவரின் பாரம்பரிய மரபுகளைக் கைக்கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தக்கூடாது என்றும் அவர்கள் நாட்டின் சட்டங்களுக்கு இணங்கி நடத்தல் வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்வதே போதுமானது என்றும் இந்தியப் பிரதமர் ஆலோசனை கூறினார். இலங்கைப் பிரதமர் இதனையும் கருத்திற் கொள்வதாக ஒத்துக் கொண்டார்.

(5) இலகுவான வழிமுறை ஒன்றைக் கடைப்பிடித்தே குடியுரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும் என்றும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இலங்கைப் பிரதமர் சட்ட நீதிமன்றங்களே குடியுரிமைக்கான விண்ணப்பங்களைப் பெற்று விசாரணைகளை நடாத்துதல் வேண்டும் என்று விரும்பினார். இந்தியப் பிரதமர் இலங்கை அரசாங்கத்தின் சார்பில் அதிகாரம் பெற்ற ஆணையாளர்களே நடாத்துதல் வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறினார். விண்ணப்பதாரி தமது விண்ணப்பத்தில் இலங்கைக் குடியுரிமை பெறுவதற்கான தமது தகுதிகளை எடுத்துக் கூறி அதற்கு ஆதரவாக ஒரு சத்திய மனுவை இணைத்தல் வேண்டும் என்றும், ஆணையாளர் அவ்விண்ணப்பத்தை ஆராய்ந்து குடியுரிமை வழங்கலாம் எனவும் கூறினார்.

[illegible]

1948 [illegible]

(3) [illegible]

(4) [illegible]

(5) [illegible]

ஆணையாளர் ஒரு குறிப்பிட்ட விண்ணப்பத்தைப் பொறுத்த வரையில் அனுமதி வழங்க முடியாத நிலை ஏற்படின் அவர் அதனைச் சிவில் நீதிமன்றத்திடம் சமர்ப்பிக்கலாம். அதன்படி அதனைச் சிவில் நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தப் பட வேண்டிய அம்சங்களை இட்டு விண்ணப்பதாரியை விசாரிக்கலாம். இந்தியப் பிரதமரின் இவ்வாலோசனையைப் பரிசீலித்துப் பார்ப்பதாக இலங்கைப் பிரதமர் ஒத்துக் கொண்டார்.

(6) இலங்கைக் குடியுரிமை பெறும் எந்த இந்தியரும் தொடர்ந்து இந்தியக் குடியுரிமையையும் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறு இடம்பெறுவதைத் தடுக்கச் சட்ட நடவடிக்கை எடுப்பது மத்சு பற்றி பரிசீலனை செய்வதாக இந்தியப் பிரதமர் ஒப்புக் கொண்டார்.

உண்மையில் இவ்வொப்பந்தம் ஒரு வலிமையான தீர்க்கமான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிராது கருத்திற் கொள்வோம், பரிசீலிப்போம், ஆலோசனை செய்வோம் என்ற வகையிலேயே காணப்பட்டது. இந்நிலைமை ஒப்பந்தத்தை மீறும் வகையில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்புக்களைக் கொடுத்தது. இதிற் கூறப்பட்டுள்ள அம்சங்களையிட்டு இரு அரசாங்கங்களும் வெவ்வேறு விதமான விளக்கங்களையே அளிக்க முற்பட்டன. இலங்கைப் பிரதமர் ஒப்பந்தத்தின் அம்சங்களுக்கு அளித்த விளக்கங்கள் குடியுரிமை பெறும் இந்தியர்களின் தொகையைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் மிகவும் குறுகியதாக அமைந்தது.

ஒப்பந்தத்தில் காணப்பட்ட குடியுரிமை, வசிப்பிடத் தகுதி, சீவனோபாயம் , குடியுரிமை பெறும் வழிமுறைகள் என்பது தொடர்பிலேயே இரு நாட்டுப் பிரதமர்களும் ஒப்பந்தத்தின் பின் ஒப்பந்தத்திற்குக் கொடுக்கப் பட்ட விளக்கங்கள் தொடர்பில் அதிகம் முரண்பட்டுக் கொண்டனர்.

இலங்கைத் தரப்பில் இந்தியர்கள் இலங்கையில் நிரந்தரமாகத் தங்குவதற்கு வரவில்லை; தற்காலிக வேலை தேடவே வந்திருந்தார்கள். அதனால் நிரந்தரமாக இருப்பவர்களுக்குரிய குடியுரிமைகள், சலுகைகள் அவர்களுக்கு அதிகமாக வழங்கத் தேவையில்லை என்பதே கருத்தாக இருந்தது. இது தொடர்பாக டீ.எஸ்.சேனநாயக்கா நேருவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் -லும் இதனையே தெரிவித்திருந்தார். இக்கால கட்டத்தில் அவர் எழுதிய கடிதத்தில் "குடியுரிமை, வாக்குரிமை ஆகிய பிரச்சினைகளில் இலங்கை அரசாங்கம் நியாயமாக நடக்கின்றதா? நியாயமற்ற முறையில் நடக்கின்றதா? என்பதை மதிப்பிடும் போது இலங்கைக்கு வந்த இந்தியர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இலங்கையில் குடியேறும் நோக்குடன் வரவில்லை; தோட்டங்களில் வேலை செய்து ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தாம் நாடு திரும்பும் நோக்குடனேயே இலங்கை வந்தனர்" எனக் குறிப்பிட்டார்.[1]

ஆனால் இந்திய தரப்பைப் பொறுத்தவரை இலங்கையில் இருக்கும் இந்தியர்கள் அனைவரும் இலங்கை நாட்டவர்களே. உள்நாட்டவர்களுக்குரிய சகல உரிமைகளும், வசதிகளும் அவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது கருத்தாக இருந்தது. நேரு, டி.எஸ்.சேனநாயக்காவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இதனையே வலியுறுத்தியிருந்தார். நேரு அக்கடிதத்தில், "இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையிலுள்ள பெருந் தோட்டங்களில் தற்காலிகமாக வேலை தேடியே அங்கு சென்றனர் என்று கூறுவது வரலாற்று உண்மைக்கு முற்றாக முரண்பட்டது என்பதைத் தெளிவாகக் கூறவில்லையாயின் நான் எனது கடமைகளிலிருந்து தவறியவனாவேன்" என்று எடுத்துரைத்ததோடு இந்தியர்கள் வெளிநாடுகளுக்குக் குடியகல்வதைப் பொறுத்த வரையில் இந்திய அரசாங்கம் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவர்கள் குடியேறும் நாடுகளில் வாழ்க்கை வசதிகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் உள்ளூர் மக்களுக்குள்ள அதே உரிமைகள் அவர்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டார்.

வசிப்பிடத் தகுதியைப் பொறுத்தவரை டி.எஸ்.சேனநாயக்கா டில்லி பேச்சு வார்த்தையின் போது 1945ம் ஆண்டு டிசம்பர் 31ம் திகதிக்கு முன்னர் திருமணமானவர்கள் 7 ஆண்டு காலம் வசித்திருக்க வேண்டும் என்றும், திருமணமாகாதவர்கள் 10 ஆண்டுகள் வசித்திருக்க வேண்டும் என்றும் நிபந்தனை விதிக்கலாம் எனக் கோரினார். ஆனால் இந்திய அரசாங்கம் ஆரம்பத்தில் இருந்தே இலங்கைக் குடியுரிமை பெறுவதற்கு 5 ஆண்டு வசிப்பிடத் தகுதி போதுமானது எனக் கூறிவந்தது எனினும் பின்னர் நேரு 1947 டிசம்பர் 31ம் திகதிக்கு முன்னர் 7 ஆண்டுகள் வசிப்பிடத் தகுதி போதுமானது என்று கூறினார். ஆயினும், சேனநாயக்கா தயாரித்த குடியுரிமை விதிகள் திருமணமானவர்கள் 9½ தொடக்கம் 11½ ஆண்டுகள் வரையும், திருமணமானவர்கள் 12½ தொடக்கம் 14½ ஆண்டுகள் வரை தாம் இலங்கையில் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்ததாக நிரூபிக்க வேண்டுவதாக இருந்தது. இவ்விதிகள் பிற நாடுகள் எதிலும் காண முடியாத கடுமையான விதிகள் என்றும், இந்தியர்களைப் பொறுத்த வரை இது மிகவும் கடுமையான நிபந்தனை என்றும் நேரு குறிப்பிட்டார். அவரைப் பொறுத்தவரை பின்னர் திருமணமானவர்கள், திருமணமாகாதவர்கள் ஆகிய இரு சாராரும் 8 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்தால் போதும் என்பது கருத்தாக இருந்தது.

குடியுரிமைக்காக விண்ணப்பிப்பவர்கள் சீவனோபாயத்திற்கான வசதிகள் உடையவர்கள் அல்லது நியாயமான அளவு வருமானத்தினை உடையவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பது டி.எஸ்.சேனநாயக்காவின் கருத்தாக இருந்தது. ஆனால் நேருவைப் பொறுத்த வரை அநாதைகளையும், உடற் குறைபாட்டால் வாழ வழியற்றவர்களையும் தவிர ஏனைய உழைக்கும் தகுதியுள்ளவர்களுக்குக் குடியுரிமை வழங்க வேண்டும் என்பது கருத்தாக இருந்தது. சீவனோபாய வசதிகள் என்பதும் குடியுரிமைக்குரிய ஏற்பாடாகக் கருதினால் தற்காலிகமாக வேலையற்றிருப்பவர்களும் பாதிக்கப்பட நேரிடும் என நேரு கருதினார்.

இதனால் ஒப்பந்தத்திற்கு முரணான இலங்கைப் பிரதமரின் கருத்தை நேரு ஏற்கவில்லை.

குடியுரிமை பெறுவதற்கான வழிமுறைகள் தொடர்பிலும் இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு நிலவியது. சேனநாயக்கா நீதிமன்றங்களே குடியுரிமை விண்ணப்பங்களை விசாரணை செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். ஆனால் நேரு நீதிமன்றத்தில் இடம்பெறக்கூடிய சிக்கல்களினாலும், செலவு கூடிய முறை என்பதாலும், இவ்விசாரணை முறையை விரும்பவில்லை. பிற நாடுகளில் வெளி நாட்டவர்கள் குடியுரிமை பெறப் பின்பற்றப்படும் வழிமுறைகளே கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்பது நேருவின் கருத்தாக இருந்தது. அத்தோடு பதிவுப் பிரஜை, வம்சாவழிப் பிரஜை என்பதையும் நேரு ஏற்கவில்லை.

எனவே இவ்வொப்பந்தத்தைப் பொறுத்த வரை இரு பிரதமர்கள் ஒத்துக் கொண்ட விடயங்கள் மிகச் சொற்பமாகவே இருந்தன. ஒத்துக்கொள்ளாத விடயங்களே நிறைய இருந்தன. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கை குடியுரிமைச் சட்டங்களை உருவாக்கிய போதும் தனது கருத்துக்களிலிருந்து சிறிதும் இறங்காது மேலும் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்படக்கூடிய வகையிலேயே உருவாக்கியிருந்தது. இதனால், இரு நாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் மேலும் சிக்கலடைகின்ற நிலையே உருவானது.

இலங்கைப் பிராஜாவுரிமைச் சட்டம் - 1948

இலங்கைப் பாராளுமன்றம் 1948ம் ஆண்டு 18ம் இலக்க குடியுரிமைச் சட்ட மூலம் இதனை உருவாக்கியது. இது நாட்டின் பொதுவான குடியுரிமைத் தகைமைகளை எடுத்துக் கூறியது. இதன் கீழ் இரு வகையான குடியுரிமைகள் முன் வைக்கப்பட்டன.

(1) மரபு வழிக் குடியுரிமை.
(2) பதிவுக் குடியுரிமை.

(1) மரபு வழிக் குடியுரிமை

மரபு வழிக் குடியுரிமை மூலம் ஒருவர் குடியுரிமை பெறுவதற்குப் பின்வரும் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்திருத்தல் வேண்டும்.

(1) 1948 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15ம் திகதிக்கு முன்னர் இலங்கையில் பிறந்திருந்தால், அவரது தந்தையும் அல்லது தந்தை வழிப் பாட்டனும், முப்பாட்டனும் இங்கு பிறந்திருக்க வேண்டும்.

(2) 1948 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15ம் திகதிக்கு முன்னர் இலங்கைக்கு வெளியே பிறந்திருந்தால் அவரது தந்தையும், தந்தை வழிப் பாட்டனும் அல்லது தந்தை வழி முப்பாட்டனும் இலங்கையில் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இலங்கை பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் - 1948

[illegible] 1948 [illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

(1) [illegible]

[illegible]

(1) 1948 [illegible]

(2) 1948 [illegible]

(3) குறிப்பிட்ட திகதிக்குப் பின்னர் அதாவது 1948ம் ஆண்டு நவம்பர் 15ம் திகதிக்குப் பின்னர் இலங்கையில் பிறந்திருந்தால் தந்தை இலங்கைப் பிரஜையாக இருக்க வேண்டும்.

(4) குறிப்பிட்ட திகதிக்குப் பின்னர் இலங்கைக்கு வெளியில் பிறந்திருந்தால் அவரது தந்தை இலங்கைப் பிரஜையாக இருப்பதுடன் அந்த நாடுகளில் அமைந்த இலங்கைத் தூதரகங்களில் இப்பிறப்பு பதிவு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்.[3]

(2) பதிவுக் குடியுரிமை

பதிவுக் குடியுரிமை மூலம் ஒருவர் குடியுரிமை பெறுவதற்குப் பின்வரும் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்தவராக இருத்தல் வேண்டும்.

(1) குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பம் செய்பவரின் தாயார், விண்ணப்பதாரர் விண்ணப்பிக்க முன் அல்லது விண்ணப்பிக்கும் போது இலங்கையின் மரபு வழிப் பிரஜையாகவும், விண்ணப்பிப்பவர் விண்ணப்பம் செய்யும் திகதியிலிருந்து மணம் முடித்தவராயின் 7 வருடங்களும், மணம் முடிக்காதவராயின் 10 வருடங்களும் இலங்கையில் வசித்திருத்தல் வேண்டும். அல்லது,

(2) விண்ணப்பதாரரின் வாழ்க்கைத் துணை இலங்கையின் மரபு வழி அல்லது பதிவுக் குடியுரிமை பெற்று விண்ணப்பதாரர் விண்ணப்பிக்கும் திகதிக்கு முந்திய ஒரு வருடத்திற்கு இலங்கையில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அல்லது,

(3) விண்ணப்பதாரர் இலங்கையின் மரபுவழிக் குடியுரிமையுடையவராயிருந்து, பின்பு வேறொரு நாட்டின் குடியுரிமை பெற்றதால் அதனை இழந்து, விண்ணப்பிக்கும் போது வேற்று நாட்டுக் குடியுரிமையைக் கைவிட்டவராயிருக்க வேண்டும். அவ்வாறான ஒருவர் இலங்கையில் வசிப்பவராகவும், தொடர்ந்து சாதாரணமாக இலங்கையில் வசிக்கும் நோக்குடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

அத்துடன் நாட்டில் பொதுச்சேவை ஆற்றியவர்கள், வர்த்தகர்கள் என்போரில் 25 பேருக்கு வருடாவருடம் கௌரவப் பதிவுப் பிரஜாவுரிமை கொடுக்கலாமென்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.[4]

குடியுரிமைச் சட்டத்தின் மேற்கூறிய விதிகளின் படி இந்தியரில் ஒரு சிலரே மரபுக் குடியுரிமையைப் பெற முடிந்தது. அந்தளவிற்கு இதன் விதிகள் கடுமையானதாக இருந்தன. மந்திரி வழங்கிய கௌரவப் பிரஜாவுரிமையையும், இலங்கைப் பிரஜைகளை மணம் முடித்தவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட பிரஜாவுரிமையையும் தவிர இந்தியர்களால் இச்சட்டத்திலிருந்து பயன் எதனையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. உண்மையில் அதனை நுணுக்கமாகப் பார்த்தால் இதில் காணப்படுகின்ற பாட்டன், முப்பாட்டன் பிறப்பு பற்றிய ஏற்பாடுகள் ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தென் மாகாணங்களில் கறுப்பர்களுக்குக் குடியுரிமையை மறுக்-

கும் நோக்குடன் கொண்டுவரப்பட்ட விதிகளுடன் ஒப்பிடத்தக்கதாக இருந்தன. பரம்பரைக் குடியுரிமை பெறுவதற்கான நிபந்தனைகள் கடுமையாக அமைந்த-விடத்து அதற்கு ஈடு செய்யும் வகையில் பதிவுக் குடியுரிமை பெறுவதற்கு வழி செய்யும் நிபந்தனைகள் கூட எளிமையானதாக இருக்கவில்லை. இதனால் ஒரு சிறு தொகையினர் மட்டுமே பதிவுக் குடியுரிமை பெறக் கூடியதாக இருந்தது.

இக் குடியுரிமை விதிகள் ஏனைய நாடுகளில் காணப்படாத விதிக-ளாக இருந்தன. ஏனைய நாடுகளில் பரம்பரைக் குடியுரிமை பிறப்பை மட்டுமே நிபந்தனையாக வைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. உதாரணமாக பிரித்தானியப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் சில புறநடை ஏற்பாடுகளுக்கு உட்பட்டாலன்றி நாட்டின் பிரஜைகளாகக் கருதப்படுகின்றார்கள். இதுபற்றி 1948ம் ஆண்டின் பிரித்தானி-யக் குடியுரிமைச் சட்டம் 4 வது விதி பின்வருமாறு கூறுகின்றது. "இப்பிரிவின் ஏற்பாடுகளுக்கமைய ஐக்கிய இராச்சியத்திலும், குடியேற்றங்களிலும் இச்சட்டம் தொடங்கிய பின் பிறக்கும் ஒவ்வொருவரும் பிறப்பினால் ஐக்கிய இராச்சியத்தி-னதும் குடியேற்றங்களினதும் பிரஜைகள் ஆவர். இச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த பின்னர் பிறந்தவர்களுடைய தந்தை ஐக்கிய இராச்சியத்தினதும், குடியேற்றங்களி-னதும் பிரஜையாக இருந்தால் மட்டுமே பரம்பரைப் பிரஜைகளாக முடியும். தந்தையின் குடியுரிமையும் பிறப்பினாலேயே பெறப்படுகின்றது. மேலும் பொது-நலவமைப்பு நாடுகளின் பிரஜைகள் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் ஒராண்டு காலம் வசித்தால் பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்து கொள்ளமுடியும்." [5]

1950ம் ஆண்டு கனேடிய குடியுரிமைச் சட்டத்தின் முதலாவது பிரி-வின் 4ம், 5ம் ஏற்பாடுகள் சட்டம் தொடங்கிய பின்னர் அல்லது முன்னர் கனடாவில் பிறந்தவர்களுக்கான பரம்பரைக் குடியுரிமையை வழங்குகின்ற அச் சட்டத்தின் 22 வது ஏற்பாடு அந்நியர்களாக இருந்து குடியுரிமையைப் பெறுப-வர்களுக்கும் பரம்பரைப் பிரஜைகளுக்குள்ள சகல உரிமைகளும், அதிகாரங்களும், சலுகைகளும் உண்டு என வலியுறுத்துகின்றது.

குடியுரிமைச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு எடுக்கப்பட்ட போது பலரும் இதனைக் கண்டித்தனர். இச்சட்டம் பற்றி பாராளுமன்ற விவாதத்-தின் போது பேசிய எஸ்.ஜே.செல்வநாயகம் குறிப்பிடுகையில் "இன்று இந்திய தமிழ் மக்களுக்கு அநீதி இழைக்கப்படுகின்றது. நாளை மொழிப் பிரச்சினை வரும் போது இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கும் இதே கதி நேரிடும். எனவே இன்றே நாம் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து இந்த அநீதியை எதிர்க்க வேண்டும்" என்றார் [7].

லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் தலைவரான என்.எம்.பெரேரா பாராளுமன்றத்தில் பேசும் போது "இச் சட்டங்கள் முழுமையான வகுப்புவாத நோக்கம் கொண்டவை. இவ் வகையான இன வாதம் உறஸ்டன் சம்பர் லேன், அடல்வ் உறிட்லர் போன்றோரின் இனவாதமாகவே முடியும். ஓர் அரசியல்வாதி

நாட்டுத் தலைவர் என்று தன்னைக் கூறும் ஒருவர் இத்தகைய சட்டத்துக்கு ஆதரவு அளிக்கும் படி எம்மைக் கேட்பார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. கடவு-ளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட, உலகிலிருந்து வேறான தனிச் சாதியாக எம்மைக் கற்பனை செய்து அனுமதிக்க முடியாது. நாம் மட்டுமே இந்நாட்டின் பிரஜைக-ளாக இருக்கும் பேறு பெற்றவர் என்பது தவறு" என்றார்.[8]

இன்னோர் இடதுசாரிக் கட்சியான போல்ஷேவிக் லெனினிஸக் கட்சியின் தலைவரான கொல்வின் ஆர். டி. சில்வாவும் இச்சட்டத்தைக் கண்டித்துப் பேசினார். அவர் இது பற்றிப் பேசும் போது " இச்சட்டத்தின் பின்னணியை அதாவது இதன் அரசியற் காரணங்களையும், சமூக நோக்கங்களையும் பார்த்-தால் பிற்போக்குத் தனத்தில் சிறந்த உதாரணமாகக் காணலாம். வகுப்பு-வாதம் பிற்போக்கிற்கு வாய்ப்பான ஆயுதம். இச்சட்டம் சர்வஜன வாக்குரி-மையின் எதிர்கால சவக்குழியைத் தோண்டப் பயன்படுவதாகும்" என்றார்[9].

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினரான பீட்டர் கெனமன் இச் சட்டத்தின் வர்க்கத் தன்மை பற்றிக் கூறினார். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தினால் வர்க்க விரோத அடிப்படையில் இச்சட்டம் கொண்டுவரப் பட்டதாகக் கூறினார். அவர் இதுபற்றிக் கூறுகையில் "இச்சட்டம் தொழிலா-ளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த இந்தியருக்கு எதிரானது. இம்மசோதாவின் அடிப் படைத் தத்துவம் நேர்மையற்றது. ஒரு வர்க்கத்திற்கு எதிரான வேறுபாடு காட்டும் முறையும், இந்நாட்டு மக்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை வழங்கும்படி கூறிக் கொண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு தன் அரசியல் அமைப்பை நிலை நிறுத்த முயல்வதைக் காணலாம்" என்றார்.[10]

குடியுரிமை பெறுவதற்கான விதிகளில் முக்கியமானதாகவும், கடின-மானதாகவும் இருந்தது பிறப்புரிமை சம்பந்தமான விதிகளாகும். இப் பிறப்புச் சம்பந்தமான விதிகளை இலங்கையர்களே நிறைவேற்ற முடியாத நிலை இருந்தது. ஏனெனில் 1920 க்கு முன்னரான பிறப்பு பற்றிய ஆவணங்கள் நாட்டின் பல பாகங்களில் காணப்படவில்லை. இலங்கையில் பிறப்புக்களைப் பதிவு செய்வது 1885 ஆம் ஆண்டு முதல் கட்டாயமாக்கப்பட்டு 1897ம் ஆண்டு நடைமுறைப் படுத்தப்பட்ட போதும் பிறப்புப் பதிவுகள் பிள்ளைகளின் பெயர்களைக் கொண்ட-வையாக அமையவில்லை. 1908 ஆம் ஆண்டிலேயே பெயர்களைக் கொண்டு பிறப்புக்களைப் பதிவு செய்யும் முறை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இது தொடர்பில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான பீட்டர் கெனமன் பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய போது "பிற்காலத்தில் பிரதமராக இருந்த டட்லி சேனநாயக்கா கூட பிரதிநிதிகள் சபையில் ஏற்றுக் கொண்டது போல தமது தகப்பனாரின் பிறப்புரிமைச் சான்றிதழ் இல்லாத படியால் தமது இலங்கைக் குடியுரிமை விண்ணப்பப் பத்திரத்தை நிரப்ப முடியாதிருந்தது" [11] என்றார்.

பீட்டர் கெனமனுடைய நிலையும் அவ்வாறு தான் இருந்தது. ஏனெனில் அவரது தகப்பனாரின் காலத்தில் பிறப்பைப் பதியும் நடைமுறை வழக்கில் இருக்கவில்லை.

குடியுரிமைச் சட்டங்களுக்குரிய விதிகள் இலகுவானதாக இருக்க வேண்டும் என்றும், தகுதியானவர்கள் குடியுரிமை பெறுவதிலிருந்து தவிர்க்கக் கூடாது என்பதும் இந்தியாவின் கருத்தாக இருந்தது. நேரு-சேனநாயக்கா பேச்சுவார்த்தையிலும் இக்கருத்தே வலியுறுத்தப்பட்டது. இதற்கு மாறாக இலங்கை குடியுரிமைச் சட்டங்களை இயற்றிய போது இந்தியா அதனைப் பலமாகக் கண்டித்தது. அதேவேளை இந்தியாவிலுள்ள அரசியற் கட்சிகளும், சமூக நிறுவனங்களும் கூட இச்சட்டங்கள் தொடர்பாக பலமான கண்டனங்களைத் தெரிவித்தன. இவற்றைவிட உலகில் உள்ள பல மனித உரிமை நிறுவனங்களும் இதற்கான கண்டனங்களைத் தெரிவித்தன. இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் இது தொடர்பான சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தையும் நடாத்தியது. அச் சத்தியாக்கிரகமும் குதிரைப் படையால் நசுக்கப்பட்டாலும் தொடரக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இப்பிரச்சினை இலங்கை-இந்திய உறவுகளில் மிகவும் சீர்குலைந்த நிலையைத் தோற்றுவித்தது. ஏற்கெனவே காணப்பட்ட கசப்பான உறவுகள் இச்சட்டங்களினால் மேலும் தொடர்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன. இதனால் இச்சட்டத்தின் கடினத் தன்மையைக் கொஞ்சமாவது குறைக்காவிடின் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் மேலும் சீர்குலையலாம் என இலங்கை அரசு கருதியது. எனவே குடியுரிமை விதிகளின் கடினத் தன்மையைக் குறைக்கும் வகையில் 1949ம் ஆண்டில் இந்திய-பாகிஸ்தானிய குடியுரிமைச் சட்டத்தை இயற்றியது.

இச்சட்டத்தின்படி குடியுரிமை கோரும் ஒருவர் தான் இலங்கையில் வாழ்ந்திருக்கும் ஓர் இந்தியர் அல்லது பாகிஸ்தானியர் என்பதை நிரூபிப்பதுடன் குடியுரிமைக்கான பிறப்பு வதிவுத் தகைமை தமக்கு உண்டு என்பதையும் நிறுவக் கூடியதாகவிருக்க வேண்டும். அதாவது 1946 க்கு முன்னர் மணம் முடித்தவராயின் 10 வருடங்களும் தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். இக் காலப்பகுதியில் ஒருவருட காலத்திற்குக் குறைவாக அவர்கள் நாட்டைவிட்டுச் சென்றிருந்தால், அது அவருடைய தகைமையைப் பாதிக்க மாட்டாது. அதற்கு மேலாக நியாயமான ஒரு தொகை வருமானத்தை நிரந்தரமாகப் பெறுபவராகவும், இலங்கையின் சட்டங்களுக்கமைய நடந்து கொள்வதற்கு அவருக்கு எதுவித தடையுமில்லை என்பதை நிரூபிக்கக் கூடியவராயுமிருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது. அத்துடன் குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பித்தவர் மணம் முடித்தவராயின் சட்டத்தின்படி தகைமை பெறுவதற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட வதிவுக் காலத்திறள் அவர் மீது தங்கியிருக்கும் அவருடைய மனைவியும் வயதிற்கு வராத குழந்தைகளும் பொதுவாக இலங்கையில் வசித்து வந்திருக்க வேண்டும். சட்டத்தின் விதிமுறைக்கென ஒரு குறிப்பிட்ட தினத்திலிருந்து இருவருட காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்-

டது. இச்சட்டத்தின் கீழ் குடியுரிமை பெற விரும்புவோர் இக்காலப் பகுதியினுள் அதற்கென நியமிக்கப்படும் ஆணையாளருக்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டும். விண்ணப்பப் படிவத்துடன் சட்ட ஒழுக்குகளுக்கு அமைவதை உறுதிப்படுத்தும் ஆணைப்பத்திரங்க-ளும் இணைக்கப்பட வேண்டியிருந்தன. அவை உண்மையானவை தானா? என்பதை நேரடி விசாரணைகள் மூலம் உத்தரவாதப்படுத்துவதற்கு விசாரணை அதிகாரிக ளும் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த விசாரணை முடிவுகளின் பின் அவற்றிற்கேற்ப ஆணையாளர் குடியுரிமைக்கான ஒருவரின் விண்ணப்பத்தினை ஏற்றுக்கொள்வார் அல்லது நிராகரிப்பார். ஆணையாளரின் முடிவைப் பொதுமக்கள் எதிர்ப்பதற்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்ட விண்ணப்பதார-ரின் சம்பந்தப்பட்ட விபரங்களைத் திரும்பவும் விசாரணை செய்யும் படி உத்தர-விடுவது ஆணையாளரின் கடமை ஆகியது. ஆணையாளரின் இறுதி முடிவை எதிர்த்து உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்யும் அதிகாரமும் விண்ணப்பதாரருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. அத்தகைய மேன் முறையீட்டு ஆணையாளரின் முடிவு அறிவிக்-கப்பட்ட திகதியிலிருந்து 3 மாதங்களுக்குள் செய்யப்படல் வேண்டும்.

இந்தியர் அல்லது பாகிஸ்தானியருக்கு என விசேடமாக ஆக்கப்பட்ட இச் சட்டம் கூட இலங்கையில் இருந்த பெரும்பான்மையான இந்தியர்களுக்குக் குறிப்பாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மையளிக்கக்கூடிய வகையில் இச்சட்டமும் இருக்கவில்லை. இதன் விதிகளும் முன்னைய சட்டத்தை விடக் கடுமை குறைந்ததாக இருக்கவில்லை. கல்வியறிவற்ற தோட்டத் தொழிலாளருக்கு இச்சட்டச் செயன்முறை இலகுவில் புரிந்துகொள்ள முடியாததாக இருந்ததோடு அதிகளவு செலவுமிக்க ஒன்றாகவும் காணப்பட்டது. இவற்றை இலகுபடுத்தும் வகையில் அரசாங்கமும் அவர்களுக்கு உதவியளிக்கின்ற முயற்சிகள் எவற்றையும் மேற்கொள்ளவில்லை. குடியுரிமை பெறுவதற்கு உண்மையான தகவல்களைப் பெற்றவர்கள் கூட பல சமயங்களில் உரிய முறையில் விண்ணப்பிக்காத காரணத்-தினால் குடியுரிமையை இழக்க வேண்டி நேரிட்டது.

இவ்விரு குடியுரிமைச் சட்டங்களையும் லங்கா சமசமாஜக்கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, இலங்கை-இந்திய காங்கிரஸ், இலங்கைத் தமிழர் கட்சி என்பவற்றையும், சில சுயேட்சைக் குழுக்களும் காரசாரமாக எதிர்த்து விமர்சித்தன. மேற்குறிப்பிட்ட எல்லாக் கட்சியினரும் பின்வரும் விடயங்களில் பொதுவான உடன்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தனர்.

(1) இரு குடியுரிமைச் சட்டங்களும் பாரபட்சமானவை.

(2) இச்சட்டங்கள் குடியுரிமைக்குத் தகுதியடைந்த பெரும்பான்மையோரின் குடியுரிமையை இழக்கச் செய்கின்றன.

(3) சட்டத்தின் சரத்துக்கள் மிகவும் கடுமையானவை.

(4) பதிவுப் பிரஜை, வம்சாவழிப் பிரஜை என்ற மனக் கசப்பு ஏற்படுத்தக் கூடிய பாகுபாட்டு முறையுள்ளது.

(5) இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியுரிமைச் சட்டத்தின் படி குடியுரிமைக்கான தகுதி கள் மிகவும் சிக்கல் வாய்ந்தனவாகவும், தோட்டத்தொழிலாளர்களைப்

(5) தொடர்ச்சி.....

பொறுத்தவரையில் அதிக செலவீனத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும் உள்ளன. 12

இச்சட்டமானது மிகக் கடுமையான சரத்துக்களையும், சிக்கலான விண்ணப்ப முறைகளையும் கொண்டிருந்ததைத் தவிர சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதில் நெகிழ்ச்சியற்ற தன்மையையும் கொண்டிருந்தது. இதைவிட விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலனை செய்து முடிவுகளைக் காண்பதில் வேண்டுமென்றே காலதாமதம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பித்தவர்கள் தங்கள் பெறுபேறுகள் பற்றி குடியுரிமைச் சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டு ஏறக்குறைய 13 வருடங்களின் பின் 1962ம் ஆண்டே அறிந்து கொண்டனர்.

இக் குடியுரிமைச் சட்டங்கள் இலங்கை-இந்திய உறவிலும் பல பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியது. இரு குடியுரிமைச் சட்டங்களையும் இந்திய அரசினர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர்களுடைய உடன்பாட்டின் அடிப்படையிலும் அவை தயாரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இதனால் குடியுரிமை விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் தொடர்பில் எம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாதென இந்தியா அறிவித்தது. இந்திய அரசியல் திட்டம், இந்தியாவுக்கு வெளியே குடியிருப்போருக்கு குடியுரிமை வழங்குவதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை எனவும் இந்தியா கூறியது. 1955ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்டிருந்த தனியான குடியுரிமை பற்றிய சட்டம் இச் செயற்பாட்டை மேலும் கடினமாக்கியிருந்தது. இதைவிட இலங்கையிலிருந்த இந்திய ஆணையாளரும், இந்திய கடவுச்சீட்டுக்கு விண்ணப்பித்த இந்தியர்களின் விண்ணப்பங்களை எந்தவகையிலும் ஆதரவுடன் நோக்கவில்லை எனவே ஒரு புறம் இலங்கையில் இந்தியர்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்படாத நிலைமையும், மறுபுறம் இந்தியாவினால் அவர்கள் ஏற்கப்படாத நிலைமையும் காணப்பட்டது. இந்த நிலைமை ஒரு மக்கள் கூட்டத்தை நாடற்றவர் ஆக்கிய -தோடு இலங்கை அரசியலில் இப்பிரச்சினை ஒரு தீராத பிரச்சினையாகி ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு இலங்கை-இந்திய உறவில் செல்வாக்குச் செலுத்து -கின்ற பிரச்சினையாகவும் மாறியது. இலங்கை அரசு பாராளுமன்றத் தேர்தல் திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து பிரஜாவுரிமை உள்ளோருக்கு மட்டுமே வாக்குரிமை உண்டு என வாக்குரிமையை மட்டுப்படுத்திய போது நிலைமையை இன்னும் சிக்கலாக மாற்றியது. ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகள் கூட அங்கீகரிக்கப் படாத போது சர்வதேச சமூகம் இதனைக் கண்டிக்கும் நிலை உருவாகியது. இந்நிலைமைகளை ஓரளவு தணிக்குமுகமாக 1949-1953 இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கை அரசு குடியுரிமைச் சட்டங் -களில் சில திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்த போதும் அதன் நடைமுறைப் பயன்பாடு குறைவாக இருந்ததினால் அவை பெரிதளவுக்குப் பயனளிக்கவில்லை.

இந்திய வம்சாவழியினரின் இக் குடியுரிமைப் பிரச்சினை பல புதிய புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிப்பதைக் கண்டு டட்லி சேனநாயக்கா 1953 யூனில் நேருவுடனான லண்டன் பொதுநலவாய நாடுகளின் சந்திப்பைப்

(6) [illegible]....
[illegible] 12

[illegible] 13 [illegible] 1952ம் [illegible].

[illegible] 1955ம் [illegible]

[illegible] 1949-1956 [illegible]

[illegible] 1955 [illegible]

பயன்படுத்தி இப்பிரச்சினை பற்றிக் கலந்துரையாடினர். இது தொடர்பாக டட்லி சேனநாயக்கா பின்வரும் பிரேரணைகளை முன்வைத்தார்.

(1) 400,000 இலங்கைவாழ் இந்தியர் 1949ம் ஆண்டு இலங்கைக்குடியுரி -மைச் சட்டத்தின் கீழ் பதிவுசெய்யப்படக் கூடியவர்கள் ஆவர்.

(2) மேலதிக தொகையான 250,000 நபர்களுக்கு நிரந்தரக் குடியிருப்பு அனுமதிப்பத்திரம் வழங்கப்படும். 10 வருடங்களின் பின் இவர்களின் எதிர்காலம் மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும். இக்காலப் பகுதியில் இந்தியா செல்ல விரும்பும் எவருக்கும் இந்திய அரசாங்கம் எத்தகைய தடைகளையும் ஏற்படுத்தக் கூடாது.

(3) பதிவு மூலமான குடியுரிமைக்கு அனுமதிக்கக் கூடியவர்களின் தொகையும், நிரந்தரக் குடியிருப்புப் பத்திரங்களைக் கொண்டுள்ளவர்களின் தொகையும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் 650,000 இற்கு அதிகமாக இருக்கக் கூடாது.

(4) மிகுதி 300,000 பேர்களும் இந்தியப் பிரஜைகள் என ஏற்றுக்கொள்ளப் பட வேண்டும். அவர்கள் கட்டாயமாகத் திருப்பி அனுப்பப்படுவார்கள். 13

இப்பிரேரணைகளில் கட்டாயமாக திருப்பியனுப்புதல் என்பதில் நேரு உடன்படவில்லை. குறிப்பிட்ட மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக எதையும் செய்வது மனித உரிமைகளுக்கு விரோதமானது என்பது நேருவின் கருத்தாக இருந்தது. இதனால் இப்பேச்சுவார்த்தைகளும் உருப்படியான பலன் எதையும் தரவில்லை.

இப்பிரச்சினை தொடர்பாக இன்னோர் முயற்சி 1954ல் சேர். ஜோன்.கொத்தலாவலை இலங்கைப் பிரதமராகப் பதவியேற்றதன் பின்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்தியப் பிரதமராக இருந்த நேரு, நீடித்திருக்கும் இப்பிரச்சினையை ஆராய்வதற்கென இலங்கைப் பிரதமருக்கு அழைப்பு விடுத்திருந் -தார். அதனைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற பேச்சு வார்த்தைகளின் பலனாக 1954 ஜனவரியில் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம் ஒன்று கைச்சாத்தாகியது. இவ்வொப்பந்தம் நேரு-கொத்தலாவலை ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்பட்டது.

நேரு-கொத்தலாவலை ஒப்பந்தம் (1954)

இவ்வொப்பந்தத்தின் சாராம்சம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

(1) இந்திய-பாகிஸ்தானிய குடியுரிமைச் சட்டத்தின்படி பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்தல் 2 வருட காலத்தினுள் பூர்த்தியாக்கப்படுதல் வேண்டும்.

(2) 10 வருடங்களுக்கு தனியானதொரு வாக்காளர் இடாப்பு இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் புதிய பிரஜைகள் அப்பகுதியின் மொழியை அறியாத வர்களெனக் கூறப்பட்டது.

(3) இலங்கைப் பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்யப் படாதவர்கள் இந்தியப் பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பிக்கும்படி தூண்டப்படல் வேண்டும். 14

இதைவிட அத்துமீறிய குடியேற்றத்தைத் தடுப்பதிலும் இணக்கம் காணப்பட்டது. இதன்படி ஒருவர் அத்துமீறிக் குடியேறியவர் எனக் குற்றஞ்சாட் டப்படுமிடத்து தாம் குற்றமற்றவர் என்பதை நிரூபிக்கும் பொறுப்பு அவருக்கு உரியது என்று கூறப்பட்டது. மேலும் வேறான பட்டியலில் உள்ளடக்கப்படும் இந்தியர் குறிப்பிட்டளவிலான பிரதிநிதிகளைப் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவு செய்வர் எனவும் இது தொடர்பான எண்ணிக்கை இந்திய அரசாங்க ஆலோச னையுடன் நிர்ணயிக்கப்படுமெனவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. குடியுரிமை பெறாத -வர்கள் விடயத்தில் அவர்களுக்குரிய பல்வேறு வசதிகளையும் இந்தியத் தூத -ரகம் வழங்கப்பட வேண்டுமெனவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன் அவர்கள் விரும்பின் இந்தியப் பிரஜைகளாவதற்குரிய தூண்டுதல்களை இலங்கை வழங்குமெ -னக் கூறப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தின் இன்னோர் அம்சமான இலங்கைக் குடியுரிமை பெற்றவர்கள் தமது நிரந்தர அக்கறை இலங்கையிலுண்டு என்பதை உறுதிப்படுத் -தும் வகையில் தாம் வாழும் பிரதேசத்தின் மொழியைப் பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது.

இதற்கு முன்னரான இலங்கை-இந்திய உடன்படிக்கைகளைப் போன் -றே இவ்வொப்பந்தமும் புரிந்து கொள்ளலை பொறுத்தவரையிலும், விளக்கங்க -ளைப் பொறுத்தவரையிலும் இரு நாடுகளும் தமக்குள் முரண்பட்டுக் கொண்டன. ஒப்பந்தத்தை இலங்கை அரசாங்கம் புரிந்து கொண்டபடி இலங்கைக் குடியுரிமை மறுக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் இந்தியக் குடியுரிமை பெறுவரென்றும், அதனால் இலங்கைப் பிரஜைகள், இந்தியப் பிரஜைகள் என்ற இரு சாரார் காணப்படுவ -ர்களன்றி உடன்பாட்டின் பின்பு நாடற்றவர் என்ற ஒரு சாரார் நீடித்திருக்க மாட்டார்கள் என்றும் கருதியிருந்தது. ஆனால் இந்திய அரசாங்கத்தின் கருத்துப் படி இப்பிரச்சினை சுலபமாகத் தீர்ந்துவிடும் நிலையில் இல்லை. இரு நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கும் புறம்பாக நாடற்றவர் என்ற ஒரு பகுதியினர் நீடிக்கவே செய்வர் என்பது இந்தியாவின் கருத்தாக இருந்தது. இதனை இலங்கை கடுமை யான தொனியில் கண்டித்தது. மேலும் இலங்கைக் குடியுரிமை விடயத்தில் இலங்கை வழங்கும் தூண்டுதல்கள் எதிர்க்கணியமானவை என்றும், அவற்றில் நேர்க்கணியத் தன்மை ஓரளவுகூட இல்லை என இந்தியா குற்றஞ்சாட்டியது. இவ்வெதிர்க் கணியத் தன்மைகளை இந்தியாவின் சார்பில் பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்து கொண்டோர் எதிர்பார்க்கவில்லை எனவும் இந்தியா கூறியது.

இத்தகைய இரு நாடுகளின் வேறுபாடான விளக்கங்களையும், புரிந்து கொள்ளலையும் நீக்குமுகமாக இலங்கை அரசாங்கத்தின் வேண்டுகோளின் பேரில் 1954 அக்டோபரில் புதுடில்லியில் ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. இம்மகாநாட்டின் விளைவாக ஓரளவு முன்னேற்றம் காணப்பட்ட போதும் முடிவில் எல்லாமே பூச்சிய நிலைக்கு வந்தன. இரு நாடுகளும் இந்தியர் பிரச்சினையைப் பற்றிய தமது நோக்கு நிலையிலிருந்து இறங்கி வராமையே இதற்குக் காரணம் எனலாம். இலங்கை எப்படியாவது பெரும்பான்மையான இந்தியர்களை இந்தியா விற்கு அனுப்புவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. இதனால் இந்தியர்கள்

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] காணப்பட்டது. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போன்று [illegible] [illegible] [illegible] காணப்பட்டது. [illegible] காணப்பட்டது.

[illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போது 1956 ஆம் ஆண்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

இலங்கைக் குடியுரிமை பெறும் வகையில் தூண்டுவதை விரும்பவில்லை. குடியுரிமை பெறுவதில் கடுமையான விதிகளை உருவாக்கி பெரும்பான்மையான இந்தியர்களின் குடியுரிமைகளை நிராகரித்து, குடியுரிமை நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரையும் இந்தியாவின் தலையில் சுமத்திவிட முற்பட்டது. மாறாக இந்தியா குறிக்கப்பட்ட சிறிய எண்ணிக்கையினருக்கு மட்டும் இந்தியக் குடியுரிமையை வழங்க விரும்பியது. ஏனையவர்களுக்கு இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதையே நோக்காகக் கொண்டது. இலங்கைக் குடியுரிமை பெறத் தூண்டுவதில் இலங்கை பின்பற்றும் எதிர்க் கணியத் தன்மையும் இந்தியாவுக்கு அதிருப்தியையே உண்டுபண்ணியது. இதைவிட ஒப்பந்தத்தை அமுல்படுத்துவதில் இலங்கை பின்பற்றும் நடவடிக்கைகள் தொடர்பில் கடுமையான முறைப்பாடுகளையும் இந்தியா சமர்ப்பித்திருந்தது.

இவ்வாறு இரு நாடுகளும் தமது நோக்க நிலையிலிருந்து கொஞ்சங் கூட இறங்கி வராததினால் இந்தியர் பிரச்சினை தீர்வதற்குப் பதிலாக நீடிக்கவும், புதிய புதிய பரிமாணங்களை எடுக்கவுமே முற்பட்டது. இலங்கையில் இந்தியாவின் கொள்கைகளுக்கு முரணான வகையில் மேலைத்தேச சார்பு, பிரித்தானியா சார்பு, இந்திய எதிர்ப்பு போன்ற கொள்கைகளை அக்காலத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பின்பற்றியதால் இந்தியா தன் நிலையில் இருந்து விட்டுக் கொடுக்க விரும்பவில்லை என்றும், அரசியலாளர்களினால் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

1956ம் ஆண்டு எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் பதவியேற்ற போது இப்பிரச்சினைக்கு இறுதித் தீர்வு கிட்டும் எனக் கருதப்பட்டது. பண்டாரநாயக்கா இதுவரை இலங்கை பின்பற்றி வந்த மேற்குத் தேசம் சார்பான வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கு மாறாக அதனைக் கைவிட்டு இந்தியாவால் முன்வைக்கப்பட்ட அணிசேராமைக் கொள்கையைப் பின்பற்றத் தொடங்கியது சர்வதேச அரங்கில் நேருவின் அணிசேராக் கொள்கை, பஞ்சசீலக் கொள்கை என்பவற்றின் பிரதான ஆதரவாளராகவும் இலங்கை விளங்கியது. இந்நிலை இலங்கை-இந்திய உறவுகளில் ஓர் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தை உருவாக்கியது. இம்முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலங்கைச் சார்பாக இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் எனவும், இலங்கைத் தேசிய வாதிகள் கருதினர். ஆனால் பண்டாரநாயக்கா முகங்கொடுத்த உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளால் இந்தியர் பிரச்சினை தொடர்பில் அவரால் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. இதனால் அவர் இப்பிரச்சினையை பின் போட்டிருந்தார். இதைவிட இவ்விடயத்தில் பண்டாரநாயக்கா கொண்டிருந்த கருத்துப் பிரச்சினையையும். இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கவிடாது தடுத்தது எனக் கூறலாம். அவருடைய கருத்துப்படி நாடற்றவர் பிரச்சினையைப் பற்றி பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கப்பட்டவர்களைப் பதிவு செய்யும் செய்முறை பூர்த்தியாக வேண்டும். இலங்கையில் இருந்த இந்தியர்

இலங்கைப் பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்து கொண்ட பின் அல்லது அவர்கள் இலங்கைப் பிரஜைகள் என நிர்ணயிக்கப்பட்ட பின்பு தான் எஞ்சியுள்ளோர் விடயத்-தை எடுத்து முற்றிலும் புதியதொரு அடிப்படையில் நட்புறவு ரீதியிலான கலந்-துரையாடல்களைச் செய்தல் வேண்டும்.[15] ஆனால் இந்தச் செயன்முறை பண்டாரநாயக்காவின் வாழ்க்கையில் பூர்த்தியாக்கப்படுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கவில்லை. 1964 யூலை அளவில் தான் இச்செயன்முறை பூரணமாகி இலட்சம் விண்ணப்பங்கள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு, 1,34,000 பேர் வரை அதாவது 16% வரை இலங்கைக் குடியுரிமை பெறுவதற்குத் தகுதியுடையவர் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆகவே அவரால் கைவிடப்பட்ட இப்பணிகளை அவரது மனைவியான திருமதி.பண்டாரநாயக்கா மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.அதனு-டைய ஒரு விளைவாகத் தான் 1964 அக்டோபரில் இலங்கை, இந்தியா இரு நாடுகளுக்குமிடையில் சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் என மிகப் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகியது.

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1964)

இவ்வொப்பந்தம் இலங்கை-இந்திய அரசுகளுக்கிடையே 1964ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 30ம் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்டது. இதனை 1964 நவம்பர் 2ம் திகதி இலங்கை மந்திரி சபை அங்கீகரித்தது. இது தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைகள் 1964 ஒக்டோபர் 24ம் திகதியே புதுடில்லியில் ஆரம்ப-மானது. ஆரம்பத்தில் இரு தரப்பும் எத்தகைய உடன்பாட்டிற்கும் வரவில்லை. "சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் இந்தியாவை விட்டுச் சென்று குடியேறியவர்கள் இந்தி-யப் பிரஜை அல்ல என இந்தியா வாதாடியது. இந்தியப் பிரஜை எனெனில் இந்தியத் தூதுவராலயங்களில் பதிவு செய்திருக்க வேண்டுமெனவும், வெளிநாட்டு விசா பெற்றிருக்க வேண்டுமெனவும் வற்புறுத்தியது.[15] இறுதியில் இந்தியா விட்டுக் கொடுக்க முன்வந்தது. இவ்வாறான விட்டுக் கொடுப்பிற்கு இலங்கை-சீனா உறவுகள் வளர்ச்சியடைந்தமை, இலங்கை-பாகிஸ்தான் உறவுகள் வளர்ச்சி அடைந்தமை, பர்மாவிலிருந்தும், உகண்டாவிலிருந்தும் இந்தியர்கள் வெளியேற்றப் பட்டமை, இலங்கையில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசினைப் பாதுகாக்க விரும்பியமை என்பன காரணங்களாக இருந்தன எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

1960ல் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பை ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா ஏற்றவுடன் சீன-இந்திய உறவுகள் முன்னரை விட வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தன. இவ்வுறவின் வளர்ச்சி இலங்கை-இந்திய உறவின் வளர்ச்சியை விட அதிகமானது எனக் கூறுமளவிற்கு முன்னேற்றகரமானதாக இருந்தது. இதன் வெளிப்பாடாகவே 1962ல் நடைபெற்ற சீன-இந்திய யுத்தத்-தை எதிர்க்கட்சிகள் சீனாவின் ஆக்கிரமிப்பு யுத்தம் எனக் கூறிய போது இலங்கைப் பிரதமர் அதனை நிராகரித்து நடுநிலைமையைக் கடைப்பிடித்தார். பின்னர் போரினை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு இதற்கான

மாநாட்டையும் கூட்டுவித்தார். 1964 பெப்ரவரியில் சீனப் பிரதமர் சூ-என்-லாய் இலங்கைக்கு நல்லெண்ண விஜயத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தார். எனவே இவ்வாறான நிகழ்ச்சிகளை அவதானித்த இந்தியா இலங்கையை முழுமையாக சீனா பக்கம் சார்ந்து விடாமல் இந்தியா தொடர்பிலும் நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமாயின் ஏதாவது விட்டுக் கொடுப்புக்களைச் செய்ய வேண்டியது அவசியமானதாக இருந்தது.

மேலும் இக்காலகட்டத்தில் இலங்கை-பாகிஸ்தான் உறவும் வளர்ச்சி அடைந்த நிலையில் இருந்தது. இவ்வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக பாகிஸ்தான் இலங்கையிலுள்ள பாகிஸ்தானியர்கள் அனைவரையும் ஏற்கச் சம்மதித்திருந்தது. அச்சமயம் பாகிஸ்தான் ஜனாதிபதியாக இருந்த யஉறியாகான் இதனை இலங்கை அரசாங்கத்திற்குக் கடிதம் மூலம் தெரிவித்திருந்தார். அதே கடிதத்தில் இலங்கை-இந்திய உறவுகள் முரண்படும் வகையில் "இந்தியா தனது அயல்நாடு எதனுடனும் சமுகமான பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளவில்லை" எனக் குற்றம் சாட்டியிருந்தார்.[16]

எனவே இத்தகைய நிலையைப் போக்குவதற்கும், பாகிஸ்தானின் குற்றச்சாட்டுக்களை நிராகரிப்பதற்கும் சீனா, பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளைப் போன்று இலங்கையும் தனக்கு எதிராகப் போகாத வகையில் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் இந்தியாவிற்கு இருந்தது. அதுவும் காஉஷ்மீர் பிரச்சினை தொடர்பாக இந்தியாவுக்கும், பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் ஓர் யுத்தச் சூழல் தோன்றியிருந்த காலத்தில் இது மிகவும் அவசியமானதாக இருந்தது.

இதைவிட இதே ஆண்டு செப்டெம்பரில் பர்மாவிலிருந்தும், உகண்டாவிலிருந்தும் இந்தியர்கள் அவ்வவ் அரசாங்கங்களினால் பலவந்தமாக விரட்டப்பட்டனர். பர்மாவிலிருந்து 3,00,000 பேரும், உகண்டாவிலிருந்து 28,755 பேரும் இவ்வாறு விரட்டியடிக்கப்பட்டனர்.[17] இதே நிலைமை இலங்கையிலும் ஏற்பட்டு விடலாம் என இந்தியா அஞ்சியது. அதற்கிடையில் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்து ஒரு குறிக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையினராவது இலங்கைப் பிரஜைகளாக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்பியது. இந்தியாவின் இவ்வச்சத்தை ஊக்குவிக்கும் வகையில் இலங்கையின் செயற்பாடும் அமைந்திருந்தது. பர்மாவிலிருந்து இந்தியர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்ட போது இலங்கை அதனைக் கண்டிக்காமல் அதனைத் தனக்குச் சாதகமாகவே பயன்படுத்த முனைந்தது. பர்மாவிலுள்ள இந்தியர்களை ஏற்கும் போது இலங்கையிலுள்ளவர்களை ஏன் ஏற்கக்கூடாது என்ற வகையிலேயே இலங்கை அரசின் கருத்து அமைந்திருந்தது. இது தொடர்பில் 1964 ஜனவரியில் லண்டனில் நடைபெற்ற காமன்வெல்த் பிரதமர் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட இலங்கைப் பிரதமர் பத்திரிகையாளர்களுக்குப் பேட்டி அளிக்கும் போது "இந்திய அரசாங்கம் கூடியவரை இந்தியத் தமிழர்களைத் திருப்பி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என விரும்புகின்றோம். அவர்கள் 3,00,000 பர்மியர்களை

[illegible] 1964 [illegible]

[illegible][16]

[illegible]

[illegible] 3,00,000 [illegible] 26,755 [illegible][17] [illegible] 1964 [illegible] 5,00,000 [illegible]

ஏற்றுக்கொள்வதற்கு ஒத்துக்கொண்டுள்ளார்.[18] என்று கூறியமை அக்கருத்தினை நிரூபிப்பதாக உள்ளது.

மேலும் இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை இலங்கையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியிலிருப்பதை விட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சியில் இருப்பதையே விரும்பியது. ஒருசில விடயங்களில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசு இந்தியாவிடம் முரண்பட்டாலுங்கூட பல சர்வதேச விடயங்களில் இந்தியாவுடன் ஒத்த கருத்தினை உடையதாகவே உள்ளது. அதனை இரண்டாம் அத்தியாயத்திலும் ஏற்கெனவே பார்த்திருந்தோம். எனவே இலங்கையில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினரை இலங்கையில் பாதுகாக்க வேண்டுமாயின் அக்கட்சி தொடர்ந்தும் இலங்கைவாழ் பெரும்பான்மை மக்களுக்கும், சிங்கள தேசிய வாதிகளுக்கும் நம்பிக்கை ஊட்டக்கூடிய வகையிலும், இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் பீதியை நீக்குகின்ற வகையிலும், சில விட்டுக் கொடுப்புக்களைச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது.

இவ்வாறு மேற்கூறிய காரணங்களை விட தமிழ்நாடும் இது தொடர்பில் ஒரு காரணியாக மறைமுகமாகத் தொழிற்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருத வேண்டியுள்ளது. தமிழ் நாட்டினைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட மக்கள் இலங்கையில் அல்லலுறும் போது அதனை நீடிக்க விட்டு இந்திய அரசு அதைப்பற்றி அக்கறையில்லாமல் இருப்பது இயல்பாகவே தமிழ்நாட்டு மக்களின் சினத்தினை ஊட்டுவதாக இருக்கும். அதுவும் அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டைக் காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் தமிழ் நாட்டு மக்களைத் திருப்தி செய்வதும் மத்திய அரசுக்கு அவசியமானதாக இருந்திருக்கலாம். இதே காலப்பகுதியில் தமிழ் நாட்டில் திராவிட இயக்கம் காங்கிரசுக்குப் போட்டியாக வளர்ந்த இயக்கமாக இருந்தமையால் இப்பிரச்சினையில் அக்கறை கொள்வது மத்திய அரசிலிருக்கும் காங்கிரஸ் கட்சியைப் பொறுத்தவரை ஒரு அரசியல் தேவையாகவும் இருந்திருக்குமெனக் கருதலாம்.

எனவே மேற்கூறிய காரணிகளின் அடிப்படையில் இந்தியாவின் விட்டுக் கொடுப்போடு உருவாக்கப்பட்ட இவ்வொப்பந்தம் 9,75,000 இந்தியர் இலங்கையில் குடியுரிமையின்றி உள்ளாரென மதிப்பீடு செய்தது. இவர்களின் குடியுரிமையைப் பற்றியதாகவே இவ்வொப்பந்த ஏற்பாடுகள் காணப்பட்டன. இந்தவகையில் ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய ஒழுங்குகளைப் பின்வருமாறு கூறலாம்.

(1) 5,25,000 பேரும் அவர்களது இயற்கையான வழித்தோன்றல்களும் 15 வருட காலம் நீடிக்கும் இருகூறாக்கல் திட்டத்தின் மூலம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்படுவர்.

(2) 3 லட்சம் பேரும், அவர்களது இயற்கை வழித் தோன்றல்களும் இதே காலப் பகுதியில் இலங்கைக் குடியுரிமைக்குத் தகைமை பெறுவர். இந்தச் செய்முறை இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் இந்தியக் குடியுரிமை பெறுவ

[illegible].[18] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] 9,75,000 [illegible]

(1) 6,25,000 ஏக்கர் [illegible]
15 [illegible]

(2) 3 லட்சம் பேர், [illegible]

(2) தொடர்ச்சி....

-துடன் தொடர்புபடும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் இடம் பெறும் இந்த விகிதாசாரம் 7:4 என பின்னர் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

(3) இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்படவிருக்கும் இந்தியர் தமது 55 வயது வரை அல்லது இருகூறாக்கல் திட்டத்தின் படி அவர்களது பதிவு முடியும் வரை தொடர்ந்து தொழில் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவர். இதில் எது முதல் வருகின்றதோ அப்போது அவர்கள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்படுவர். அவ்வாறு செய்யும் போது ஒரு குடும்பத்துக்கு உயர்ந்தபட்சம் 4000 என்ற ரீதியில் சொத்துக் கள் எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டது.

இவ்வொப்பந்தத்தைப் பொறுத்தவரை இது இலங்கைக்கே சாதக மானதாக அமைந்திருந்தது. இதில் இந்தியா ஏற்றுக்கொண்ட எண்ணிக்கை முன்னைய பேச்சுவார்த்தைகளில் இலங்கையால் ஏற்றுக்கொள்ளும் படி கூறப்பட்ட எண்ணிக்கையை விட அதிகமானதாக இருந்தது. [1953ல் டட்லி சேனநாயக்கா நேருவுடன் நடாத்திய பேச்சுவார்த்தையின் போது முன்வைக்கப்பட்ட பிரேரணையில் 6,50000 வரையில் இலங்கைக் குடியுரிமை கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்திருந்தார். ஆனால் இவ்வொப்பந்தத்தில் 3,00,000 பேருக்கு மட்டுமே இலங்கைக் குடியுரிமை கொடுப்பதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.) இந்தவகையில் இவ்வொப்பந்தம் இலங்கைக்கு கிடைத்த வெற்றி என்றே கூற வேண்டும். இது தொடர்பில் இந்தியா பக்கத்திலிருந்து தொழிற்பட்ட காரணிகளை விட இலங்கை பின்பற்றிய வெளிநாட்டுக் கொள்கையும், திருமதி பண்டாரநாயக்காவினது இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளும் கூட தாக்கம் செலுத்தும் காரணிகளாகச் செயற்பட்டன.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கத்தினால் இவ்வொப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டாலும் அதனை நடைமுறைப்படுத்தும் வாய்ப்பு 1965 தேர்தலில் அக்கட்சி தோல்வியுற்றதால் அதற்குக் கிடைக்கவில்லை. இதனால் ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கமும், அதன் தலைவரான டட்லி சேனநாயக்காவுமே பொறுப்பேற்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் இவ்வொப்பந்தத்தை அமுல்படுத்துவதற்காக 1966ல் ஒப்பந்த அமுல் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. இச்சட்டமூலம் 7:4 என்ற விகிதம் கொண்டுவரப்பட்டது. எனினும் இந்திய அரசாங்கம் இவ்வமுலாக்கல் சட்டத்தைக் காலம் தாழ்த்தி 1967 ஜூனிலேயே நிறைவேற்றியிருந்தது. இந்நிலை ஒப்பந்தத்தை அமுல் படுத்துவதில் கால தாமதத்தை ஏற்படுத்தியது.

இவ்வாறு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப் பட்டாலும், அவற்றுக்குரிய விளக்கங்களை வழங்குவதிலும், ஒப்பந்த நடவடிக்கைகளைக் கையாளும் வழிவகைகளிலும் இரு அரசுகளும் முரண்பட்டுக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

(உ) மேம்பட்ட...
உழவு-தொழிலாளருக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு வேலைவாய்ப்பு
அறுவடையில் ஈடுபடும் ஒரு விவசாயிக்கு 7.4 மனித நாள்
கிடைக்கப்பெற்றது.

(ஈ) இத்தொழிற் அபிவிருத்தியால் ஒருவர் சுமார் 52 நாள் வேலை பெற
இலகுவாகக் கிடைத்த பல தரப்பட்ட மக்களும் ஒரு நாள் தொழிலை
பெற்றுக் கொள்ள முடிகின்றனர். இவ் வகை மூலம் மக்களுக்கு
அவ்வாறு தொடர்ந்து தொழிலைப் பெறுகின்றனர். அத்துடன் மேலும்
சுமார் ஒரு குடும்பத்துக்கு வருடத்துக்கு 4000 ரூபா வரை வருமானம்
கிடைக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

இலங்கையிலுள்ள பெருந்தோட்ட நிலப்பரப்பில் ஏறத்தாழ
மலையகப் பகுதியிலேயே. இதில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும்
தேயிலை பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர் அதிகமாக உள்ளனர்.
எனினும் இப் பகுதியில் தொழிலாளர் (1953ல் பட்டதாரிகளாக
இருந்த மலைநாட்டுத் தொழிலாளர்களுக்கு பிரஜாவுரிமை மறுக்கப்பட்டதன்
பின் 6,30000 மக்கள் நாடற்றவர்களாயினர். இதன் பின்
திருத்தப்பட்ட சட்டங்களின் கீழ் 3,00,000 பேருக்கு மட்டுமே
இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டது.)
இத்தோட்டத் தொழிலாளரின் நிலைமைகளில் இன்று பல மாற்றம் ஏற்
பட்டுள்ள போதிலும் இவர்களின் பொருளாதார நிலைமை முன்னேற்ற
மடையவில்லை எனப்படுகிறது. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு
வழங்கப்படும் ஊதியம் போதுமானதல்ல எனக் கருதப்
படுகின்றது.

இலங்கை அரசாங்கத்தின் முன்னோடித் திட்டமொன்றாக
மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம் குறிப்பிடத்தக்கது. 1985 இல்
இத்திட்டத்தின் மூலம் 13 நீர்த்தேக்கங்கள் அமைக்கப்பட்டன.
இதன் மூலம் விவசாயம், மின்சாரம் முதலிய துறைகளில் முன்னேற்றம்
ஏற்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்தின் கீழ் குடியேற்றப்பட்ட
மக்கள் தொகை 1,30000 ஆகும். இதன் மூலம் கிடைக்கும் மின்சாரம்
7.4 மெகா வாட் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1987 இல் மேலும்
பல நீர்த்தேக்கங்கள் அமைக்கப்படும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.
இவ்வாறு அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் துறைகளாக விவசாயம், மீன்பிடி
முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதில் பங்காற்றும் காரணிகளில்
கல்வி, சுகாதாரம், போக்குவரத்து என்பன முக்கியமானவை. இவற்றில்
அரசு கூடிய கவனம் செலுத்தி வருகின்றது.

அதில் முக்கியமானதாகக் காணப்பட்டது திருப்பியனுப்பும் விடயத்தில் பலவந்த அம்சம் கையாளப்படும் முறையாகும். இந்தியா இப்பலவந்த அம்சத்தை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஒரு கொள்கை தத்துவம் என்ற வகையில் பலவந்த அம்சத்தை ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென இந்தியா திட்ட-வட்டமாகக் குறிப்பிட்டது. ஆனால் திருமதி.பண்டாரநாயக்காவைப் பொறுத்தவரை பலவந்த அம்சம் கையாளப்படாவிட்டால் இந்தியரைத் திருப்பி அனுப்பு-கின்ற செயன்முறையை அமுலாக்க முடியாதென்பதே கருத்தாக இருந்தது.

இரு அரசுகளும் முரண்பட்டுக் கொண்ட இன்னோர் விடயம் தனியான தேர்தல் இடாப்பு பற்றியதாகும். இலங்கை அரசு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட இந்தியர்களைத் தனியான தேர்தல் இடாப்பில் பதிய விரும்பியது. இவ்வேற்பாட்-டை இந்தியா வன்மையாகக்கண்டித்தது. இது தொடர்பான கண்டனக் கடிதம் ஒன்றை 1964 நவம்பர் 22ல் இந்தியப் பிரதமர், இலங்கைப் பிரதமருக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். "ஜனதா" என்னும் இந்தியப் பத்திரிகை இதனை "இன ஒடுக்கற் கொள்கை" எனக் கூறி விமர்சித்தது. இது தொடர்பில் பொதுநல-வாய அமைப்பில் இந்திய செயலாளர் சீ.எஸ்.ஜா இலங்கைக்கு வந்த போது நேரடியாகவே ஆட்சேபனையைத் தெரிவித்திருந்தார்.[19]

மூன்றாவது முரண்பட்ட விடயம் தொழிலைக் கட்டுப்படுத்துவது தொடர்-பான விடயமாகும். இந்தியக் குடியுரிமை பெற்றவர்கள் தொழிலில் நீடித்திருக்கக் கூடாதென இலங்கை விரும்பியது. இந்தியா இதனையும் ஆட்சேபித்தது.

இரு அரசுகளுக்குமிடையில் மேற்கூறியவாறு முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டாலும் 1965ன் பின்னர் இம் முரண்பாடுகள் வளர்ச்சி அடையவில்லை. 1965ல் பதவி ஏற்றுக்கொண்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் ஓர் கூட்டரசாங்கமாக இருந்தமையால் அக் கூட்டரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்ட தமிழ்க் கட்சிகளின் விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் வகையில் ஒப்பந்தக் கடப்பாடுகளை நிறைவேற்-றும் போது வரும் இறுக்கங்களைத் தளர்த்திக் கொண்டது. தமிழர் கட்சிகளின் விருப்பத்திற்கிணங்க குறிப்பாக இ.தொ.கா. வின் விருப்பத்திற்கிணங்க திருப்பி அனுப்புவதில் பலவந்த அம்சம், தனியான இடாப்பு வைத்திருத்தல் என்கின்ற எண்ணங்களை நீக்கியதோடு ஆரம்பத்தில் கடைப்பிடித்த 7:4 என்ற விகிதாசாரத்தில் நிறுத்தியது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசும் இச்செயற்பாட்டை ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், இடதுசாரிக் கட்சிகளும் எதிர்த்த போதும் ஐக்கிய தேசி-யக் கட்சி கடைப்பிடித்தமை இதுவரை அக்கட்சியின் போக்கினை விட வித்தியாசமானதாக இருந்தது. இது தொடர்பில் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் பத்திரிகையான ஜனதின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை எதிர்த்து எழுதும் போது "மீண்டுமொரு இரகசிய ஒப்பந்தம் தொண்டமானுக்கு சலுகைகள், திரு.டட்லி சேனநாயக்கா திரு.தொண்டமானுக்கு ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்துள்ளாரென அரசியல் அவதானிகள் நம்புகின்றனர்.[20] எனக் குறிப்பிட்டிருந்தது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பத்திரிகையான "அத்த" "இலங்கையை வெற்றிகொண்ட சோழ அரசனைப் போல் தொண்டமான் இந்தியாவுக்குச் செல்கின்றார்." எனக் கிண்ட-லாகக் குறிப்பிட்டது.[21]

இவ்வாறு உள்நாட்டு மட்டத்தில் ஒப்பந்தக் கடப்பாடின் தளர்வுத் தன்மை தொடர்பாக எதிர்ப்புகள் வந்த போதும் இந்திய உறவுகள் தொடர்பில் இந்தத் தளர்வுத் தன்மை சுமுகமான நிலையையே உருவாக்கியது. இந்தியா இதனை வரவேற்றதோடு ஒப்பந்தக் கடப்பாடுகள் தொடர்பான விடயங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதில் ஒத்துழைப்பையும் வழங்கியது. இலங்கை-இந்திய உறவுகளின் சுமுக நிலை முன்னர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி காலத்தில் இருந்த நிலையோடு ஒப்பிடுகின்ற போது முரண்படுவதாகவேயிருந்தது. 1965-1970 காலகட்டத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தனது இந்திய எதிர்ப்பினை அடக்கி வைத்திருந்தது என்றே கூறலாம்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு பின்பற்றிய தளர்வுப் போக்கு இந்திய வம்சாவழியினரின் குடியுரிமைப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது தொடர்பில் எதிர்க்கணிய நிலைமையையே தோற்றுவித்தது எனலாம். இத்தளர்வுப் போக்கினால் 1965-1970 காலப்பகுதியில் 12,798 பேர் மட்டும் நாடு திரும்ப 7,316 பேர் மட்டும் இலங்கைக் குடியுரிமை பெற்றிருந்தனர்.

1970ம் ஆண்டு தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையில் கூட்டரசாங்கம் அமைக்கப்பட்ட போது அவ்வரசாங்க ஒப்பந்தக் கடப்பாடுகள் தொடர்பான நடவடிக்கைகளையும், ஒப்பந்த அமுலாக்கல் சட்டத்திலுள்ள குறைபா-டுகளையும் பலமாகக் கண்டித்து, சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை மீறுவது என்று குற்றஞ்சாட்டியது. கண்டனங்களில் முக்கியமானதாக இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கப் படுவதற்கும், இந்தியப் பிரஜைகளை திருப்பி அனுப்புவதற்குமிடையில் நிலவியிருந்த விகிதாசார இணைப்பைக் கைவிட்டமை அமைந்திருந்தது. இது தொடர்பில் அரசாங்கப் பத்திரிகையான டெய்லி நியூஸ், "டட்லி அரசாங்கம் சமஉஷ்டிக் கட்சி, இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் போன்றவற்றிற்கு சார்பான ஒரு கொள்கையைக் கடைப் பிடித்த காரணத்தினாலேயே இறுக்கமான முறையில் ஒப்பந்தத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவில்லை." எனக் குற்றஞ்சாட்டியது. எனவே 1971ம் ஆண்டு அமுலாக்க சட்டத்திற்கு ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் விகிதாசார இணைப்பு ஒழுங்கினை மீண்டும்அறிமுகப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முற்பட்டது. எனினும் அதற்கிடையில் அப்போது இந்தியத் தூதவரா-கக் கொழும்பிலிருந்த வை.கே.பூரி இலங்கை அரசாங்கமும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் ஒப்பந்த அமுலாக்கத்தை விரைவு படுத்துவதற்கான ஓர் திட்டத்தை வெளியிட்டார். இதன்படி இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல விரும்பும் இந்தியர் முதற்கண் இந்திய குடியுரிமை பற்றிக் கவலைப்படாது இந்தியா செல்ல அனுமதிக் கப்படுவர். அவர்கள் தம்முடன் 4000 ரூபாவிற்கு மேற்படாத சொத்துக்களை

எடுத்துச் செல்லலாம். அவர்கள் இந்தியா சென்றதும் இந்திய அரசாங்கம் அவர்களுடைய நிலை பற்றி விசாரணை செய்து முடிந்தவரை அவர்களுக்குச் சிரமம், தாமதம் என்பன இன்றி கூடுமானவரை அவர்களை இந்தியப் பிரஜைகளாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்.

இத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வரும் பட்சத்தில் 1946ம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தில் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதை விட 15,000 இந்தியர் வருடாவருடம் வெளியேறுவர் என மதிப்பிடப்பட்டது.

சிறிமா–சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் படி இந்தியா 5,25,000 பேருக்கும் இலங்கை 3,00,000 பேருக்கும் குடியுரிமை வழங்குவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எனவே இலங்கையில் மொத்தமாக என மதிப்பிடப்பட்ட 9,75,000 பேரில் 1,50,000 பேரின் நிலைமை தீர்மானிக்கப்படாமல் இருந்தது. இதுபற்றி இரு அரசாங்கங்களும் இன்னோர் உடன்படிக்கையின் மூலம் தீர்மானிப்பர் என்றே ஒப்பந்தம் கூறியது. இதன்படி 1974ல் இலங்கைப் பிரதமராக இருந்த சிரிமாவோ பண்டாரநாயக்காவிற்கும், இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்திக்குமிடையில் இன்னோர் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தத்தின் படி 1,50,000 பேரில் 75,000 பேருக்கு இலங்கையும், 75,000 பேருக்கு இந்தியாவும் குடியுரிமை வழங்குவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இவற்றில் இயற்கை அதிகரிப்புக்களை இரு நாடுகளும் உறிஞ்சிக் கொள்வதாகவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

1964 ஒப்பந்த அமுலாக்கத்தைப் பொறுத்த வரை 15 வருட காலத்திற்கு நீடித்திருக்குமெனக் கூறப்பட்டது. அதன்படி ஒப்பந்த அமுலாக்கம் 1979ல் முடிவடையும். இரண்டாவது ஒப்பந்தம் 2 வருடங்களில் முடிவடைய வேண்டும். எனவே 1981ம் ஆண்டுடன் குடியுரிமை பற்றிய பிரச்சினைகள் முற்றாகத் தீர்ந்துவிடும் என்றே இலங்கை தரப்பினால் நம்பிக்கை தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆனாலும் இப்பிரச்சினை அவ்வளவு சுலபத்தில் முடிவதாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் இரு ஒப்பந்தங்களின் படியும் 6,00,000 பேருக்கு இந்தியக் குடியுரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் 5,06,000 பேர் மட்டுமே இந்தியக் குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். மீதி 94,000 பேரும், அவர்களது வழித்தோன்றல்களும் நாடற்றவர்கள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இவர்களைப் பொறுப்பேற்க இந்திய அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவில்லை. குறிப்பிட்ட காலவரையறை காலாவதியாகிவிட்டதால் ஏற்கெனவே பதிவு செய்தவர்களையும், விண்ணப்பித்தவர்களையும் தவிர, புதிதாக இடாப்பு திறக்க முடியாதென இந்தியாவால் குறிப்பிடப்பட்டது. அத்தோடு விண்ணப்பிக்காதவர்களை பலவந்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரில்லை என்றும் இந்தியா கூறியது.[22] எனவே இந்நிலையில் நாடற்ற 94,000 பேருக்கும் இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கி இப்பிரச்சினையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவர இலங்கை முன் வந்தது.

[illegible]

[illegible] 1946ம் ஆண்டு [illegible] 15,000 [illegible].

[illegible] 6,25,000 [illegible] 3,00,000 [illegible] 9,75,000 [illegible] 1,50,000 [illegible] 1974 [illegible] 1,50,000 [illegible] 75,000 [illegible] 75,000 [illegible].

1964 [illegible] 25 [illegible] 1979ல் [illegible] 1961ம் [illegible] 6,00,000 [illegible] 5,06,000 [illegible] 94,000 [illegible] 94,000 [illegible].

இலங்கையின் இம்முடிவுக்கு உள்நாட்டு மட்டத்திலும், இலங்கை-இந்திய உறவுகள் மட்டத்திலும் பல காரணிகள் தொழிற்பட்டிருந்தன. உள்நாட்டு மட்டத்-தில் 1977ல் பதவியேற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தோடு இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரதானமான ஸ்தாபனமான இலங்கை தொழிலாளர் காங்கி-ரஸ் சேர்ந்ததுமல்லாமல் அதன் தலைவரான தொண்டமான் மந்திரிப் பதவியை-யும் ஏற்றிருந்தார். இதனால் தொண்டமானைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டிய நிலை அரசாங்கத்திற்கு இருந்தது. அதைவிட இ.தொ.கா.வின் ஆதரவின் மூலம் இந்தியர்களுடைய வாக்குகளும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குக் கிடைக்கக் கூடிய நிலை எதிர் காலத்திலுமிருந்தது. எனவே அந்த ஆதரவுச் சக்தியையும் அரசாங்கம் இழக்க விரும்பவில்லை. இன்னோர் காரணியாக இலங்கைத் தமிழர் களின் அரசுக்கெதிரான போராட்டம் அமைந்திருந்தது. இப்போராட்டத்தின் வீச்சு ஒரே இனம் என்ற வகையில் மலையகப் பிரதேசங்களில் வளர்வதற்குரிய சூழ்நிலைகள் இருந்தன. இந்திய வம்சாவழியினரில் ஒருபகுதியினர் குடியுரிமை அற்றவர்களாக இருக்கும் நிலை, அவ்வளர்ச்சியினை ஊக்குவிக்கலாம் எனவும் அரசாங்கம் கருதியது. எனவே நாடற்றவர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதன் மூலம் இதனைத் தடைசெய்யலாமென அரசு கருதியது. இவற்றினை விட இக் குடியுரிமைப் பிரச்சினைகள் நீடித்திருக்கும் போது அதனைச் சாட்டாக வைத்து இந்தியா, இலங்கையில் தலையிடும் நிலைமையும் இருந்தது. நாடற்றவரை உறிஞ்சுவதன் மூலம் அதனைத் தடுக்கலாமெனவும் இலங்கை கருதியது. ஏற்கென-வே 1980 இற்குப் பின்னர் இலங்கையில் தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாக இந்தியாவின் தலையீடு அதிகமானதாகக் காணப்பட்டது. இப்பிரச்சினையும் தொடர்ந்து இருக்கும் போது இரு சாராரையும் காரணம் காட்டிய இந்தியா மேலும் இறுக்கமாக இலங்கை மீது தலையிடலாமென இலங்கை கருதியது. எனவே இத்தலையீட்டைக் குறைக்க வேண்டுமாயின் நாடற்றவர் பிரச்சினை இருக்கக்கூடாதென இலங்கை எண்ணியது. இதனால் இது தொடர்பில் 1986 இலும், 1988 இலும் சட்டங்களை இயற்றிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முற் பட்டது. உண்மையில் 1980 இற்குப் பின்னர் இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சி-னைகள் இலங்கை-இந்திய உறவில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற நிலை குறைந்து இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையே, இலங்கை-இந்திய உறவில் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியது. இதனால் இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சினை இரண்டாம் பட்சமாக இருக்கத் தலைப்பட்டது.

எனவே இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பான சட்டங்களையும், ஒப்பந்தங்களையும் தொகுத்து நோக்கும் போது ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியுரிமைச் சட்டங்கள், ஒப்பந்தங்கள் என்பன இலங்கை-இந்திய உறவுகளைச் சீரற்ற நிலையிலேயே வைத்திருக்கத் தலைப்பட்டன. இதில் குடியுரிமைச் சட்டங்கள் இலங்கை-இந்திய உறவுகளை மிக மோசமான வகையில் சீர்குலைக்கும் செயற்பாடுகளாக அமைந்திருந்தன.

அச்சட்டங்கள் அதற்கு முன்னர் நடந்த இலங்கை-இந்திய பேச்சுவார்த்தைக்கு முரணானதாக இருந்த போது இந்தியா மீது அதிகமான சுமைகளை ஏற்படுத்துவ தாகவும் அமைந்திருந்தன. 1953ல் கைச்சாத்திடப்பட்ட நேரு-கொத்தலாவல ஒப்பந்தம் ஒரு புரிந்துணர்வற்ற ஒப்பந்தமாகவே இருந்தது. வழக்கம் போல-வே இரு நாடுகளும் அதற்குத் தவறான விளக்கங்களைக் கொடுக்க முற்பட்ட போதிலும் துடன் ஒப்பந்தக் கடப்பாடுகளைத் தட்டிக் கழிக்கவே முற்பட்டன.

சிறீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தைப் பொறுத்தவரை அவ்வொப்பந்த காலத்தில் ஆட்சி செய்த இலங்கை அரசு இந்தியாவின் வெளியுறவு நலன்களோடு ஒத்துள்ள ஒன்றாக இருந்ததனால் இந்தியாவின் புரிந்துணர்வோடு செய்துகொண்ட ஒப்பந்தமாகக் காணப்பட்டது. இதனால் இவ்வொப்பந்தம் இரு நாடுகளின் உறவுகளில் பாரியளவு பாதிப்பினை ஏற்படுத்தாத போதும் ஒப்பந்தத்தை அமுலாக்கும் வழிவகைகள் தொடர்பில் இரு நாடுகளும் முரண்பட்டுக் கொண்டன. சிறீமா-இந்திரா ஒப்பந்தத்திலும் இதே அம்சம் தான் செயற்பட்டிருந்தது. இக்காலத்திலும் இப்பிரச்சினையை இருநாடுகளினது உறவுகளிலும் பாதிப்பினைச் செலுத்துகின்ற அளவுக்கு வளர்ச்சி அடையச் செய்வதற்கு இரு நாடுகளுமே முன்வரவில்லை. மீண்டும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த போது இலங்கை இனப்பிரச்சினையைச் சாட்டாக வைத்து இந்தியா இப்பிரச்சினைகளில் கவனத்தைக் குறைத்து ஒப்பந்தக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து நழுவிவிடவே முயன்றது. இந்தியக் குடியுரிமை பெற்றவர்களைத் திருப்பிப் பெறுவதிலும் இதனாலேயே போதியளவு அக்கறை செலுத்தவில்லை.

மேலும் இவற்றை நு ணுக்கமாக அவதானிப்பின் இந்தியா இம்மக்க-ளின் நலனில் அக்கறை கொள்வதை விட தனது நலன்களுக்கு ஒரு பேரம்பேசும் நிலையமாக இப்பிரச்சினையை வைத்திருக்க முயன்றுள்ளதைப் பார்க்கலாம். இப்பிரச்சினை முழுமையாகத் தீர்க்கப்பட்டால் தனது நலன்கள் தொடர்பில் இலங்கையோடு பேரம்பேசுவதற்கு விடயமில்லாது போய்விடும் எனவும் அது கருதியதெனக் கூற இடமுண்டு. இதனாலேயே முழுமையாகத் தீர்க்காமல் இழு படக்கூடிய வகையில் ஒப்பந்தக் கடப்பாடுகளை அது சேர்த்துக்கொண்டது. பிற்காலத்தில் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை, இந்தியாவோடு பேரம்பேசு-வதற்குரிய ஒரு விடயமாக இருந்த படியால் இந்தியர் பிரச்சினை பற்றி அக்கறைப் படுவதை ஏறக்குறையக் கைவிட்டு விட்டதென்றே கூறலாம்.

இன்னுமோர் விடயத்தையும் மேலும் இப்பிரச்சினையில் அவதானிக் கலாம். அது இலங்கையின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு ஆட்சியிலிருக்கும் போது இந்தியா பிரச்சினைகளைத் தட்டிக் கழிக்க முற்படுவதும், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சிக் காலங்களில் பிரச்சினைகளைக் கரிசனையோடு

தீர்ப்பதற்கு விட்டுக்கொடுப்பதமாகும். 1960இற்குப் பிற்பட்ட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி உள்ரூர் மட்டத்தில் தேசிய மயமாக்கல் என்ற போர்வையில் சிங்களமயமாக்கலை மேற்கொண்டிருந்த போது காரணிப்பங்கீடு என்ற பெயரில் தோட்டங்களிலிருந்து இந்தியர்களை அப்புறப் படுத்துகின்ற செயல்களை செய்த போதும் (உதாரணம்: டெவன் தோட்டம்) அவற்றைப் பெரிதாகக் கண்டிக்காது அவ்வாட்சியோடு சுமுகமான உறவுகளையே பின்பற்றியது. அதாவது இலங்கை வாழ் இந்தியர்களில் பெரும்பான்மையினர் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சிக்கு எதிராக இருக்க இந்தியா அக்கட்சியோடு நல்லுறவுகளைப் பேணியது. இதற்குப் பிரதான காரணம் ஏனைய விடயங்களில் அக்கட்சி இந்திய ஆட்சியாளர்களோடு ஒற்றுமை உடையதாக இருப்பதாகும். தன்னலங்களைப் பேணுவதற்காக இந்திய வம்சாவழி மக்களின் நலன்களைத் தாரைவார்க்கக்கூட இந்தியா தயாராக இருந்தது. சிறீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் அந்தவகையில் தாரைவார்க்கப்பட்ட ஒப்பந்தம் என்றே கூறவேண்டும். குறிப்பிட்ட மக்களின் அனுமதியில்லாமல், அம்மக்கள் பிரதிநிதிகளின் அனுமதி இல்லாமல் வரையப்பட்ட இவ்வொப்பந்தம் அவர்களுடைய குடும்ப உறவுகளையே குறைக்கின்ற ஒரு ஒப்பந்தமாகக் காணப்பட்டது. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் இக்கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கைக்குச் சில விட்டுக் கொடுப்புக்களைச் செய்து இலங்கையை மேலும் தனது கொள்கைகளோடு இணைத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகளிலேயே இந்தியா ஈடுபட்டிருந்தது. மாறாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் இதனை ஒரு பேரம் பேசும் விடயமாக மாற்றி ஒப்பந்தக் கடப்பாடுகளைத் தட்டிக் கழிக்கும் முயற்சியிலேயே ஈடுபட்டது.

இரு நாடுகளினதும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பான சட்டங்களும், ஒப்பந்தங்களும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைப் பாதித்ததை விட வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளே அவர்கள் தொடர்பான ஒப்பந்தங்கள், சட்டங்களைப் பாதித்துள்ளதைக் காணலாம். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் ஆரம்பத்தில் குடியுரிமைச் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்ததற்கும், அதனால் வரையப்பட்ட ஒப்பந்தங்களை நடைமுறையில் இயக்க முடியாமைக்கும் அவ்வரசாங்கம் பின்பற்றியிருந்த இந்திய எதிர்ப்பும், பிரித்தானிய சார்புக் கொள்கைகளும் பெருமளவிற் பங்காற்றியுள்ளது. 1965-1970 காலப்பகுதியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி இந்திய எதிர்ப்பு என்பதைத் தீவிரமாகப் பின்பற்றாததால் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கின்ற சாத்தியம் ஓரளவில் ஏற்பட்டது. மாறாக ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்க காலத்தில் இரு நாடுகளும் பின்பற்றிய வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளும் முரண்படாததால் உள்நாட்டில் இந்தியர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை அவ்வரசாங்கம் தீவிரமாக எடுத்த போதும் இந்தியா அதனைக் கவனத்தில் கொள்ளாது ஒப்பந்த அமுலாக்கத்திற்கு உதவியது.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை தனது வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் நலன்களுக்கு இப்பிரச்சினையை ஒரு கருவியாகவே பயன்படுத்த முற்பட்டது. 1980 இற்குப் பின்னர் இன்னோர் கருவியான இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை கிடைத்ததன் பின் இந்தியர் பற்றிய தனது அக்கறையை அது குறைத்துவிட்டிருந்தது.

எனவே இந்நிகழ்வுகள் இரு நாடுகளினதும் வெளிநாட்டுக்கொள்கை ஒப்பந்தங்கள், பேச்சுவார்த்தைகள் என்பவற்றைப் பாதித்துள்ளன என்பதையே காட்டுகின்றது.

****

சான்றாதாரங்கள்

1.	சந்திரசேகரன்.சோ	இலங்கை இந்திய வரலாறு மதுரை,1989 பக்.183.
2.	அதே நூல்	பக்.184
3.	இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் வெளியீடு	தோட்டத் தொழிலாளர் கைநூல் கொழும்பு,1982. பக்.4
4.	நித்தியானந்தன்.வி.கலாநிதி	இலங்கை அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்தி யாழ்ப்பாணம், 1989. பக்.91
5.	சந்திரசேகரன்.சோ	இலங்கை இந்தியர் வரலாறு மதுரை,1989 பக்.192
6.	அதே நூல்	பக்.192
7.		தமிழரசுக் கட்சி வெள்ளி விழா மலர் யாழ்ப்பாணம்,1974. பக்.15
8.	ஜெயவர்த்தனாகுமாரி	இனவர்க்க முரன்பாடுகள் சென்னை, 1987. பக்.81
9.	அதே நூல்	பக்.82
10.	அதே நூல்	பக்.85
11.	தேவராஜ்.பி	இலங்கையின் இனத்துவமும் சமூக மாற்றமும் கொழும்பு, 1974. பக்.237
12.	அதே நூல்	பக்.237, 238.
13.	அதே நூல்	பக்.239.
14.	அதே நூல்	பக்.240
15.	மோகன்ராஜ்.க	இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம் சென்னை, 1984. பக்.127
16.	அதே நூல்	பக்.126.
17.	அதே நூல்	பக்.125.
18.	அதே நூல்	பக்.126.
19.	அதே நூல்	பக்.144.
20.	ஜயவர்த்தனாகுமாரி	இனவர்க்க முரன்பாடுகள் சென்னை, 1987. பக்.128.
21.	அதே நூல்	பக்.128.

அத்தியாயம். - IV

முடிவுரை

"இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சினைகள் இலங்கை-இந்திய உறவில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள்" என்பது பற்றிய எனது ஆய்வில் முதல் அத்தியாயத்தில் இந்திய வம்சாவழியினர் பற்றிய அறிமுகத்தையும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் இந்தியா தொடர்பான இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கை பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். மூன்றாவது அத்தியாயம் இந்திய வம்-சாவழியினர் தொடர்பான சட்டங்கள், ஒப்பந்தங்கள் என்பன இலங்கை-இந்திய உறவில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் பற்றியதாக இருந்தது. இவ்வத்தியா-யமே ஆய்வின் மையப் பகுதியாக இருந்தமையினால் அது தொடர்பில் விரிவான விளக்கங்களைக் கொடுக்க முற்பட்டிருந்தேன். இம்முடிவுரையை அதனுடைய ஒரு தொடர்ச்சியாகவே கருதுகின்றேன்.

இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சினைகளில் குடியுரிமைப் பிரச்சினைகளே இலங்கை-இந்திய உறவில் தாக்கம் செலுத்தும் காரணியாக அமைந்திருந்தது. இப்பிரச்சினைகள் சட்ட ரீதியாக இலங்கை அரசினால் தீர்க்கப்பட்ட போதும் நடைமுறையில் இப்பிரச்சினைகள் இன்னும் தீரவில்லை. நடைமுறையில் அது இன்னும் இந்தியாவுடன் தொடர்புடைய ஒரு பிரச்சினையாகவே உள்ளது. சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தப் படியும், சிறிமா-இந்திரா ஒப்பந்தப்படியும் இந்தியப் பிரஜா-வுரிமை பெற்றவர்களில் அதிகளவு எண்ணிக்கையானவர்கள் இன்னமும் இந்தியா திரும்பாத நிலையிலேயே உள்ளார்கள். தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனப் பிரச்சினையால் அவர்களின் போக்குவரத்துப் பாதை துண்டிக்கப்பட்டதால் திருப்பியனுப்பும் செய்முறையில் தாமதம் ஏற்பட்டுள்ளது எனக் காரணம் கூறப்ப-டுகின்றது. உண்மையில் இக் காரணத்திற்குப் புறம்பாக இலங்கையின் இனப் பிர-ச்சினையின் விளைவாக ஓரு இலட்சத்துக்கும் மேலான இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் இந்தியாவில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர். இந்திய வம்சாவழியினருக்காகக் கட்டப்பட்ட மண்டப முகாமிலும், ஏனைய முகாம்களிலும் இவர்கள் இந்திய அரசினால் பராம-ரிக்கப்படுகின்றனர். இந்நிலையில் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் திரும்பிச் செல்லும் வரை இந்திய வம்சாவழியினரைத் திருப்பிப் பெறுவதில் இந்தியா தயக்கம் காட்டு கிறது என்றே கூறவேண்டும். இது தொடர்பில் இந்தியாவில் அகதிகளாகத் தங்கி யிருக்கும் இலங்கைத் தமிழருக்கு இந்தியப் பிரஜாவுரிமையையும், இலங்கையில் இருக்கின்ற இந்திய வம்சாவழியினருக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையையும் கொடுக்க லாமென்ற தொண்டமானின் யோசனையை இரு சாராரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இலங்கை அரசாங்கம் இதனை ஒத்துக் கொள்ளின், தென்னிலங்கையில் இந்தியர்க ளின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்ததாக அமையும்.

அது இந்தியர்களின் அரசியல் ரீதியான செல்வாக்கை வளர்க்குமாகையால் தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகளிடமிருந்து பாரிய எதிர்ப்புக்களைச் சம்பாதிக்கவே நேரிடும். இந்நிலையில் இலங்கை அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை இதனைத் தவிர்க்கவே விரும்பும். எனவே இத்தகைய செய்முறை நடைமுறையில் செயற்-படுத்தப்படுவதில் சாத்தியக்கூறுகள் குறைவாகவே உள்ளன என்றே கூறலாம்.

இந்தியா பக்கத்திலிருந்து இந்தியாவில் தங்கியிருக்கும் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளை அனுப்பியதன் பின்னர் தான் அவர்களை மீளப் பெற்றுக்கொள்ளும் செயன்முறை நடைபெறுமாயின் அதுவும் நடைமுறையில் குறைந்த பலன்களைத் தரக்கூடியதொன்றாகவே காணப்படும். ஏனெனில் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்பும் செயன்முறையை இந்தியா தற்போது ஆரம்பித்தாலும் முழுமை-யாகத் திருப்பி அனுப்பும் செயன்முறை இலங்கை இனப்பிரச்சினை-[illegible]க்கான தீர்வு ஒன்றுடன் தொடர்பு பட்டதாகவே உள்ளது. இதனால் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு நீண்டுகொண்டு செல்லும் வரை திருப்பி அனுப்புவதற்கான செய்முறையும் நீண்டு கொண்டே செல்லும். இனப்பிரச்சினையின் தீர்வு என்பது தமிழ்த் தேசிய இனத்தவரின் சுயநிர்ணய உரிமையில் தங்கியிருப்பதால் தீர்வுக்கான சாத்தியம் குறைவாகவே உள்ளது. தீர்வு தொடர்பாக தொண்டமானால் முன்வைக்கப்பட்ட பிரச்சினைகள் கூட இனவாதிகளின் பலமான எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்த போது தீர்வுக்கான அறிகுறிகள் குறைவாகே ஏற்படுகின்றன.

திருப்பி அனுப்புவதில் ஏற்பட்ட நீண்டகால தாமதத்தால் இந்தியப் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களில் பெரும்பான்மையோரும் தற்போது இந்தியாவிற்-குச்செல்ல விருப்பமற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களில் பலர் இறந்து அவர்களின் பிள்ளைகளே தற்போது வாழ்கின்றார்கள். தாங்கள் பராய-மடையாத வயதில் தந்தைமார் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்குத் தாங்கள் பொறுப்பாளிகல் அல்ல என அவர்கள் கூறுகின்ற நிலை தற்போது ஏற்பட்டுள்ளது. தாங்கள் இலங்கையில் பிறந்தவர்கள். தங்களுக்கு இங்கேயே குடியுரிமை தர வேண்டும் என அவர்கள் கோரிக்கைகளை விடத் தொடங்கியுள்ளார்கள். இவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற அரசியல் அமைப்புக்களும் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்துவதைக் காணலாம். இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரதான அமைப்பான இலங்கைத் தொழிலாளர் தலைவர் தொண்டமான் 1988ல் இந்தியத் தூதுவர் தீக்ஷித்துடன் இதுபற்றிப் பேசிய போது, "சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இந்தியாவுக்குச் செல்லவேண்டியவர்களில் அனேகமானோர் இந்தியாவுக்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. அவர்கள் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையைப் பெற்று இங்கேயே வாழ விரும்புகின்றனர். இதனை மனிதாபிமானத்துடன் அணுகி அவர்க-ளுக்குப் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டார்.[1]

1988ல் இவ்வாறு இந்தியாவுக்குத் திரும்ப வேண்டியவர்களில் ஒரு இலட்சத்து அறுபதினாயிரம் பேர் காணப்பட்டனர்.[2] இந்திய வம்சாவழி மக்களின் இன்னோர் அமைப்பான மலையக மக்கள் முன்னணியும் இதே கோரிக்கையை

விடுத்திருந்தது.

எனவே இத்தகைய கோரிக்கைகளை உதாசீனஞ்செய்து இதனை அமுல் படுத்துவதில் பலவந்த அம்சத்தினை இலங்கை அரசு பயன்படுத்துவதை இந்திய அரசு விரும்பமாட்டாது- என்பது ஒருபுறமிருக்க, தற்போதைய இலங்கை அரசு இந்திய வம்சாவழியினரின் அமைப்பான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசின் ஆதரவுடனேயே ஆட்சியிலிருக்கின்றது. கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும் இவ்வமை -ப்பின் ஆதரவும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைத் தோல்வியில் இருந்து காப்பாற்ற உதவியது. எனவே இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசின் எதிர்ப்பினைச் சம்பாதி -க்கக்கூடிய வகையில் இலங்கை அரசு செயற்படும் எனக் கூறமுடியாது. இதைவிட இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் இணைந்த பின்னர் இந்திய வம்சாவழியினர் தொடர்பான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அணுகு முறையிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. 1948ல் இந்திய வம்சாவழியினரை எதிர்த்து நின்றது போல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினர் தற்போது எதிர்த்து நிற்பதில்லை. 1947ம் ஆண்டு தேர்தலில் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் பாராளுமன்றத்தில் ஏழு ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்ததோடு அப்போது ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குப் பரம வைரியாக இருந்த இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கு ஆதரவாகவும் விளங்கியது. இதனால் இந்திய வம்சாவழியினருக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுக்க வேண்டியது அன்றைய காலகட்டத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு அவசியமாக இருந்தது. ஆனால் தற்போது இந்திய வம்சாவழியினரே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பெரிய ஆதரவா -ளர் சக்திகளாக விளங்குகின்றமையினால் இந்திய வம்சாவழியினருக்கெதிரான நிலைப்பாடு ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குக் கிடையாது. மாறாக பிரதான நட்புச் சக்திகளாக அவர்களே உள்ளனர். அவர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினருக்கு ஒரு சேமிப்புச் சக்தியாகவே உள்ளனர். இந்நிலையில் இந்திய பிரஜாவுரிமை யைப் பெற்ற ஒரு இலட்சத்து அறுபதாயிரம் பேருக்கும் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை கொடுப்பின் அது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சேமிப்புச் சக்தியை அதிகரிப்பதாக -வே அமையும். எனவே எதிர்காலத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி இப்பிரச்சினை- யை நேர்க்கணிய நிலையில் நோக்குவதற்கும் வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. இந் நேர்க் கணியச் செயற்பாடு இந்திய பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்கள் இலங்கையிலேயே தொடர்ந்து இருப்பதற்குரிய வழிவகைகளை மேற்கொள்வதாகவே அமையும். உண்மையில் நுணுக்கமாக நோக்கிக் கூறுவதாயின் தற்போதைய அரசியல் சூழலில் இந்திய வம்சாவழி மக்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை அரசு எடுக்குமாயின் அது ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் அரசியல் தற்கொலையாகவே இருக்கும். அதுவும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் செல்வாக்குப் பெற்ற ஒரு பிரிவினர் வெளியேறி புதிய கட்சியை உருவாக்கிய இன்றைய சூழலில் தற்கொலைக்கான வாய்ப்பே அதிகமாக உள்ளது.

இலங்கையில் ஆட்சிமாற்றம் ஏற்பட்டு சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக்கு வருமாயின் இந்தியரின் பிரச்சினைகள் இலங்கை-இந்திய உறவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துமா? என்ற இன்னோர் கேள்வியும் எழுகின்றது. அக் கேள்விக்கு விடையை

ஆராய முன் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வருமா என்பது சந்தேகமாகவேயுள்ளது. ஜனாதிபதி தேர்தலைப் பொறுத்தவரை சிறுபான்மை இனத்தவரது வாக்குகளும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணியாக உள்ளதால், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களில் இந்திய வம்சா-வழியினர், முஸ்லீம்கள் என்பவர்கள் பெரியளவிலும், இலங்கைத் தமிழர் சிறிய அளவிலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு வாக்களித்து வருகின்றனர். இலங்கைத் தமிழர்களில் குடாநாட்டைத் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி-க்கே அதிகளவில் கடந்த காலங்களில் வாக்குகள் கிடைத்துள்ளன. குடாநாட்டில் மாத்திரமே ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் விவசாயிகளுக்குப் பயனுடைய நடவடிக்கைகளை அக்கட்சி எடுத்தாலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசின் நேரடி இராணுவ அடக்கு முறைக்கு முகம் கொடுப்பதாலும் சென்ற இரு ஜனாதிபதித் தேர்தல்களிலும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு, ஐக்கிய தேசி-யக் கட்சியை விட அதிகளவில் குடாநாட்டு மக்கள் வாக்களித்திருந்தனர்.

சிறுபான்மையினரின் வாக்குகளை விட பெரும்பான்மையினத்தவரின் வாக்குகளைப் பொறுத்தவரையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மனித உரிமை மீறல் பிரச்சினை, ஆயிரக் கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் காணாமற் போனமை என்பவற்றால் எதிர்ப்புக்களைச் சம்பாதித்துள்ள போதும் எதிர்க் கட்சிகள் கூட்-டாகப் பொது வேட்பாளரை நிறுத்தும் போது மட்டுமே ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அதிகளவிலான வாக்குகளைப் பெறக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படும். எதிர்க் கட்சிகளின் ஐக்கியம் என்பது சீர்குலைந்திருக்கின்ற சூழ்நிலையாலும், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குள்ளேயே உட்பூசல்கள் வளர்ந்துள்ள வேளையிலும் அதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் குறைவாகவே உள்ளன. மேலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியதிலிருந்து இலங்-கையில் முதலீடுகளை மேற்கொண்ட கம்பனிகளும் இக்கொள்கையால் இலாபமடை-ந்த, உள்ளூர் முதலீட்டாளர்களும் எப்பாடு பட்டாவது ஐக்கிய தேசியக் கட்-சியைத் தொடர்ந்து பாதுகாக்கவே முயல்வர். இதற்காகக் கோடிக் கணக்கில் பணத்தைச் செலவிடுவதற்கும் முன்நிற்பர். பணம் என்பதும் தேர்தல் காலங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணியாக அமைவதால் அதுவும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வெற்றிக்கான வாய்ப்புக்களையே அதிகரிக்கும்.

பாராளுமன்றத் தேர்தலைப் பொறுத்தவரை விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளமையால் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியே பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெறக்கூடிய நிலை உள்ளது. இலங்கையின் தேர்தல் வரலாற்றில் நாடு தழுவிய ரீதியிலான வாக்குகளைப் பொறுத்தமட்டில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியே அதிகளவிலான விகிதாசார வாக்குகளைப் பெற்று வருகின்றது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி 2/3 பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெற்று ஆட்சி நடத்திய 1970ம் ஆண்டு தேர்தலில் கூட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி

3721 வாக்குகளைப் பெற ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி 3681 வாக்குகளையே பெற்றிருந்தது.[3] விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப் படுவதால் அங்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியே கூடுதலான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறக்கூடிய நிலை உள்ளது.

எனினும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் ஒரு பிரிவினர் வெளியேறி தனிக் கட்சி அமைத்துள்ளமையால் எதிர்க்கட்சிகள் பொதுவான வேட்பாளர்களை நிறுத்துமாயின் சிலவேளைகளில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான எதிர்க் கட்சிகளின் அரசாங்கம் வரக்கூடும்.

அவ்வாறு ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தால் இந்தியப் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களைத் திருப்பி அனுப்புவதற்கு முயற்சி செய்யலாம். இது தொடர்பில் சிங்களத் தேசியவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக பலவந்த அம்சத்தையும் கடைப்பிடிக்க முனையலாம். ஆனால் பலவந்த அம்சத்தை இந்தியா ஏற்கும் என்பது சந்தேகமே. ஒரு கோட்பாடு என்ற வகையில் இந்தியா அதற்கு ஒருபோதும் சம்மதிக்காது என்றே கூறமுடியும். இந்தியா முன்னரைப் போல வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் நலன்களுக்காக விட்டுக்கொடுக்கும் எனவும் எதிர்பார்க்க முடியாது. தற்போது உலக அரங்கில் வல்லரசுப்போட்டி என்பது சோவியத் யூனியனுடைய வீழ்ச்சிக்குப் பின் இல்லாமற் போனதால் இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்திய வெளிநாட்டு உறவுகளில் சீரற்ற நிலையில் இருந்த இந்திய-அமெரிக்க உறவுகள் புதிதாக வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்ததோடு அமெரிக்காவின் மிக நெருங்கிய நாடான இஸ்ரேலுடனும் இராஜதந்திர உறவுகளை மேற்கொண்டும் உள்ளது.[4] இந்திய வெளி உறவுக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றம் முன்பு போல் அதிகாரச் சமநிலையை தென்னாசியாவில் பேண வேண்டுமென்பதற்காக இலங்கைக்கு விட்டுக்கொடுத்தது போன்ற சூழ்நிலையைக் குறைத்துவிட்டது. எனவே வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் நலன்களுக்காக இந்தியா இலங்கைக்கு விட்டுக் கொடுக்கவேண்டிய தேவையும் இனிமேல் அதிகளவில் ஏற்படாது என்றே கூறலாம். இந்நிலையில் இந்திய வம்சாவழி மக்களின் பிரச்சினையில் இந்தியா தனது சொந்த அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலையிலிருந்தே அதனை நோக்கி நடவடிக்கைகளை எடுக்க முயற்சிக்கும். சொந்த நலனைக் கவனத்தில் எடுக்கும் போது ஒரு இலட்சத்து அறுபதினாயிரம் பேரைத் திருப்பி அழைப்பது என்பது இந்தியப் பொருளாதாரத்திற்கு விரோதமாக உள்ளமையால் இந்தியா தட்டிக் கழிக்கவே முயற்சிக்கும். இதற்குச் சாட்டாக அது பலவந்த அம்சத்தை விரும்பவில்லை என்றும், இந்தியாவிலுள்ள இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளின் பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை என்றும் கூற முற்படலாம். இதைவிட இலங்கைத் தமிழ் தீவிரவாதிகள் இந்திய வம்சாவழி மக்களிடத்தேயும் தற்போது ஊடுருவி உள்ளனர். வடக்கு கிழக்கில் குடியேறியுள்ளோர் மத்தியில் பரவலாகவும் இந்திய வம்சாவழிகள் வாழும் மலையகப் பிரதேசத்தில் குறிப்பாக பதுளை மாவட்டத்திலும் குறைந்தளவு ஊடுருவியுள்ளனர். இந்திய வம்சாவழி மக்களின் அமைப்புக்களில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசிற்கு அடுத்தபடியாகச் செல்வாக்குள்ள

அமைப்பான மலையக மக்கள் முன்னணியோடு அரசியல் ரீதியிலும் அவர்கள் தொடர்புற்றுள்ளனர். இந்நிலைமையில் இந்திய வம்சாவழியினரைத் திருப்பி அனுப்பும் போது அவர்களில் இலங்கைத் தமிழ் தீவிரவாதிகளும் உள்ளடங்கலாம். இவர்கள் இந்தியா சென்று தங்கி, ஏற்கெனவே சென்றிருந்த இந்திய வம்சாவழி மக்களோடு தொடர்புறும் பொழுது அங்கு அவ்வியக்கத்திற்கான பலமான பெரியதோர் சமூக சக்தி தோற்றம் பெறலாம். இச்சமூக சக்தியின் தோற்றம் புலிகள் இயக்கத்தை மீண்டும் இந்தியாவில் பலமாக்குவதோடு அவர்களுக்கு ஆதரவான தனித் தமிழ்நாடு கோரும் பிரிவினைச் சக்திகளையும் அரசியல் ரீதியில் வளர்க்கும். இந்நிலைமையை இந்திய அரசும் புதிய பிரச்சினைகளை உரு -வாக்குவதோடு மத்திய அரசின் புலிகளுக்கெதிரான தற்போதைய நடவடிக் கையையும் பலவீனப்படுத்தும். திருப்பி அனுப்பப்படுபவர்களால் வரும் இப்பிரச் -சினைகளைத் தவிர்க்கும் வகையில் தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே அவர்களைக் குடியேற்றும் முயற்சிகளில் மத்திய அரசாங்கம் ஈடுபடின், அதனைக் கடந்த காலத்தவர்களின் அனுபவத்தைக் கொண்டு இந்திய வம்சாவழியினர் ஏற்கமாட்டார் கள். மாநில அரசுகளும் அதற்கான சம்மதத்தினை வழங்க மாட்டா. எனவே இந்நிலையில் ஏதாவது காரணங்களைத் தேடி திரும்ப ஏற்க மறுப்பதே இந்தியா -வின் நலன்களுக்கு ஏற்ற நடவடிக்கையாக இருக்கும். எனினும் இந்திய-பாகிஸ்தான் கெடுபிடி யுத்தம் நீடித்திருக்கும் வரை இந்திய-சீன உறவுகள் இன்றும் இறுக்கமானதாக வரும் வரை தென்னாசியாவுக்குள் அதிகாரச் சமநிலைப் பிரச்சினை தோன்றலாம். அப்போது இலங்கை, பாகிஸ்தான், சீனா பக்கம் போகக்கூடாது என்பதற்காக சில விட்டுக் கொடுப்புக்களை இந்தியா கொடுக்க முன்வரலாம்.

இந்திய வம்சாவழி மக்களின் அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்கில் இன்னோர் அம்சத்தையும் தற்போது நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். அவ் அம்சம் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையோடு அவர்கள் மேலும் மேலும் இணைக்கப் படுகின்றார்கள் என்பதேயாகும். ஏற்கெனவே இந்தியாவினால் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களை மீள அழைத்துக் கொள்ளுதல் மறைமுகமாக இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் பிரச்சினையோடு இணைக்கப்பட்டிருந்தது. இதைவிட தமிழ்த் தீவிரவாத இயக்கங்களான ஈழப் புரட்சி அமைப்பு (E.R.O.S), ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (E.P.R.L.F.) என்பவை தமது ஈழ வரைபடத்தில் மலையக த்தின் ஒரு பகுதியான பதுளை மாவட்டத்தையும் சேர்த்திருந்தன. ஈழப் புரட்சி அமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கான நியமன உறுப்பினர் பதவிக்கு இந்திய வம்சாவழி யினரைச் சேர்ந்த ஒருவரை நியமித்திருந்தது. பல நூற்றுக்கணக்கான இந்திய வம்சாவழி இளைஞர்கள் கடந்த காலத்தில் இந்த இயக்கங்களோடு சேர்ந்திருந்த தோடு அல்லாமல் அரசினால் கைதும் செய்யப்பட்டனர்.

இவ்வாறு வடக்கு, கிழக்கு இயக்கங்களோடு இந்திய வம்சாவழி இளைஞர்கள் சேர்ந்து இயங்கிய அதேவேளை மலையகத்திலிருந்து "மலையகம் மலையக மக்களுக்கு" என்ற வகையில் புதிய சக்தி ஒன்றும் தற்போது வளர்ச்சி அடைந்து வருகின்றது. இச்சக்தியின் அரசியல் வெளிப்பாடாகவே சந்திரசேகரன் தலைமையிலான மலையக மக்கள் முன்னணியும் தோற்றம் பெற்றது. பெரும்பாலான படித்த இந்திய வம்சாவழி இளைஞர்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட இவ்வமைப்பு மலையக மக்களுக்கான தனியான மாகாணசபைக் கோரிக்கையைத் தனது அரசியல் கோரிக்கையாக முன்வைத்துள்ளது.[5] கடந்த உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் கனிசமான வெற்றியினை ஈட்டியதன் மூலம் தனது அரசியல் உறுதிப்பாட்டையும் நிலைநாட்டிக் கொண்டுள்ளது. இவ்வமைப்பிற்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பினை அண்மையில் இவ்வமைப்பின் தலைவர் சந்திரசேகரன், செயலாளர் காதர் என்போர் கைதுசெய்யப்பட்ட நிலைமை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஏற்கெனவே ஒரு தடவை இதன் தலைவர் சந்திரசேகரன் கைது செய்யப்பட்ட போது விடுதலைப் புலிகளால் வடக்கிலும், கிழக்கிலும் கர்த்தால் அனுஉஷ்டிக்கப்பட்டது. இலங்கையில் நடைபெற்ற இனக் கலவரங்களால் வடக்குக்கு கிழக்கில் குடியேறிய இந்திய வம்சாவழி மக்கள் இது தொடர்பில் இணைப்புப் பாலமாக விளங்குகின்றார்கள். கடந்த சில மாதங்களுக்கு முன்னர் பதுளை பகுதியில் புலிகளின் முகாம்கள் பிடிக்கப்பட்ட சம்பவமும், இந்திய வம்சாவழி இளைஞர் கைது, பொலிஸ் நிலையம் தாக்குதல் போன்ற சம்பவங்களும் இரு சமூகங்களினது இணைப்புக்களினது நெருக்கத்தையே காட்டுகின்றன.

இவ்விரு சமூகங்களும் இணைந்து வருகின்ற போது இலங்கை அரசு இந்திய வம்சாவழியினரைத் திருப்பி அனுப்பும் பட்சத்தில் இரு சமூகங்களிலிருந்தும் பலமான எதிர்ப்பே தோன்றுகின்ற நிலை வரலாம். அவ்வெதிர்ப்பு என்பது முன்பு போல அமைதியான எதிர்ப்பாக இருக்காது. வன்முறையாகவும், ஆயுத நடவடிக்கைகளாகவும் வருவதற்கே வாய்ப்புக்களைக் கொண்டுள்ளன. எனவே வடக்கு- கிழக்கு, மலையகம் என்ற இரு பக்கங்களிலுமிருந்து இருபக்க அமுலாக்கங்களை அரசு சந்திக்க வேண்டி நேரிடும். இலங்கை போன்ற சிறிய அரசுகளுக்கு இந்நிலைமை பெரும் சுமையாக அமையுமாதலால் இலங்கை அதனைத் தடுக்கவே முயற்சி செய்யும். மாறாக இலங்கை தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு எதிர் நடவடிக்கையில் இறங்குமானால் அது மலையகப் பகுதிகளில் மனித, பொருள் அழிவுகளையும், அகதிகளையும் உருவாக்கும். இந்நிலை ஒரே சமூகம் என்ற காரணத்தினால் தமிழ் நாட்டிலும் பாரிய அரசியல் தாக்கத்தைக் கொண்டுவரும். ஏற்கெனவே இலங்கையிலிருந்து சென்ற இந்திய வம்சாவழியினர் அங்கு ஒரு சக்தியாகவும் தமக்கென அமைப்புக்களையும் கொண்டு இருப்பதால் அவர்கள் இது தொடர்பில் கூடிய கரிசனை கொள்ள முற்படுவர். தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுகின்ற இத் தாக்கம் மத்திய அரசின் இலங்கை தொடர்பான உறவுகளிலும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி, மத்திய அரசினை இப்பிரச்சினையில் தலையிட வைக்கும். எனவே இந்திய பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களின் பிரச்சினை ஒருபோதும் இலங்கை-இந்திய உறவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் காரணியாக உள்ளது.

இந்தியப் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களின் பிரச்சினையை விட தற்போது இந்திய வம்சாவழி மக்களிடத்தே வளர்ந்து வருகின்ற தேசிய உணர்வும் இலங்கை-இந்திய உறவில் எதிர்காலத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் காரணியாகச் செயற்படுமென்றே கூறலாம். இத் தேசிய உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே "மலையகம் மலையக மக்களுக்கே" என்ற கோரிக்கையையும் முன்வைத்துள்ளது. எதிர்காலத்தில் இக்கோரிக்கை இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரதான அரசியல் கோரிக்கை ஆகவும் வெளிவரலாம். மலையக மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளான குடியேற்றம், பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினைகள், சிங்கள இனத்தவர்களின் தாக்குதல்கள், மொழிப் பாரபட்சம், கல்வியின் பாரபட்சம் என்பன வளர்ச்சியடைகின்ற போது தேசிய உணர்வின் வெளிப்பாடுகளும் வளர்ச்சி அடையலாம். இதற்கேற்ற வகையில் அவர்களின் மிதவாத இயக்கமான இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் செயற்படவில்லை ஆயின் இலங்கைத் தமிழ் பிரச்சினையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி புறம் தள்ளப்பட்டது போல் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசும் புறந்தள்ளப்பட்டு புதிய புதிய தீவிரவாத அமைப்புக்கள் தோன்றலாம். அவ்வமைப்புக்களின் செயற்பாடுகள் ஆயுதம் தாங்கிய செயற்பாடுகளாக வளர்ச்சி அடைந்த போதும் அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் தமிழ்நாட்டிலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்குமிடத்தில் அதன்வழி இந்திய அரசும் இப்பிரச்சினையில் தலையிடலாம்.

எனவே இந்திய வம்சாவழியினர் எதிர்காலத்தில் முகங்கொடுக்க இருக்கும் பிரச்சினைகளை மிக நுணுக்கமாக நோக்குமிடத்து அப்பிரச்சினைகள் தொடர்ந்தும் இலங்கை-இந்திய உறவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவனவாகவே உள்ளன. இந்தியப் பிரஜாவுரிமை பெற்றோரின் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டாலுங்கூட அவர்களின் ஏனைய பிரச்சினைகள் இரு நாடுகளினதும் உறவுகளில் பாதிப்புச் செலுத்தக்கூடிய நிலையே தொடர்ந்தும் உள்ளது.

*****

சான்றாதாரங்கள்

****

1. வீரகேசரி 12-04-1988 பக்.1

2. வீரகேசரி 12-04-1988 பக்.1

3. சிவராஜா. அ. கலாநிதி இலங்கை அரசியல்
1988, யாழ்ப்பாணம்.

4. இந்தியா ருடே.

5. சரிநிகர்.

உசாத்துணை நூல்கள் (தமிழ்)

1.	உதயன், விஜயன்	இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையும் சென்னை, 1985.
2.	கணேஷ் பேரம்பலம்	இலங்கை இனப்பிரச்சினையும் இந்திய மத்தியஸ்தமும் 1948-1987 கலைமாணிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக்கட்டுரை பொருளியற்றுறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்-1988 (வெளியிடப்படாதது)
3.	குமாரி ஜெயவர்த்தனா	இலங்கையில் இனவர்க்க முரண்பாடுகள் சென்னை, 1987.
4.	சந்திரசேகரன்.சோ	இலங்கை இந்திய வரலாறு மதுரை,1989.
5.	சிவராசா.அ.கலாநிதி	இலங்கையின் அரசியல் கைதடி, 1989.
6.	தேவராஜ்.பி	இலங்கையில் இனத்துவமும் சமூக மாற்றமும் கொழும்பு, 1974.
7.	இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் வெளியீடு	தோட்டத் தொழிலாளர் கைநூல் கொழும்பு, 1982.
8.	நித்தியானந்தன்.வி.கலாநிதி	இலங்கை அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்தி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1989.
9.	மாவலியான்	தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய உண்மைகளும்,பொய்மைகளும் மறுமலர்ச்சிக் கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
10.	மோகன்ராஜ்.க	இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம் சென்னை, 1984.

உசாத்துணை நூல்கள் (ஆங்கிலம்)

1. Chopra Surendra (Ed) — Studies in India's Foreign Policy
Amristan, 1983.

2. Kodikara.Shelton.U — Foreign Policy of Sri Lanka
A Third world prospective
Chanakey Publication
Delhi, 1982.

3. Vijayakumar — India and Sri Lanka China Relations 1948 -1984
New Delhi, 1986.

கட்டுரைகள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் (தமிழ்)

****

1. இந்தியா ருடே மார்ச், 1992.

2. சரிநிகர் கொழும்பு, 1991.

3. தமிழரசுக்கட்சி வெள்ளிவிழா மலர் யாழ்ப்பாணம், 1974.

4. விஜயகிருஷ்ணன்.அ இலங்கை-இந்திய உறவுகள் கருத்தரங்கு உரை பொன்-பிறிலியன் இன்ஸ்ரிரியூட் கொழும்பு, 1992.

5. வீரகேசரி.

கட்டுரைகள், சஞ்சிகைகள் (ஆங்கிலம்)

****

1. Kodikara.S.U. — The Bandaranayake Years Indo-Lanka Relations
   In Lanka Guardian
   Vol.11
   May,1988.

2. Wrigginnshoward.W — The Foreign Policy Setting The Geographical Elements
   In Lanka Guardian
   Vol.6
   Colombo,10 1983.